

a 440 m

SOBRE EL NIVELL DEL MAR

(LA REVISTA D'OLOT)

1

M A I G
1 9 9 5

PREU: 500ptes.

LEONCI QUERA. Museu Comarcal de la Garrotxa.

**Els incendis forestals
Entrevista: Pere Planella
Olot, una ciutat sense rumb?**

L'agrupació de la Garrotxa del PSC vol mostrar la nostra alegria i satisfacció per l'aparició de la revista "440" a la vegada que ens oferim en tot allò que puguem ajudar.

Qualsevol camí d'intercanvi d'idees és un valor per tots els ciutadans i una contribució a la qualitat de vida, el progrés econòmic i la igualtat social. Per això reiterem el nostre suport i li desitgem una llarga i fructífera trajectòria.

ALBERT BRAMON i VIVES
Grup Municipal del P.S.C. a Olot
JOANROMERO i PARRAMON
Primer Secretari de l'Agrupació

Consell de redacció:

Margarida Castañer, Xavier Mas, Josep M. Reixach, Jordi Rovira, Albert Rubirola, Xavier Rusalleda, Rosa Sans, Ricard Sargatal, Jordi Serrat.

Edició: Associació L'Au cal.ligràfica

Disseny: Kim Domene

Maquetació: Josep Manel Cortés

Fotografia: Elies Plana

Impressió: Impremta Aubert

Col.laboradors:

OPINIÓ:

Joan Barnadas, Albert Bramon, Joan Capdevila, Juli Clavijo, Antoni Mayans, Jordi Pujula, Àngel Parada, Esteve Corominas, Miquel Macias, Pere Masmijà, Domènec Moli, Lluís Sacrest, Joan Serra.

TEATRE:

Francesc Pereira, Pep Fargas, Tena Busquets, Xavier Rusalleda.

MÚSICA:

Pep Coll, Carles Fontfreda, Francesc Pereira.

ART:

Gabriel Alcalde, Pin Ferrés, Carme Ortiz, Jordi Rovira, Albert Rusalleda, Joan Vilallonga, Sigrid Werning.

CINEMA:

Carles Batlle, Miquel Barti, Imma Merino, Manel Mitjà, Àngel Quintana.

LITERATURA:

Concepció Batallé, Pedro Carrizosa, Margarida Casacuberta, M.A. Gardella, Natàlia Molero, Dolors Rovira.

CIÈNCIA:

Emili Bassols, Jordi Canal, Francesc Canalies, Josep Codony, Josep Guix, Joan Nogué.

Dipòsit legal: G1-801/95

1

M A I G
1 9 9 5

l final d'aquest tombant de segle apassionant, si una cosa ens ha quedat clara és a rapidesa en què s'esdevenen els canvis i la constant evolució de les idees i de les relacions entre els diversos sectors socials. Sense pensar massa, ens ve de seguida a la memòria que només fa sis anys va caure el mur de Berlín i que fa més poc temps encara que, amb els

USA al capdavant i sota el paraigües de l'ONU, s'emprenia una acció militar que havia de ser de ben segur l'embrió d'un nou ordre internacional. Amb tot, la revolució més important d'aquest segle ha estat l'accés de la dona al món del treball i als centres de poder, la internacionalització de l'economia i la informatització. Tot això, sense menystenir la revolució islàmica, la irrupció dels nacionalismes i les dificultats de desenvolupament d'una part importantíssima de la població mundial.

Així doncs, des d'una òptica local, pensem que l'única manera d'afrontar amb èxit els reptes que ens depara el futur immediat és comptant amb la participació de tots els ciutadans en els assumptes que ens són propis. Aquesta participació ve donada per la pròpia idea de democràcia, entesa, entre altres coses, com el sistema polític que garanteix la participació de tots els ciutadans en els afers públics.

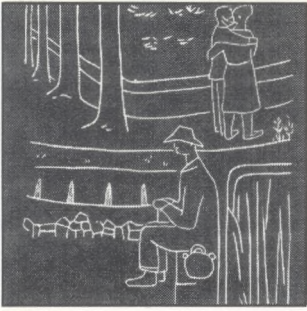
El fet que hi hagi eleccions municipals a finals de mes, fa que hom es replantegi la funció dels poders públics en la vida social. No és cosa de descobrir, ara, que la seva és una feina essencial, però val la pena constatar que en tot cas és insuficient.

La participació passa, dia a dia, per una implicació més directa de la ciutadania que no s'ha de limitar a "complir" donant el vot cada quatre anys. Els partits polítics s'haurien de preguntar fins a quin punt la seva estructura és prou permeable a les inquietuds dels ciutadans i prou elàstica com per afavorir el debat intern i la renovació de les idees; també valdria la pena plantejar-se si la fórmula de les llistes obertes, en alguns casos, no seria més adient per augmentar i afinar la cota de representativitat.

Aquesta participació també passa per enfortir la societat civil. Les associacions han de participar més activament en la vida cultural de la ciutat. És molt important que les associacions d'empresaris i de treballadors juguin un paper molt més destacat que el que han tingut fins ara. En aquesta societat competitiva i dinàmica, el reciclatge tindrà un paper capital. La necessitat de fer cursets i el seu finançament exigirà que els contactes entre aquestes associacions siguin freqüents. Hauran d'establir ponts de diàleg amb els centres d'ensenyament a l'hora de modular els cicles formatius de grau mitjà i superior que estableix la LOGSE i col.laborar amb la realització de les pràctiques dels alumnes a les empreses. I reclamar de la Generalitat i del Fons Social Europeu la concessió de subvencions i de determinats cicles formatius.

La comarca de la Garrotxa, en aquest tombant de segle, ha de prendre importants decisions. S'ha de configurar un model de creixement harmònic i respectuós amb el medi que no exclogui ningú. Què volem? Un polígon industrial únic per a tota la comarca o que cada petit municipi faci el seu? Quin turisme volem? Un de massificat o un de més selecte, lligat amb l'ecoturisme? Quines comunicacions? Comarca de pas o de destí, carreteres segregades o integrades?

Els polítics, aquestes decisions, les haurien de prendre amb el recolzament majoritari de la societat civil, dels empresaris, dels sindicats, dels professionals, dels intel.lectuals, etc.. a 440 m surt amb la voluntat de contribuir justament per fer possible aquesta participació.

Portada

Cada portada tindrà un dibuix realitzat expressament per un artista. Varem iniciar la sèrie amb un dibuix de Kim Domene a la maqueta de promoció-inscripció. En aquest primer número hem volgut començar amb un artista tan significatiu com Leonci Quera (1927-1964), en aquest cas, com és lògic, amb un linòlium provinent del fons artístic del Museu Comarcal de la Garrotxa.

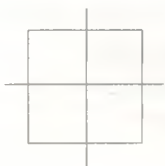
Contraportada

La contraportada serà un espai obert als fotògrafs en l'àmbit de la creació. En el díptic de promoció reproduïrem una fotografia d'Àngel Vila (1911-1953) - Arxiu Dou- pel fet d'haver estat pioner en aquest camp i avançat a la seva època com a artista.

Ara reproduïm una fotografia seva on s'intueix la seva condició d'artista "renaixentista", combinat de pintor, escultor, fotògraf i cineasta.

* Tots dos artistes varen morir prematurament a causa d'un accident de trànsit.

- 6** **Una ampolla a la deriva**
C. Simon, A. Parada, P. Masmitjà, J. Capdevila, J. Serra
- 8** **Memòria del Ple municipal**
Albert Rubirola / Ricard Sargatal
- 10** **Reflexions en un Primer de Maig**
Juli Clavijo
- 16** **Els incendis forestals**
Francesc Canalias i Farrés
- 19** **Entrevista Pere Planella**
Ricard Sargatal
- 24** **Olot, una ciutat sense rumb?**
Debat amb els candidats a les eleccions municipals
- 30** **Per un nou món**
Josep Ramoneda
- 33** **Actituds conservadores davant la Reforma**
Anna Juàrez
- 36** **Cine Club: 15 anys de cinema de qualitat a Olot**
Joaquim Giol, Miquel Barti, Àngel Quintana
- 41** **Una reflexió a l'entorn de l'Art religiós**
Jordi Rovira, Joan M. Amich
- 44** **Una volta al món**
Jordi Güell i Xavier Morera
- 50** **Llibres**
Antoni Mayans, A. Parada, Toni Monturiol

Abril

(UN MES DE SOBRESALTS)

2

S'inaugura l'exposició "Parcs i Jardins" a la Carbo-
nera del Teatre Principal com un element més de la
campanya institucional que promou l'Ajuntament
d'Olot abans de les eleccions.

3

S'inicia el macrojudici a Madrid contra
independentistes catalans, entre els quals hi ha el
garrotxí Marcel Dalmau.

4

Jordi Freixes i Alsina, regidor de medi ambient de
l'Ajuntament d'Olot, mor inesperadament als 68
anys a causa d'un vessament cerebral.
El Consell Comarcal de la Garrotyxa aprova el
presupost pel 95 que puja a 853 milions.

6

S'inaugura el Polígon industrial del Pla de Baix en
presència del conseller d'Indústria, Antoni Subirà.

7

S'inaugura la Mostra d'Art religiós als claustres de
l'Hospici.

8

El President de la Generalitat, Jordi Pujol, inaugura
les obres de remodelació del Croscat, que han
costat prop de 100 milions de pessetes.
Es tornen a representar a Olot els diorames sobre
la passió coneguts amb el nom de *Christus*.

14

Joan Saqués, coordinador dels SSTT de Cultura
de la Generalitat a Girona, té un infart a Pardines
on passava les vacances de Setmana Santa.

17

Mor d'accident de trànsit a Girona, Josep M. Prat,
de 43 anys, president provincial del PP.

18

10.000 persones visiten la mostra d'Art religiós.

99% d'ocupació hotelera a la Garrotxa durant
aquesta Setmana Santa.

Josep M. Terricabras presenta el llibre
Reconstrucció nacional escrit per Arcadi Calzada i
Carles Llorens, a la Fontana d'Or de Girona, amb
moltes crítiques i pocs elogis.

19

ETA atempta contra José María Aznar a Madrid
fent explotar un cotxe-bomba. El líder del PP
en surt il·lès gràcies al blindatge del seu cotxe.

22

El prestigiós empresari Pere Duran Farell fa una
llició magistral al Fons d'Art.

25

Comença la Setmana cultural a l'Escola d'Arts i
Oficis d'Olot amb un programa densíssim integrat
a la Primavera del Disseny.

29

Se celebra la XXIX edició dels Premis Ciutat d'Olot
que enguany homenatja l'escriptor Joan Basté.
La Comissió dels Premis promou l'edició d'un llibre
de l'Adelaida Plana, com a homenatge pòstum.
La Fundació Pública Municipal celebra el Dia
Internacional de la Dansa amb una classe pública
de dansa al Firal.

30

Fa 50 anys, Adolf Hitler i Eva Braun se suïcidaven
al búnker de la Cancelleria a Berlín, hores abans
de l'entrada de les tropes soviètiques.
Les tropes nordvietnamites entren a Saigon i
ocupen el Palau de la Independència. La Guerra
del Vietnam s'acabava avui fa 20 anys.

Una ampolla a la deriva

Davant d'aquella qüestió falaç que se sol plantejar a les entrevistes o als odiosos tests de personalitat que diu "què t'enduries a una illa deserta?", hem volgut demanar a cinc persones ben diferents quin missatge donarien a la ciutadania sobre Olot i el futur si sabien que havien de desaparèixer d'una manera imminent.

La veritat?

Durant segles, la veritat, la interpretació bona, l'explicació correcta, era allò que certes persones decidien. Es deia: **Fulano** diu, i s'havia acabat la discussió. Argument d'autoritat. Continuem igual. Una cosa i un fet és el que és i és així perquè algú - persona, diari,... - diu que ho és. Anem pitjor. Acceptem tot el que es diu i s'escriu. Quedem bocabadats davant dels sons, les imatges i el text imprès. Voyeurs, zappingers, espectadors passius.

On és el contingut? On és la raó i el raonament? Fem gimnàstica cerebral, deixem de creure, comencem per entendre, per comprendre. Busquem la coherència, la lògica, allò que de racional hi ha en el missatge. Siguem agnòstics.

Joan Capdevila

El síndrome de la Lliberada

Mentre intentem respirar, amb l'ànim de sobreviure, no deixem mai d'alabar l'autoarquia hàbilment fonamentada pels nostres governants, exultadors dels valors més primaris de l'individu per absoldre's ells mateixos de la "funesta mania de pensar", de preveure que la ciutat és un complex viu i en moviment. El moviment a Olot es demostra resignant-se. És el triomf total de les tesis de la Lliberada Ferrarons, gaudint de l'agonia de tota una vida de misèria, convençuda de la seva sort de poder-ho fer ajaguda en un lliit, en comptes de fer-ho a peu dret. Els futur que ens preparen passa per l'exaltació dels valors del pagès - m'ho explicava un responsable econòmic municipal -, tenacitat, resignació i empena. L'últim de marxar, si us plau, que apaugui els llums.

Àngel Parada

La paradoxa

Jo voldria viure en un Olot paradoxal, on es combinés fins al màxim, la possibilitat de gaudir dels beneficis de la modernitat, juntament amb els valors tradicionals; o sigui, un Olot-ciutat (còmode, pròsper, plural, culte...) i alhora un Olot-poble (tranquil, bell, tradicional, entranyable...). El que vull dir, curt i ras i a tall d'exemple, és que tant desistjaria que Olot tingués uns serveis socials i una oferta cultural de més qualitat, que no ens fes enyorar els de la capital, com que s'apliqués una planificació urbanística més estricta, més acurada i menys embrutidora. En definitiva, voldria que la capitalitat, a la qual darrerament sembla abocar-se la nostra ciutat, fos més qualitativa que quantitativa.

Carme Simon

El dret de somiar, si més no, la ciutat desitjada

Arribats a dalt, un cop acomplerta l'ascensió, pare i fill es giraren mirant els dos la ciutat. L'aire fresc sota el sol brillant d'un matí de primavera després de la pluja. Ell allisà els cabells al vailet. El que veien era formós, petites valls que s'obrien cap a la plana, muntanyes i turons de vegetació espessa i d'un verd intens; al fons, serralades majestuoses que guardaven encara la neu del passat hivern, i cobrint la ciutat de teulats vermell-gris-marró-negre, una transparent boirina. Un havia viscut gran part de la seva vida en aquella ciutat, l'altre estava aprenent a créixer en la mateixa. I així, es desitjaren sort i salut. L'home encengué un cigarret xuclant fort en la primera calada. Se sentia feliç. No volia que aquells

instants es malmetessin amb el temps, li hauria agradat guardar-los per sempre, però no els volia en el record, els desitjava fruir fins a la mort. La ciutat era seva, però li havien pres, com tantes coses, potser per això va desitjar el fill que ara corria alegre i enjogassat. La ciutat era seva, però l'havien convertida en un espai on uns homes i unes dones vivien sense un projecte per què lluitar, sense un destí més enllà de la rutina, els diners i el fals oci. Potser era una fantasia, però potser allò no era una ciutat, ja que per a ser-ho tothom hi hauria de poder exercir el dret a la ciutadania.

Joan Serra Capallera

El Burg

Un Consell d'edats, sexes, confessions... Vint-i-set mil set-cents quaranta fraccionat pel nombre de consells.

Una ciutat sense llibertat condiCiUnada. Té boscos de faigs a 440 metres sobre el nivell del mar. Anomenem-la "Burg". Vejam com queda: Burg d'Olot. Arrodonim-ho: Consell General del Burg d'Olot: vint-i-un consellers, deu homes i 11 dones. Homes: un nen (assenyat), un noi impúber, un jove generació X, un impiu reciclat, un quarantó, i van sis. Quatre més: un de la cinquantena en vies de jubilació avançada, un seixantó petanquer, un de la trentasena i un de la lleva del biberó. Composició femenina. Total onze: sis vídues (estadístiques obliguen), en resten cinc. Premenàrquiques, una; gestant, una; mestresses de casa, una; prematrimonial acoblada, una; separades, una i, finalment, liles, una.

M'agradaria tant una ciutat sense alcalde!

Pere Masmitjà

Participar, per descomptat, però com?

El dilema plantejat entre votar i no votar, des del punt de vista estrictament teòric, té molt poc sentit. que els membres d'una col·lectivitat han de participar en la tria dels seus representants, és d'una evidència aplastant. Qui, sinó, els ha de triar? Els fets, però posen en qüestió l'obvietat: Hi ha molta gent que s'absté. Polemitzem, doncs, entorn d'aquesta anormalitat. A veure si trobem solucions.

Els grup d'abstencionistes més ampli el formen els qui no veuen la necessitat d'estar representants. Són, amb tot el respecte, els abstencionistes inconscients. No els importa què hauran de pagar, ni com es gastaran els seus diners, ni com serà la seva ciutat. És una posició tan absurda com anar a comprar un cotxe i deixar que el venedor triï la marca, el model, el color, el preu i la forma de pagament. En aquest grup també podríem incloure aquells qui creuen que el resultat de la tria és intangible i immutable. Tothom menja macarrons, doncs mengem-ne! Oblidant que si els abstencionistes votessin, podrien canviar qualsevol majoria. No hi veig res a fer.

El segon grup el formen el qui no voten perquè el sistema és poc democràtic. Són els abstencionistes revolucionaris. Reconec que comparteixo amb ells l'animadversió cap a un model que només contempla la participació unidireccional, sense canals de control ni revàlides, ni altres mecanismes de participació. La diferència rau en el fet que jo crec que cada regidor és sobirà i que, per tant, pot establir amb els seus electors compromisos i mecanismes de participació que modifiquin el model general. La CUPA d'Arbúcies n'és un exemple. En aquest context, caldria esperar que aquests fills del pessimisme existencial del maig francès, participessin en el procés electoral fent campanyes estil **Vota rosa** o **Per Bòsnia**, de temàtica democratitzadora, o donant suport a les candidatures amb compromisos de participació directa o promovent el vot nul.

Finalment, hi ha els qui s'abstenen perquè no troben ningú que els representi de manera satisfactòria. Són el grup dels exigents. És una posició estrictament racional, però que pateix d'un gran egoisme intel·lectual i denota una certa sobèrbia. El meu remei passa per recordar que els partits i les coalicions són un paraigües que agrupa gent que es posa d'acord en uns mínims i que estan disposats a repensar, discutir i modificar la majoria de decisions que es prenen. Si amb aquesta concepció més oberta d'allò que és un partit tampoc no troben cap grup que els faci confiança, sempre hi ha la possibilitat de cercar 24 companys i formar un nou partit. És fàcil i ajuda a tornar-se tolerant.

Joan Barnadas i Puigferrer

Ara sóc un senyor...

Ara se'n recorden de mi. Ara que arriben eleccions, rebo cartes, pins, adulacions. Mentre governen, sóc l'individu X, un número que cotitza (NIF), però quan recapten vots, sóc un senyor... un senyor vot, s'entén; per això no aniré a votar.

Ara bé, existeixen raonaments més categòrics. Els partits polítics s'han organitzat com empreses de recollida de vots i cerquen desesperadament una quota d'electors, quota que és estudiada amb lupa gràcies a l'estadística. La causa? ... Trobar les seves motivacions de vot per poder complir la premisa més important del màrqueting polític: "Digues al teu electorat allò que vol escoltar".

I així és com ens repeteixen els valors supremes de SOLIDARITAT, JUSTÍCIA, CATALUNYA,... i així és com els acaben buidant de contingut, ja que els prostitueixen per als seus fins: poder, poder, poder.

Malauradament, tinc una raó força més convincent: la partitocràcia, un règim amb dos vessants, un als partits, l'altre a les institucions. Quan un líder arriba a la secretaria general acaba amb tots els opositors interns, creant allò que s'anomena l'aparell del partit, que sempre li serà fidel, ja que la més mínima indisciplina es paga amb l'expulsió. Quan el partit arriba al poder es fa una cosa semblant amb les institucions, només que en aquest cas, som nosaltres els qui paguem els sous dels directius de televisió...

En fi, els polítics en campanya són com sirenes que canten i llurs cants podrien encisar el propi Ulisses. Doncs fem com ell, lliguem-nos al màstil i no anem a votar.

* Mireu si són proscrits els meus arguments, que de ben segur els posaran a la creu.

T.L

Els portaveus de tots els partits representats a l'Ajuntament van aprofitar l'últim ple de la corporació per acomiadar-se i per fer balanç de les seves relacions durant aquests darrers quatre anys.

La cordialitat i els bons auguris van ser la nota predominant en tots ells.

Joaquim de Trincheria (PP)

L'únic representant del Partit Popular a l'Ajuntament va iniciar el torn d'acomiadaments. Trincheria va deixar clar que no es pot resumir amb quatre paraules la tasca feta en tota una legislatura. Va explicar que moltes vegades havia discrepat, tot i que sabia que les seves mocions no prosperarien, però va remarcar la bona entesa entre tots els grups polítics. Va remarcar que havia assistit a un acte d'homenatge a Adelaida Plana i que, malgrat les diferències ideològiques, la predisposició al diàleg que hi hagué amb ella, també hi és amb tots els regidors de l'actual ajuntament, "cosa que ens honora", va dir referint-se al fet que en altres àmbits polítics això no passa. Trincheria no va voler acabar la seva intervenció sense agrair les atencions rebudes per part de tot el funcionariat de la casa.

Joan Barnadas (ERC)

El portaveu habitual d'esquerra Republicana, tot i que no tenia pensat dir res, va manifestar estar d'acord amb les paraules d'en Trincheria i va afegir que aquestes eleccions seran una revàlida, tant política com personal, a més de ser un moment idoni per reflexionar. "Les alternatives que proposa el nostre partit ja les explicarem al llarg de la campanya electoral". I va concloure assegurant que el ERC està disposada a tornar a ser a l'ajuntament, sigui a la cadira que sigui.

Gran concurrència a l'últim ple abans de les eleccions

Crònica d'Albert Rubirola i Ricard Sargatal

Moció conjunta de tots els grups municipals sobre l'Escola del Pla de Dalt.

El problema sorgeix quan es presenten 44 sol·licituds d'admissió a preescolar (P3) de nens del barri i l'escola només pot oferir 25 places. La solució que ha donat la Generalitat, i que no accepten els pares ni els grups polítics municipals, és que els 19 alumnes no admesos es matriculin a l'escola de Sant Roc.

La moció conjunta que signen tots els grups polítics i que s'adreçarà a la Generalitat és la següent:

Primer.- Sol·licitar al Departament d'Ensenyament de la Generalitat, l'acceptació i aprovació de les següents clàusules:

A) La declaració d'ampliar amb una àrea de serveis i les aules necessàries l'Escola Pública Pla de Dalt d'Olot i la presentació immediata al Departament d'Ensenyament de l'estudi justificatiu d'aquesta urgència a elaborar conjuntament per l'Ajuntament i el Consell Escolar del centre.

B) La construcció d'espais comuns i serveis (biblioteca, gimnàs, menjador, vestidors i lavabos) considerant la insuficiència d'aquests espais que hauran d'estar disponibles pel curs 96-97.

C) La implantació d'un mòdul de P-3 per al proper curs 95-96, dins el recinte escolar per tal de donar solució a la manca d'aules per als alumnes que han efectuat la pre-inscripció en l'escola del Pla de Dalt.

D) A l'efecte de racionalitzar el Mapa Escolar del Municipi d'Olot, adoptar el compromís de recollir totes les dades i estudis de les previsions d'escolarització i creixement urbanístic. Durant la discussió de la moció, tant ERC com el PSC posaren de manifest que hi ha hagut, per part de l'equip de govern, una greu errada de planificació de les necessitats educatives del municipi. L'equip de govern va explicar que els estudis de planificació ja s'han fet i que caldrà, de cara al futur, demanar una nova línia per a l'escola d'aquest barri.

Protocol de col·laboració entre la Generalitat i l'Ajuntament per al finançament de l'estadi d'atletisme.

El regidor Eduard Arbós (CIU) comença la seva intervenció demanant excuses perquè la signatura d'aquest Protocol s'hagi presentat al Ple pel procediment d'urgència. Explica que la Generalitat financiarà el 50% del Mòdul General (uns 160 milions de ptes) i que això ha estat possible gràcies a la «tossudonaria» de l'Alcalde. Si l'Ajuntament aconseguís una rebaixa del 15% a l'hora de l'adjudicació de l'obra, per poc menys de 120 milions de ptes tindriem un equipament excepcional.

L'oposició demana quina diferència hi ha entre un Protocol i un Conveni. Pere Macias contesta dient que el Protocol és una manifestació d'intencions, i, en canvi, un Conveni és un acord vinculant que suposaria comprometre unes xifres que no tenim pressupostades. L'avantatge del Protocol és que no vincularia necessàriament a una hipotètica nova majoria sorgida de les eleccions. L'oposició considera correcte el procediment emprat, tot i que els sembla bé la inversió proposada. La signatura d'un Protocol permet que el nou Ajuntament pugui establir una llista de prioritats en la inversió i optar en base a ella, sense quedar hipotecat per la signatura d'un acord vinculant.

Tercer centre d'Ensenyament Secundari.

Es proposa posar-li el nom de « IES Bosc de la Coma»

Projecte de remodelació de la plaça del Carme.

L'objecte del present projecte és la remodelació de la Plaça del Carme i del carrer P. Antoni Soler, en la qual també s'inclou el condicionament de la façana de l'església i la de l'antic convent del Carme.

Precs i Preguntes:

Nou Cap de Policia.-

Joan Barnadas (ERC).- Aquest nomenament ha aixecat ampolles. Ha confeccionat un

nou horari per a la policia que va en contra de l'Estatut del Treballador. A més, em va saludar malintencionadament, com si es «fotés de l'orga».

Joan Corominola (CIU).- No m'estranya que el nou Cap de Policia el saludés. És una mesura d'exquisida correcció. Està mal informat quant als horaris. Encara no estan tancats, s'estan debatent. Permetran una major presència de la policia als carrers.

Joan Romero (PSC).- Insisteixo amb la pregunta d'en Joan Barnadas en relació al Cap de la Policia, jo tinc la mateixa informació que ell.

Joan Corominola.- És veritat que es proposen canvis i que aquests poden aixecar polsegueres, però el que es pretén és millorar el servei.

Joan Barnadas.- La meua informació és del Comité d'Empresa, per tant, és una informació oficial. S'ha d'anar en compte amb les formes. A veure si hem nomenat Cap de la Policia un sergent «xusquero».

Joan Corominola.- És una persona molt solvent.

Pere Macias (CIU).- A aquesta persona se li ha de donar un temps de coll. Tinc confiança amb el nou Cap. A més, les persones que són pagades amb fons públics se'ls ha d'exigir responsabilitats.

Joan Barnadas.- Hauríem de mirar de no tornar a altres èpoques. La policia ha de fer servir mètodes democràtics.

Pere Macias.- La policia ha de ser democràtica i treballadora.

Parc infantil del Pont de les Mores.

Francesc Pagès (PSC).- Per què s'han fet els lavabos a l'altra costat de la carretera? No s'ha previst el perill que suposa que els nens l'hagin de creuar? Està previst fer alentir la marxa dels vehicles?

Joan Corominola (CIU).- Ja s'ha fet el projecte per ralentitzar els vehicles.

Roda Musical.-

Francesc Pagès.- Per què s'ha suspès la Roda Musical? No rep una subvenció de l'Ajuntament? Per què se'ls ha prohibit fer-ho al local de Sant Pere Màrtir?

Joan Corominola.- S'ha suggerit un canvi de lloc perquè els veïns de Sant Pere Màrtir no podien dormir. No hem prohibit res sinó que hem ofert locals alternatius.

Subvencions a associacions culturals.-

Joan Romero (PSC).- El grup Joves 21 ha rebut una subvenció de 75.000ptes. dels Serveis de Joventut de la Generalitat. L'Ajuntament informa a les altres entitats d'aquestes possibilitats de finançament?

Pilar Solà (CIU).- Cada departament de l'Ajuntament envia informació a les entitats o organismes de totes les convocatòries aparegudes als butlletins oficials.

Fulletó de Parcs i Jardins.-

Albert Bramon (PSC).- Quin és el seu cost? Donada la seva qualitat, aquest deu ésser molt elevat. De totes maneres, es podia haver esperat a la primavera a l'hora de fer les fotos ja que els Parcs haurien lluit molt més.

Pere Macias (CIU).- El cost és baix perquè només s'han editat uns 3000 exemplars i ,a més, estan subvencionats, en part, per la Diputació i la Generalitat. El cost també s'ha reduït deixant de fer el repartiment bústia a bústia. I s'ha fet ara i no a la primavera ja que no havent-hi fulles als arbres hi ha més llum i les fotos surten millor.

Nova edició del curs de monitors.

Albert Bramon (PSC).- Creu que és molt important que s'hagi fet aquesta nova edició. Els serveis que ofereix l'Ajuntament (Estiu Riu, casals, Nadal Diver, etc) han de guanyar la batalla de la qualitat. Es pregunta per què en els debats de política juvenil hi manca, gairebé sempre, la presència dels representants dels grups polítics, llevat d'en Xuclà.

Trinxeria (PP).- Jo hi assisteixo sempre que se'm convida.

Pere Macias (CIU).- CiU ja hi envia el representant de les JNC.

Connexió Vial Nord - Barri del Pla de dalt.

Albert Bramon (PSC).- Com es fa aquesta connexió?

Pere Macias (CIU).- S'està elaborant un projecte. La Generalitat el subvencionarà amb un 50%. El cost possible pot estar al voltant dels 30.000.000 de ptes.

Edifici del carrer Roura.

Albert Bramon (PSC).- Al barri de Bonavista hi ha malestar per un edifici construït al carrer Roure que no està alineat en relació als altres.

Bassols (CIU).- Es tracta d'una llicència de sòl urbà, i, en aquests casos, es treballa a escala molt petita sobre l'amplitud del carrer. I per tant, l'amplada construïda es correspon amb l'oficial.

Albert Bramon (PSC)

L'alcaldeable pel PSC va ressaltar que sigui quin sigui el resultat de les eleccions, el PSC pensa que la dinàmica d'aquest ajuntament no s'ha de trencar. Sobre l'equip de govern va observar que ha tingut la sensibilitat de recollir els problemes del carrer, i això és bo. Sovint hi ha hagut discrepàncies, però també molts punts d'acord, en els quals no han dubtat a donar suport. I va concloure dient que aquest tarannà no hauria de desaparèixer en cap circumstància.

Isabel Brussosa (CiU)

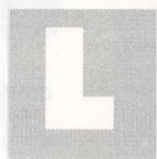
En nom propi i de l'equip de govern, Isabel Brussosa va acomiadar aquesta legislatura recordant el Sr. Freixes, mort recentment. Va assenyalar que arriba el moment de la revàlida i que confia que els olotins recolzin el programa de la seva coalició. Sense prepotència, manifestà les ganes de mantenir la majoria absoluta o fins d'augmentar-la. Declarà la seva satisfacció que l'oposició hagués reconegut l'actitud positiva de l'equip de govern i els adjectivà de responsables i constructius, en la majoria dels casos. Per acabar, va fer referència a la campanya electoral dient que les declaracions que es facin no haurien d'enterbolir les bones relacions existents entre oposició i equip de govern.

Pere Macias (Alcalde)

L'Alcalde va acomiadar la legislatura agraint a tots la seva col.laboració i dirigint-se a l'oposició va dir que li havien posat força fàcil, que si des de l'oposició s'agraïa que se'ls escoltés, des de l'alcaldia també s'agraïa que haguessin escoltat. Va demanar disculpes pels tics "autoritaris" que a vegades diu que té i que el seu exercici de govern sempre ha anat encaminat a trobar les millors solucions. Quant a la campanya electoral va dir que tots plegats s'havien de proposar de fer augmentar els percentatges de participació. Per acabar va agrair la tasca feta als regidors de l'equip de govern, que ara deixaran de ser-ho, i el suport incondicional que ha rebut de tots ells.

Breus reflexions en un Primer de maig

a commemoració del Primer de Maig és un fet assumit amb tota normalitat per la nostra societat. Tothom identifica aquest esdeveniment amb el treball, tot i que d'una manera força confusa. Per a la majoria, es tracta simplement d'un dia més de festa, per altres s'assimila amb Sant Josep i, no pocs, pensen en el dia en què Franco anava a l'estadi Bernabeu per assistir a una jornada folklòrica organitzada pel sindicat

feixista. Tanmateix, molts ciutadans recorden perfectament que en aquell temps es convocaven manifestacions que eren perseguides per la situació de manca de llibertats existent.

El Primer de Maig va néixer per dos motius fonamentals: Perquè el dia 1 d'aquest mes de l'any 1886, cinc dirigents sindicals de la ciutat de Xicago van ser detinguts per organitzar una vaga a favor de la jornada de vuit hores, amb l'excusa d'haver organitzat un seguit d'incidents dels quals se'ls va fer responsables. Van ser jutjats i condemnats a mort i, un any més tard, executats. L'any 1893, però, la Justícia va reconèixer el seu error i foren rehabilitats.

La II Internacional, per la seva banda, havia acordat l'any 1889 que cada primer de maig es faria un acte en memòria d'aquest tràgic fet i serviria al mateix temps per reivindicar millores en les condicions laborals i socials dels treballadors. La primera pregunta que ens hauríem de fer, per tant, és si les raons que van fer possible aquella decisió són encara vigents. I em sembla que la resposta ha de ser afirmativa, tant pel fet que és bo recordar tot allò que significa *solidaritat* com perquè les diferències socials són avui més punyents que mai. No pas perquè existeixi una explotació de la classe obrera tal i com s'entenia anys enrera, sinó perquè avui ens trobem en un món on una part viu en l'opulència i la majoria en la pobresa i la misèria. Cal, des del meu punt de vista, solucionar aquestes escandaloses desigualtats. Per això, una de les demandes més urgents és la de poder participar en la gestió de les empreses, l'establiment democràtic de la jornada laboral en funció de la productivitat i dels beneficis generats, que han de recaure en tot el col·lectiu de treballadors i, finalment, en l'atenció als sectors que no tenen un lloc de treball. El repartiment de la feina existent, la disminució de l'horari laboral, l'adequació de salaris i beneficis a aquest objectiu, són consideracions que avui ja han estat assumides pel moviment sindical. Totes elles suposen la realització d'una política de solidaritat i de superació dels desfasats criteris que fonamenten la direcció de les empreses en els seus empresaris o en els mànagers que les dirigeixen. El futur passa per la cogestió, tant pel que fa a les condicions de treball com als resultats econòmics finals que en la part positiva i negativa, han de ser responsabilitat de tots.

Juli Clavijo

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIO

Podeu enviar aquesta butlleta a l'Associació L'Au Cal.ligràfica, carrer Valls Vells núm.15, 17.800 Olot, o bé lliurar-la directament a qualsevol membre del consell de redacció.

M'adhireixo a l'Associació L'Au Cal.ligràfica com a subscriptor-col.laborador mitjançant domiciliació bancària, per la qual cosa prego al Banc/Caixa que atengui fins a nou avís i amb càrrec al meu compte llibreta d'estalvi núm.

els rebuts que us presentarà l'Associació. El preu de la subscripció serà pels mesos que quedin fins arribar al maig del 96 a raó de 500 ptes número.

Nom i cognoms: _____

Adreça: _____

Localitat: _____ C.P. _____

Telèfon: _____ Data: _____ Signatura _____

Es una antiga fleca especialitzada en l'elaboració del tortell i la coca de llardons típics d'Olot

Sant Rafael, 5 - Tel. (972) 26 08 59
OLOT (la Garrotxa)

Elaboració pròpia d'embotits
c/ Roser, 5 - Tel. 26 10 61
17800 OLOT (Girona)

Ben bé d'Olot!

55 anys d'ajuntaments de dretes

Temps era temps, en una petita ciutat de Catalunya, tot era a punt perquè, després de 55 anys d'ajuntaments de dretes, es tornés a escollir un altre ajuntament de dretes. S'havien acomplert tots els ritus habituals que els havien portat a l'èxit des de la caiguda, per defunció, del general Franco: UiC (Ufanosos i Convençuts), amb els diners de tot el

poble, s'havien pagat una campanya de publicitat, amb encartament a tot color en l'únic setmanari de la ciutat que, casualment, era el seu. Normalment, s'utilitzava aquest sistema, copiat de les fonts que reciclen constantment l'aigua. També s'havia obert una exposició sobre parcs i jardins, alhora que s'havien fet miracles per tal d'inaugurar alguns espais ajardinats, tot coincidint, casualment, amb època preelectoral. A més, s'edità una revista a color, llavors el color era el sistema més car d'editar, per uns dos milions i escaig de pessetes dels contribuents. La revista mostrava les meravelles que en l'apartat de parcs i jardins s'havien creat a la ciutat. Tota la parafernàlia de precampanya s'havia acomplert. Els prohoms del partit havien editat llibres transcendents, havien repartit somriures, abraçades, inesperades encaixades de mans, feien acte de presència en actes als quals feia quatre anys que no assistien, desenterraren els planells de cada època electoral per tal de pal·liar el fet de ser l'únic assentament humà de més de 10 persones de l'occident que no disposava de piscina pública... Ja només faltava recollir els vots dels minusvàlids, malalts terminals, monges, hostatgers de l'hospital, analfabets... i recomanar als empleats municipals - el col·lectiu de treballadors més important de la ciutat - que els votessin. Amb tota aquesta campanya la victòria es donava per segura. Tanta seguretat en l'èxit, els va permetre tenir un altre trumfo amagat a la màniga: la gran obra dels últims anys: el geriàtric. No només era un edifici singular que havia costat una barbaritat de diners -del poble- sinó que tota la gestió era un prodigi de solidaritat, generositat i altruïsmes. Un exemple que per si sol podria haver inclinat la balança a favor de qualsevol altre partit. Primer, fent gala d'una gran generositat, a penes iniciades les obres es llogà un senyor gestor que cobrà religiosament uns quants milions i que, just quan s'acabaven les obres i començava la feina, abandonà el projecte. Llavors, amb una exhibició magistral d'altruïsmes, la gestió del geriàtric es confià a una empresa particular. Però la gran prova de solidaritat vindria quan aconseguiren entrar en un Pla nacional que preveia que només un tant per cent ridícul de vells necessitats de la ciutat podria gaudir de les instal·lacions pagades pel poble, per 120.000 ptes al mes. És possible tan despreniment? Doncs les cròniques, a pocs dies de les eleccions, silenciaven tota referència al fet. En el foc de maig del 2968 es cremaren papers que no ens permeten saber el desenllaç d'aquelles eleccions. És possible que els de UiC possessin sobre la taula la carta del geriàtric, ja que en un inesperat i impensable gest d'honoradesa, sense precedents a la nació catalana, es prohibí que els diners del poble servissin per a propaganda electoral, per la qual cosa es va haver de tancar l'exposició de parcs, la revista ja editada no es va poder distribuir i s'anul·laren els encartaments al setmanari local. Desconeixem els resultats, però intuïm dues possibilitats: una, el poble, cansat de fer el cornut i pagar el beure, es confabulà per acabar amb la majoria absoluta que és l'esca de tota mena de disbauxes i d'arbitrarietats. És molt possible que fins alguns membres d'UiC ho entenguessin. Dues, la gent, habituada a l'esquilada de cada quatre anys, no va saber reaccionar i va continuar afavorint una majoria absoluta que assegurarà un altre període de quatre anys d'absolutisme. Coneixent la societat d'aquella petita ciutat, ens inclinem a pensar que aquesta última fou la solució final.

**El Faulador: MOLI
Maig del 2995**

Catàstrofes

vegades, quan algun foraster arriba a Olot i se'l duu a passejar per la Garrotxa, allò que més els agrada són els volcans. El volcà forma part de l'imaginari infantil de molta gent. És un fenomen geològic d'una estranya intensitat, l'observatori de la terra endins i

l'evidència del fet que el planeta és viu. Invariablement, quan arriben a l'ermita del cràter de Santa Margarida o quan travessen els camps de blat de moro del Montsacopa, sempre hi ha algú que pensa en una sobtada erupció o en un terratrèmol o en qualsevol activitat telúrica. La por de l'home primitiu emergeix de nou davant la proximitat del vulcanisme, com si el país s'anés consolidant amb asfalt i formigó, però que aquí tot fos provisional i que viure "sota el volcà" no respongués a un estat d'ànim novel·lesc, sinó a un risc calculat i gens envejable.

La por al volcà és probablement l'única por catalogable en el mostrari de terrors naturals catalans. Les inundacions o els incendis forestals, tot i ser més freqüents, no provoquen en el ciutadà la inquietud de les coses que venen de lluny i de les quals ja no se'n té memòria. El catastrofisme provoca més pànic com més llunyà és. Els efectes de les catàstrofes d'abast mundial sempre s'acaben sobredimensionant, per això s'organitzen congressos per parlar de l'eventual pujada de les aigües dels oceans i en canvi es deixa que les agrupacions de defensa forestal vagin fent la viu-viu del voluntarisme. En la civilització mediàtica actual, un incendi forestal és una maledicció divina, però l'aparició al Zaire del virus Ebola és un motiu suficient com per vestir-nos d'astronauta i de lapidar tots els zairencs que gosen arribar fins aquí.

La por llunyana mou muntanyes. La catàstrofe de Txernòbil va provocar un increment de la venda d'espínacs congelats i de les preceptives racions de iode. L'estrip de la capa d'ozó ens fa témer per l'escalfament del planeta i per la consegüent pujada de l'aigua del mar: adéu Venècia, adéu a milers d'illes polinèsiques, al delta del Ganges, a Salou i a Port Aventura. Adéu als canals d'Amsterdam, als menhirs de Carnac i al Coto de Doñana. Entenem com a catàstrofes processos lents, de més de cent anys, durant els quals la intel·ligència humana haurà tingut temps de trobar-hi solucions. Però capficats en els problemes de l'espècie, ens oblidem dels problemes del país. La sensibilitat pels fenòmens planetaris és una condició salvífica que ens exonera de la responsabilitat dels fenòmens estrictament locals. Com el visitant de la Garrotxa que s'inquieta per una eventual erupció del Croscat i entén com a natural que una fàbrica aboqui els seus residus al Fluvià, o que hi hagi abocadors que fumegegen ben a prop dels boscos, o que els purins maltractats de moltes granges converteixin en ermots, pastures que algun dia van ser fèrtils. Quan algú ens assenyala la lluna, els necis només es fixen en el dit.

Joan Barril

Com més petita és la nou, més fressa remou

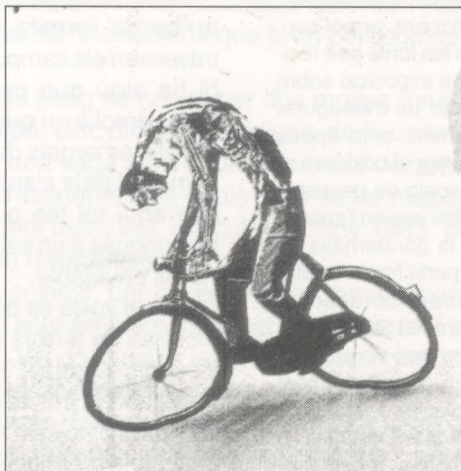
Certament, el mes passat ha generat un doll de fets noticiables, apareguts puntualment als diferents mitjans de comunicació de la comarca. Inauguracions, festes del Roser, una Setmana Santa turísticament immillorable, un geriàtric amb retards, una variant a Castellfollit que sembla que aviat pot ser una realitat, tot plegat arrodonit amb una precampanya electoral, que mica en mica anirà monopolitzant les pàgines de la premsa.

Conscients que en una revista de periodicitat mensual la majoria de notícies perden el factor de l'actualitat, pot ser saludable comentar les informacions d'una manera desemfadada, si pot ser irònica, des de la perspectiva que ofereix mirar-se els fets succeïts a la Garrotxa al cap d'un temps.

Tant si hi esteu d'acord com si no compartiu els comentaris que segueixen, us recomano que no en feu gaire cas. Al cap i a la fi, només són això, comentaris.

Setge jutges d'un jutjat

El titular del jutjat número 1 d'Olot, Antonio Pastor, ha demanat el trasllat a un jutjat d'Andalusia tan bon punt hagin passat les eleccions municipals. Estem, doncs, a l'espera del cinquè magistrat que instruirà el cas del segrest de Maria Àngels Feliu. Santiago Pinsach, Antonio Pastor i Anna Agustí han estat, en diferents etapes, instructors del cas. El primer va traslladar-se a La Bisbal. El segon s'absentà mig any per ampliar estudis, mentre la tercera el suplía. Tot just Pastor s'ha reincorporat al cas, ja se'n vol tornar a anar, i cal buscar un nou substitut. Pot ser molt difícil que Olot trobi un relleu, sobretot si tenim en compte que el nou jutge, per posar-se al dia, haurà de llegir-se un sumari de 3.000 folis, referent al ja de per sí complicat cas del segrest. Qui acceptaria aquesta feïnada?

George Snow

Més sobre els jutjats

Continuem parlant dels jutjats d'Olot. Perquè a més d'Antonio Pastor, la jutgessa del jutjat número 2 d'Olot, Adulfa Medina Gutiérrez, també ha sol·licitat el trasllat, en aquest cas per anar a Sevilla. Per acabar-ho d'adobar, si fins fa poc el Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya era partidari de suprimir un dels dos jutjats d'Olot, ara la consellera de justícia, Núria De Gispert declara que el seu departament no tirarà endavant la supressió. Francament, i posats a suprimir, potser el més raonable seria que De Gispert tanqués els dos jutjats d'Olot, ja que de ben poca cosa ens serviran si els jutges no volen quedar-s'hi.

El banc ortopèdic

Cal celebrar la iniciativa promoguda per la infermera del dispensari municipal de les Preses, Dolors Ros, per la

creació d'un banc d'aparells ortopèdics al municipi. L'Ajuntament ha decidit donar ple suport a la proposta, amb l'objectiu que els veïns de les Preses que n'hagin de fer ús durant un període curt de temps, no els hagin de comprar. Per l'alcalde de la població, Daniel Terradellas, iniciatives d'aquest tipus poden ajudar a fomentar la tradició del bon veïnatge, a més d'optimitzar els recursos. No dubto que aquesta idea, segurament pionera a les comarques gironines, tindrà una bona acollida. Per sort, a les Preses no hi ha cap establiment d'ortopèdia, i això, no cal dir-ho, facilita molt les coses.

El nou volcà

"És la primera vegada que inauguro un volcà", confessava el president Pujol a principis d'abril mentre inaugurava la restauració del volcà Crosbat. Tot i haver estat durant molt temps l'abocador d'Olot i degradar-lo mitjançant l'exploració de les grederes, el Crosbat ha recobrat la seva silueta original. La inversió ha estat important, i ara que el tenim com nou, cal vigilar perquè no el tornem a malmetre. És per aquest motiu, que el Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa ha decidit regularitzar l'accés al volcà segons l'horari del centre, i tots els grups que vulguin visitar-lo hauran de seguir les indicacions d'un guia homologat, mentre passegen per un itinerari preestablert. Totes les masses piquen, i si fins fa poc el teníem en la més absoluta deixadesa, un excés de protecció també el podria perjudicar.

Foto: Josep Maria

Antonio Pastor, jutge.

Dracllaunada

Alumnes i professors de l'Institut de Formació Professional de la Garrotxa han merescut figurar a les pàgines del Llibre dels Rècords Catalans. El mèrit ha estat ni més ni menys, reunir 32.000 llaunes de refrescos, superant amb molt marge l'anterior rècord, situat en 13.000 llaunes. La iniciativa, batejada amb el nom de "Dracllaunada", s'emmarcava dins dels actes de la diada de Sant Jordi, dedicada enguany a la conscienciació sobre els temes ecològics; i les llaunes, lògicament es reciclaran. La idea de la "Dracllaunada" és engrescadora, però potser hauria estat més agraïda, per exemple, una neteja de boscos o canviar, per uns dies, la sorollosa moto per una saludable bicicleta. L'únic problema és que amb iniciatives com aquestes no haurien sortit al Guinness.

Foto: Josep Maria

Les fires de les vanitats

Cal reconèixer que la Garrotxa, en matèria de fires, està més que servida. Gairebé cada municipi se n'organitza una a mida. No hauran passat ni quinze dies des que Olot va celebrar la Fira del Primer de Maig, que Sant Joan les Fonts ja enceta la segona edició de la Fira Internacional de Mostres. Les fires són un bon element dinamitzador dels municipis i, tot i que l'apel·latiu d' "Internacional" pot semblar exagerat, segurament aconseguiran que per uns dies, Sant Joan les Fonts esdevingui un punt de

referència obligat per a la resta de la comarca. Amb tot, si les fires han de servir per promocionar els municipis, es podrien obtenir millors resultats si cada fira s'organitzés de manera coordinada, implicant-hi tota la comarca i aconseguint així un major ressó i projecció.

El Bronx d'Olot

Els habitatges que s'estan construint al casc antic d'Olot estan rebent una forta demanda d'ocupació. I és que viure al rovell de l'ou de la ciutat comporta molts avantatges: estàs ben comunicat, és on es concentra la vida comercial de dia i el lleure a la nit. Als comerciants, però, el Nucli Antic els treu la son. L'augment de robatoris en aquest sector els ha altertat i reclamen més vigilància policial a la zona. La presència d'algunes persones que per motius bàsicament estètics no els generen prou confiança els ha acabat d'agitar. Ara veuen delinqüents allí on, en la majoria de casos, no hi ha ni un simple sospitós. Saben que la policia no pot detenir ningú si no es té coneixement de que s'ha comés un delicte. És per aquest motiu que els comerciants reclamen modificar la legislatura. Només faltaria que ara ens engarjolin per la manera de vestir o pel color de la pell.

La punta de l'iceberg

Mentre a Sant Joan les Fonts i a la Vall d'en Bas militants d'UDC, CDC i independents tenen maldecaps per configurar les llistes; l'alcalde de les Preses demana que no s'usin les carreteres com a tema electoral. Per tant, res de parlar de Castellfollit de la Roca, ni de Bracons, ni res de res en matèria viària. A Olot, els convergents renoven la plantilla, mentre els socialistes els acusen de no tenir espera a l'hora de fer propaganda electoral. A Sant Jaume de Llierca, llistes d'independents, mentre que a Besalú, els maldecaps de CiU són saber qui encapçalarà la seva llista. Un panorama que, en conjunt és la punta de l'iceberg del que ens espera quan estiguem en plena campanya electoral. Que sigui lleu.

Restaurant Cal Sastre
Placeta dels Balls, 6
Tel. 68 04 21
Santa Pau

Hotel Cal Sastre
Carrer de les Cases
Noves, 1
Tel. 68 00 49
Santa Pau

Jordi Pujol visita la Garrotxa i la Brussosa es desmaia

Jordi Pujol, President de la Generalitat, va visitar fa pocs dies la comarca de la Garrotxa. Va inaugurar les obres de remodelació de l'Ajuntament de Santa Pau i fou condecorat amb El Fesol d'Or, guardó que atorga el mateix ajuntament a les persones que col·laboren en la promoció exterior de la població. Pujol se'n va fer mereixedor el dia del sopar del turisme de Catalunya, quan va elogiar la tasca turística del poble de Santa Pau. El president va inaugurar les de reconstrucció del Volcà Croscat amb una mica de retard. Entre el retard del president i la calor que feia, Isabel Brussosa es va semidesmaiar.

Amb el permís de l'autoritat

Doncs sí, el temps no ho va impedir i l'autoritat ho va permetre: el jove Manuel Díaz "El cordobés" va torejar a Olot amb motiu de la Fira del Primer de Maig. Tots els afeccionats als toros, d'Olot, comarca i més enllà de les fronteres, van poder anar a veure una de les figures del moment. Juntament amb Jesulín de Ubrique, el Cordobés és un dels matadors més admirats per les dones, "gràcies" a les quals va haver d'estar uns quants mesos de baixa.

Homenatge a dos "cracks" de la comunicació

El setmanari "La comarca d'Olot", coincidint amb la publicació del número 800, va organitzar un homenatge a dues persones molt vinculades des de sempre als mitjans de la comunicació: Joan Desplans i Josep Gelis. Desplans en l'àmbit del futbol i en Gelis en el de la cultura popular, vam rebre conjuntament aquest homenatge, durant un sopar, i al qual es van adherir nombroses entitats i mitjans de comunicació.

10 anys de foc

El grup de diables d'Olot Pim, Pam, Pum, foc, celebra aquest any el desè aniversari de la seva fundació. El primer acte d'un programa molt més extens que es desenvoluparà a finals de setembre va ser un gran ball al Pavelló polivalent amb la Salseta del Poble sec. Tot i que era un mal cap de setmana per fer un ball així perquè hi havia molts altres balls populars arreu, la festa es va desenvolupar amb èxit. Com sempre, una bona organització i sorpreses a cabassats davant d'un miler llarg de persones. Per molts anys!

Poca gent i molts experts

L'Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics d'Olot van organitzar un gran nombre d'actes amb motiu de la Setmana Cultural del centre, del 24 al 28 d'abril. La major part de les activitats eren conferències de prestigiosos experts del món de les arts gràfiques i el disseny. Tot i que aquests actes formaven part del programa general de la Primavera del Disseny '95 (amb seu a Barcelona), van atraure molt poc públic de fora de l'escola. Una mala promoció o pur desinterès, simplement?

JOAN PRAT
MARXANT D'ART

GALERIA

St. Esteva, 7 - 17800 Olot (Girona)
Tel. 26 71 15 / 908 - 93 61 07

PINTURES SEGLES XIX I XX

HORARIS D'EXPOSICIÓ: DILLUNS MATÍ I DIVENDRES TARDA,
DISSABTE MATÍ I TARDA. Altres dies, hores a convenir

EL PAIS

DE LES MERAVELLES (1a Part)

Late un pasado unívoco. Bajo el fagonozo cromático de la Moixina, o de la Fageda, en los aledaños; bajo la esencia *noucentista* del *eixample* Malagrida, la ordenación urbanística frustrada de los años veinte Late la herencia de una claudicación: Savalls, al pie de los caballos *isabelinos*, entregó las llaves de la ciudad, sobre las mismas piedras que obvian hoy sin compasión los trípticos del ecológico-turismo volcánico. *Adéu Ciutat d'Olot*, dice una sonatina de acordeón en la recóndita intimidad de algunos supervivientes que habitan las casas pairales de los valles prepirenaicos de Bas, Viaña, Bac, Oix y la Salut circundando el rancio casco urbano de 27.000 habitantes.

EL PAIS

DE LES MERAVELLES (2a Part)

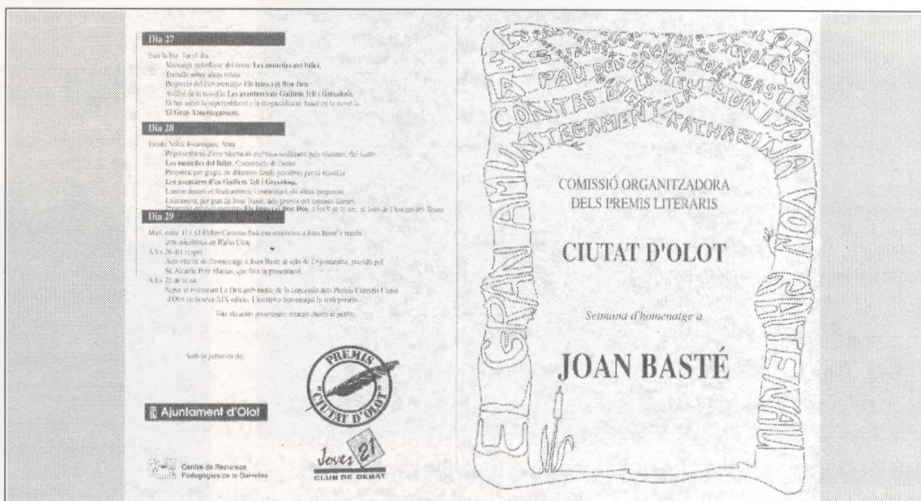
Olot se alimenta de su romántico localismo. Es la feroz intimidad. *La carga*, el enorme fresco de Casas, evocador de la benemérita represión de los tricornos, "descansa en el museo comarcal, porque no lo quisieron en El Pardo, ni en Barcelona", explica Domènec Moli, impresor de oficio y olotín de estigma valleinclaniano. "¡Olot es la gran olvidada del eje transversal y de las comunicaciones trazadas desde la Generalitat!", afirma el último Trinchería, albacea de estirpe, descendiente de Joseph de la Trincherie, nacionalista de Prats de Motlló, que dirigió al ejército de miquelets contra Charles Augereau, Duque de Castiglione y mariscal de Bonaparte Su linaje, como els de los Vayreda, Hostench, Llongarriu o Bassols - propietarios de la viuda, como se conoce a la empresa eléctrica Hijos de J. Bassols-, refugia todavía un esplendor sostenido sólo en parte. Cualquiera de estos apellidos evoca aquel endogámico entramado que desintegró la pólvora de la última carlinada.

* Fragments d'un article publicat al diari EL PAIS el dimarts, 9 de maig de 1995.

Ignorem quines han estat les fonts informatives que han fet possible que el periodista Josep Maria Cortés pogués elaborar aquesta sucosa i tremenda imatge d'Olot, però si des de fora ens veuen així, ja estem ben arreglats!

Homenestagnació

L'intent de la Comissió dels Premis Ciutat d'Olot d'acabar amb la salut dels seus homenatjats, ha tingut enguany un exemple ben palès en la setmana dedicada a Joan Basté, vist l'exhaustiu i carregós programa que li han imposat. Tots sabem que els homenatges -ai las! - arriben al final de les etapes d'una vida, però aquesta vegada sembla realment un intent d'eutanàsia literària.

Els incendis forestals

Una amenaça latent, també a la Garrotxa

Després dels esdeveniments de l'últim estiu és segur que tothom té una opinió personal pel que fa al foc i al bosc, i és probable que ofereixi solucions més o menys miraculoses per evitar, sinó eradicar, aquesta catàstrofe natural que de manera

periòdica assola les nostres muntanyes i forests.

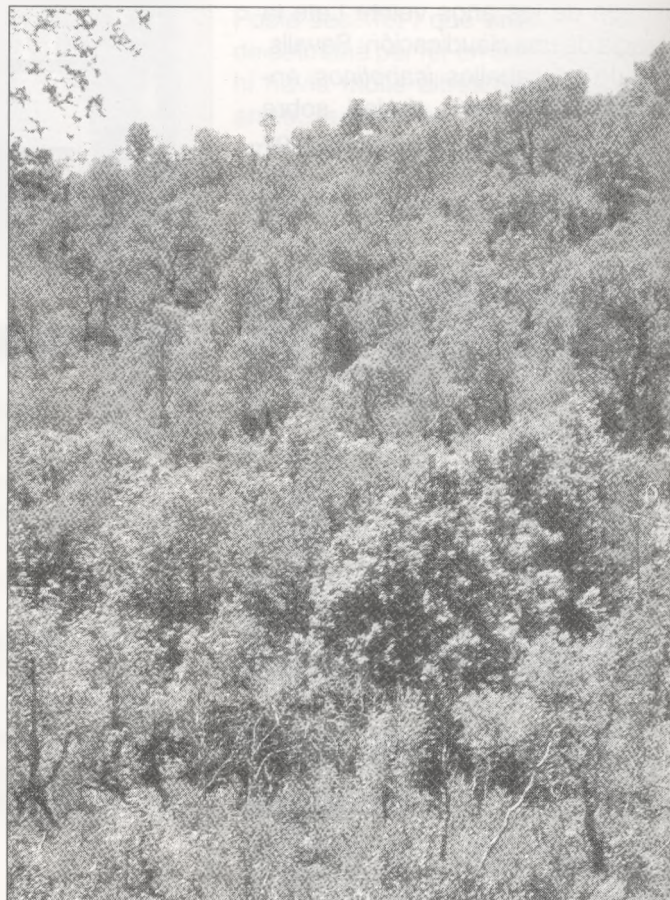
El que és realment cert, però, és que en un país com el nostre, amb una intervenció humana de llarga tradició històrica i un ús intensiu de l'espai per les més diverses necessitats, fa que totes les solucions siguin difícils d'aplicar i que hi hagi un delicat equilibri entre les diferents parts.

S'ha de considerar el gran ressò que obtingueren els focs produïts l'estiu passat, on tingueren una gran importància alguns fets poc relacionats amb els focs: d'una banda, els mitjans de comunicació, que amb l'efecte de sobreinformació generen el cansament de la població fins que es considera un fet normal qualsevol cosa, i, de l'altra, generen un efecte mimètic que porta a coptar pràctiques perilloses. Un altre factor important fou l'excés d'optimisme demostrat per l'Administració. Si bé estava justificat per l'èxit dels anys precedents, es va posar de manifest la vulnerabilitat del sistema d'extinció d'incendis davant de situacions d'emergència. És evident, també, que l'èxit repetit en els últims anys en la lluita contra el foc havia aconseguit un estat general d'optimisme en la població, que es va sentir totalment desbordada amb la situació produïda.

Tota aquesta situació ens fa pensar en el sistema seguit fins avui pel control i extinció dels incendis forestals, basat essencialment en la dotació de mitjans per a l'extinció. S'ha posat de manifest que això no és suficient i s'ha plantejat d'una manera clara la necessitat de dur a terme les accions de prevenció necessàries per tal d'evitar que els focs es produeixin. Aquest és, segurament, un camí molt més interessant per a la disminució real del nombre d'incendis. És clar, però, que mai no es podran disminuir els sistemes d'extinció, atès que el perill d'incendi sempre existirà.

S'han escrit i dit moltes coses sobre el perquè es cremen els boscos. Voldria recollir aquí algunes realitats sobre la gestió dels boscos que s'han de considerar:

Existeixen més boscos. Aquesta afirmació pot no ésser del tot certa, si entenem els boscos com masses arbrades i ben constituïdes, però sí és cert que de manera permanent s'ha produït en els últims temps un abandonament dels conreus de muntanya i mitja muntanya que han fet guanyar terreny de manera constant a les màquies i zones

arbustives, que esdevindrien bosc en condicions naturals. Els boscos són molt menys explotats. L'abandonament dels sistemes tradicionals d'explotació, conjuntament amb uns règims d'explotació poc d'acord amb les produccions reals dels boscos, que fan que aquests siguin molt joves i allunyats del seu estadi de màxim desenvolupament, fomenta l'existència de quantitats molt importants de sotabosc que ajuda a la propagació dels incendis.

Els boscos són menys habitats. És una conseqüència directa de l'abandonament de la població de les zones rurals. Tot i que la gran majoria dels boscos de Catalunya són de propietat privada, són molt pocs els propietaris que viuen en l'entorn rural.

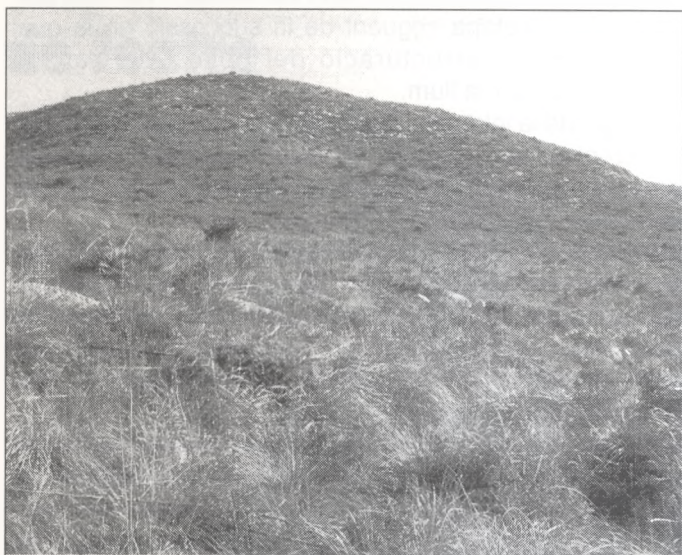
Els boscos són molt més transitats. L'ús del bosc per la societat ha augmentat de manera molt important en els últims temps, tant en la freqüentació amb tot tipus de vehicles, com amb la construcció de segones residències que ocupen l'interior del bosc, tant a prop com poden de les masses forestals.

Els boscos són més vulnerables. El canvi d'usos del bosc, en tots els sentits, ha fet augmentar de manera preocupant la seva fragilitat, sobretot en l'entorn mediterrani per les

seves especials característiques climàtiques. El clima, però, no pot considerar-se l'únic responsable de l'elevat nombre d'incendis detectats, que s'han d'atribuir a canvis en les condicions d'inflamabilitat i propagació del foc.

Què cal fer per tal de disminuir de manera efectiva els incendis forestals?

L'Administració, per tal de donar una resposta a la gran preocupació social creada aquest últim estiu, ha redactat i aprovat un decret de disposicions per a la prevenció d'incendis forestals, que si bé presenta un seguit de mesures serioses per tal d'assegurar la lluita contra els incendis, és difícil de fer complir amb un termini de temps curt en alguns dels punts més significatius, com ara els referits a les urbanitzacions, a les vies de comunicació, a les àrees recreatives i d'acampada. D'altra banda, alguns aspectes del decret són vistos amb un cert recel pels propietaris forestals, com ara la prohibició de realitzar treballs al bosc en èpoques de risc. El que sí que es crea en el decret són unes zones que per les seves especials característiques presenten un alt risc d'incendi a la Garrotxa. Concretament es consideren municipis d'alt risc d'incendi: Beuda, Mieres, Santa Pau, Sant Ferriol, Sant Joan les Fonts i Maià de Montcal; com podeu veure, s'exclou pràcticament tota l'alta Garrotxa.

És, però, molt patent que amb l'existència d'una normativa no és suficient per acabar amb els incendis forestals. Es fa necessària la participació dels propietaris actualment agrupats entorn de les ADF (associacions de defensa forestal), i de totes les persones que usen per un o altre motiu el bosc. Els pocs rendiments que s'obtenen de l'explotació del bosc fa decantar d'una manera constant els propietaris cap una altra utilització, algunes vegades no compatibles amb la seva mateixa existència com a bosc, per la pressió excessiva que la població pot exercir sobre la forest.

Les postures més radicals esgrimides pels propietaris i alguns municipis són de prohibir la circulació per l'interior del bosc a vehicles i persones. Es fa evident que aquesta mesura pot generar un gran descontentament social, atès l'ús que es fa del bosc com a zona de lleure.

L'única forma real de disminuir els incendis és amb l'augment de l'educació i la sensibilització de tota la població, tant propietaris forestals, primers interessats en el manteniment dels boscos, com també de la ciutadania. Aquest és un procés lent i per això no es pot baixar la guardia ni en el control ni en els recursos destinats a l'extinció i a la prevenció.

Quin efecte té el foc sobre el bosc?

S'ha parlat a bastament de l'efecte del foc en les comunitats vegetals. És ben clar que aquest efecte dependrà de les característiques de la mateixa comunitat i de la intensitat del foc. En les regions mediterrànies, per diferents causes, s'ha anat produint un increment de comunitats vegetals constituïdes per pins, en menor o major densitat, acompanyats d'arbusts com ara el bruc, l'arboç i les estepes. Se sap que aquestes comunitats per les seves característiques pròpies, la producció de resines i olis, cre

men amb facilitat. En el fons, aquesta no és res més que una estratègia d'aquest tipus de plantes per assegurar-se la supervivència, ja que són plantes heliòfiles que necessiten per subsistir molta llum, que cremant-se asseguruen el rejuveniment de la comunitat, i per tant eviten el pas a l'etapa següent de la successió en la qual augmentaria l'estructuració del bosc i per tant la competència per la llum.

depenent de la intensitat d'aquest. Algunes tenen capacitat de rebrotar, com el bruc; d'altres presenten escorces resistents al foc, com la surera i d'altres aprofiten l'incendi per la seva dispersió, com els pins.

En els boscos anomenats escleròfils, com ara els alzinars, són molt menys combustibles i per tant els incendis hi són menys freqüents. És important, però, tenir presents els usos d'aquests boscos i que l'augment de biomassa arbustiva fa augmentar molt considerablement el risc d'incendis.

Aquesta capacitat de regeneració més o menys ràpida que presenten els boscos mediterranis és condicionada per la freqüència en què es donen els focs. Si les cremades són molt continuades, no es dona prou espai perquè es produeixi una regeneració suficient i s'acaba establint una comunitat molt menys evolucionada, formada per herbes altes i arbustos, baixos molt més oberts i encara més combustible. La recuperació de boscos per reforestació té un problema degut a l'estrés hídric que han de suportar els plançons dels arbres replantats.

Existeix, però, encara, un bé molt més preuat i menys valorat que la mateixa vegetació, que també resulta afectat en els incendis, que és el sòl. Els efectes sobre el sòl dependran de la intensitat del foc i de l'orografia.

En focs d'intensitat baixa, podem considerar que els efectes sobre el sòl queden pràcticament circumscrits a la desaparició de la capa orgànica superficial. Molt més important que això, són les pèrdues que es donen de sòl després d'un incendi, a causa fonamentalment de la desaparició de la capa vegetal fa augmentar l'escorrentia i per tant l'erosió de terreny. Aquestes pèrdues són molt importants si considerem que la creació del sòl es mesura en temps geològic i que sense sòl no es pot desenvolupar la vegetació.

Francesc Canalias i Farrés

Foto: Anuari El Punt 1994

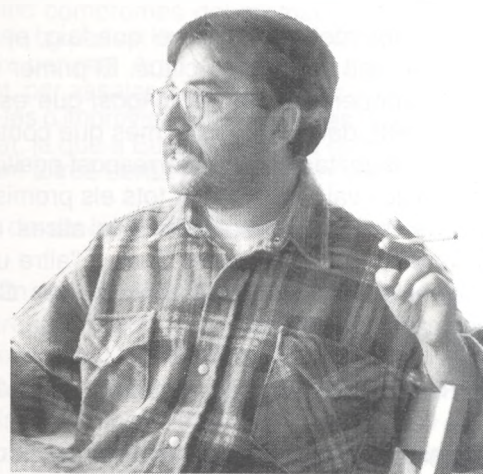
CAFÉS CALLÍS
QUALITAT I SERVEI

Pare Antoni Soler, 4 - Tel. 26 08 91 - Olot

Pere Planella: Tot m'ho miro amb ulls de teatre

En Pere Planella és un olotí de 47 anys que ha triat el teatre com a forma de vida, com una manera d'entendre i de veure el món. És un director compromès. Sempre ha assumit amb coherència el seu compromís polític, tant a través de les actituds com a través dels seus treballs professionals. A Olot, arran de la representació del Procés d'un bruixot i per haver portat tota la companyia a llençar tomàquets a la gent que participava al Ball Pla, va ser desterrat durant tres anys. Va estar a punt de dedicar-se professionalment al futbol -l'Espanyol li anava al darrera-, però finalment, va pesar més l'escenari que el terreny de joc. Reconeix que viu molt desconnectat de la realitat d'Olot, però passa tot el temps que pot en una casa de pagès que té a Sant Pere Despuig, a la Vall de Bianya, un petit paradís per descansar de les tensions de la capital.

Ricard Sargatal. Què t'atrau del teatre?

Pere Planella. Actualment, només m'interessa una cosa bastant important que és el virtuosisme i la passió. El virtuosisme només es pot aconseguir a partir d'una tècnica molt elaborada que amb els anys i els estudis vas adquirint. I la passió és una cosa que es té de molt jove. I per tant aconseguir que tots els espectacles que fas tinguin aquesta conjunció, aquestes dues característiques fonamentals fa que sigui difícil. Però és el que pretenc en cada obra que faig. Intentar aplicar una tècnica el més elaborada possible i que hi hagi un punt de passió per transmetre l'entusiasme amb què ho estic explicant.

R.S. Com entres al món del teatre?

P.P. Va ser circumstancial. A l'època que jo estudiava a Olot -als Escolapis-, el meu interès era bàsicament cinematogràfic, fins i tot vam organitzar quan teníem 14 o

15 anys el típic cine-club. Però a resultes de la meua anada a Barcelona i estudiar a la universitat amb en Ricard Salvat, em va començar a interessar el teatre. A partir d'aquí estudio teatre a Barcelona. Vinc a Olot a fer un petit muntatge l'any 68 de poemes d'Albert Breck. L'any següent vaig a estudiar a Nancy -França- amb una beca. Torno a Olot i faig un altre espectacle amb una tècnica molt més elaborada, la tècnica Grotowskiana. A Barcelona treballo a l'escola Adrià Gual. I torno a Olot fent l'obra *El procés d'un bruixot*, que va ser molt polèmica per aquell temps, ja que vaig estar tres anys desterrat de les Festes del Tura d'Olot. A partir de l'any 1975 m'hi llanço de ple, al teatre. I espero que la "bateria" i les ganes em durin molts anys.

R.S. Et compromets quan dirigeixes una obra?

P.P. L'important és que la majoria d'obres que he fet les he triades jo. Però cal dir que en totes les obres

que he fet hi ha hagut un compromís apassionat. Tot i que crec que en el cas del teatre sóc un senyor que utilitzo uns materials determinats, d'un altre. I el paper del director de teatre ha de ser el de mediador. I per tant és el que fa que l'obra es pugui comunicar d'una manera determinada i no d'una altra. Però sempre respectant el paper de mitjancer.

R.S. De quin muntatge estàs més orgullós?

P.P. Jo sóc molt crític amb el que faig, però n'hi ha dos o tres que han estat força claus. El primer és un muntatge que porta per títol *Dansa d'Agost* que es va fer al Lliure l'any 1992, del qual n'estic més que content. L'orgull per aquest espectacle va ser correspost positivament per part del públic i vaig aconseguir tots els premis de Barcelona i alguns de l'estat espanyol. Els altres muntatges que prefereixo, un és el *Marat Sade*. i l'altre un monòleg que vaig fer amb la Muntsa Alcañiz que és *Conversa a casa del matrimoni Stein*.

--- **R. Sargatal.** Qui són els teus mestres?

--- **Pere Planella.** Jo vinc de la tècnica Grotowskiana, que vaig aprendre a Nancy de la mà d'una seva deixeble. Al cap d'un temps coneixo William Layton i és amb ell que començo a entendre el procés de treball de la interpretació en relació amb l'actor, i m'ajuda a entendre la comunicació amb el públic i les claus del treball actoral. Si el Cinema no es pot fer sense director, el teatre sí.

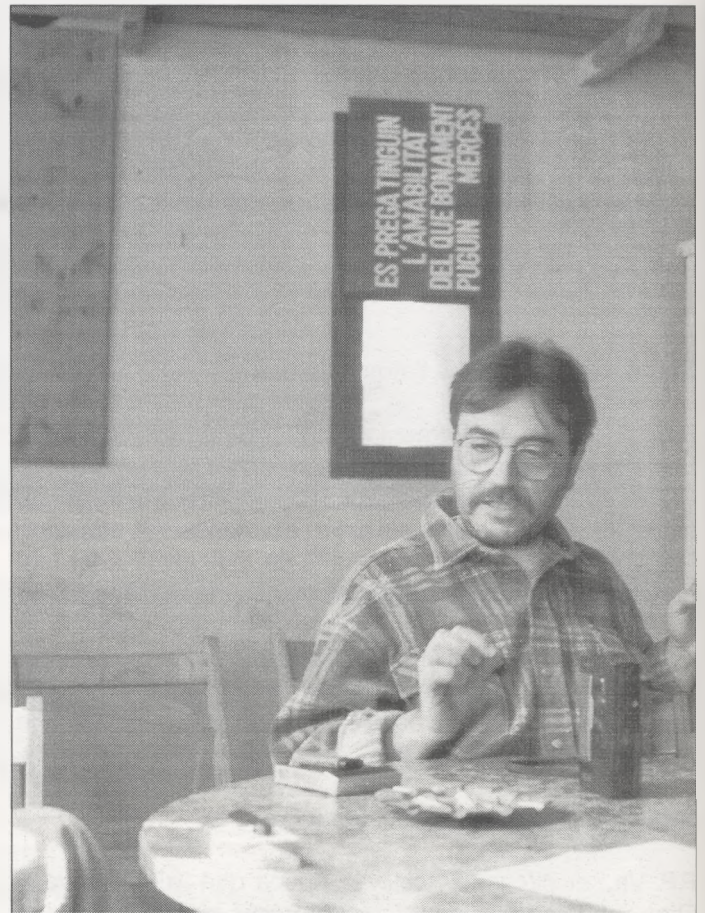
Durant els segles passats hi ha hagut les dictadures dels autors, dels actors i en èpoques més recents dels escenògrafs... i trobar l'equilibri entre totes aquestes peces donarà una nova dimensió al teatre. A Catalunya torna a haver-hi en aquests moments un mini star-system, o sigui que la gent va al teatre pels actors, encara que s'hagi hagut d'utilitzar la televisió per aconseguir-ho. Tot i que moltes vegades la televisió ens dóna uns actors mediocres i en canvi hi ha actors de teatre que no surten per televisió que són boníssims, i la gent no els va a veure. Però aquestes són les contradiccions que hi ha.

Bàsicament, en una primera etapa de la mà de Layton i Grotowski és quan començo a saber el meu ofici. I a partir d'un bon aprenentatge, treballant a l'Institut del Teatre amb Fabià Puigserver. I amb la creació del Lliure amb en Fabià i en Lluís Pasqual. I amb aquesta pràctica

R.S. Com tries les obres i els temes?

P.P. Intento triar les obres a partir, bàsicament, del que jo crec i amb un compromís polític. Tot i el principi del Lliure, el nostre compromís era fer una cosa que no s'havia fet fins aquell moment, per tant ja era un compromís social, polític i cultural, que era el "teatre per a tothom". Però sempre hi ha hagut en mi el compromís polític. Des d'obres de caire nacionalista i lluita de classes, faig obres de crítica sobre religió -Concili d'amor-, -La mort accidental d'un anarquista-, vaig alternant un teatre més d'art amb un de més polititzat. Hi hauria molts exemples, com el Mephisto que acabo de dirigir a Sant Sebastià.

Ultimament m'ha interessat la dramaturgia nacional

contemporània del nostre país, ja que sempre dic que d'aquí molts anys, quan s'estudiï la dramaturgia del país, es veurà que tot el que estem fent són importacions estrangeres i que no en tenim de pròpia. Això no passa a altres països més normalitzats.

R.S. Es fa teatre polític en aquest país?

P.P. Tal i com estan les coses en aquests moments, els aconteixements passen tan de pressa que és molt difícil fer un teatre polític compromès del moment. Ja que un cop l'has assajat, ja ha passat un nou esdeveniment polític que no et serveix per res. Aquí no tenim la tradició del teatre de Cabaret, per assajar durant el dia les notícies i a la nit representar-les o improvisar-les, això no es fa. Tornarà a néixer molt aviat, ja que a Europa ja s'està representant i s'estan plantejant altres obres per fer en aquesta línia.

R.S. Quines han de ser les qualitats d'un director?

P.P. Cal ser un gran organitzador d'entrada, i entendre que el teatre és un treball d'equip. Entendre això és clau. I saber-se situar en el lloc del director en el teatre, que repeteixo, ha de ser el de mitjancer, entre l'autor i el públic. I també cal que tingui una certa paciència que s'adquireix amb la pràctica. Ja que moltes vegades he vist directors joves que tenen molta pressa perquè els resultats surtin, i han d'entendre que s'està treballant amb persones humanes, i això, com la bona cuina, necessita el seu temps. I una altra qualitat que és fonamental és l'observació. Ja que a partir de l'observació de la realitat pots tenir el màxim de material possible. I sobretot, no deixar que es gastï mai la bateria d'estar al dia.

R.S. Quines qualitats aprecia un director d'un actor?

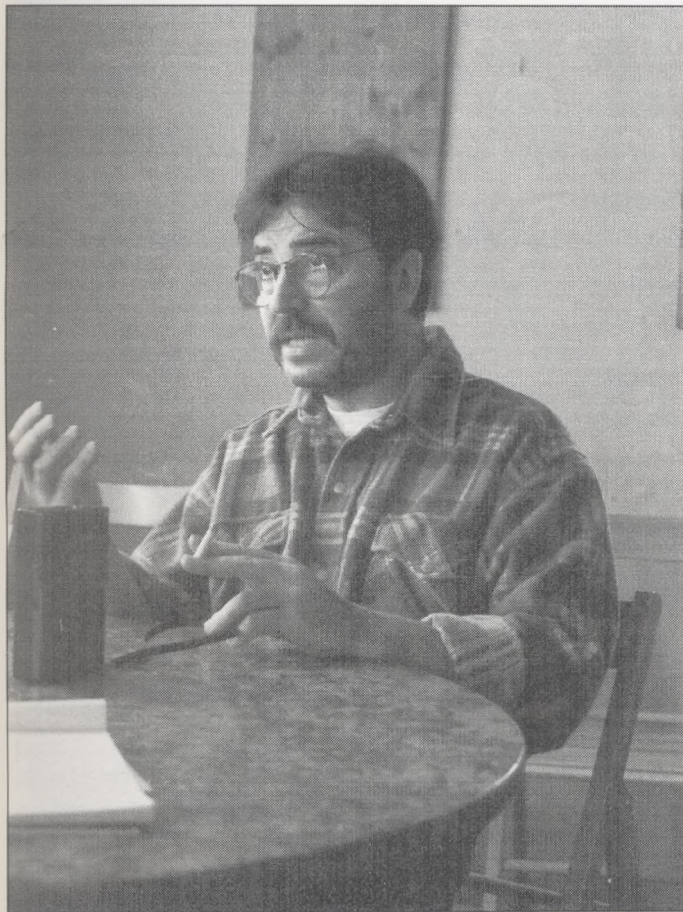
P.P. Bàsicament, la seva veu. Un actor no cal que sigui gaire intel·ligent, ni un filòsof, ni un pensador - això cal entendre-ho bé -, ja que moltes vegades un excés de racionalitat li pot fer perdre el missatge, si es replanteja massa coses. Ha de ser motllejable a nivell d'emoció i ha de tenir bona veu. Tot i que som un país bàsicament d'actrius, hi ha actors i actrius molt bons al nostre país.

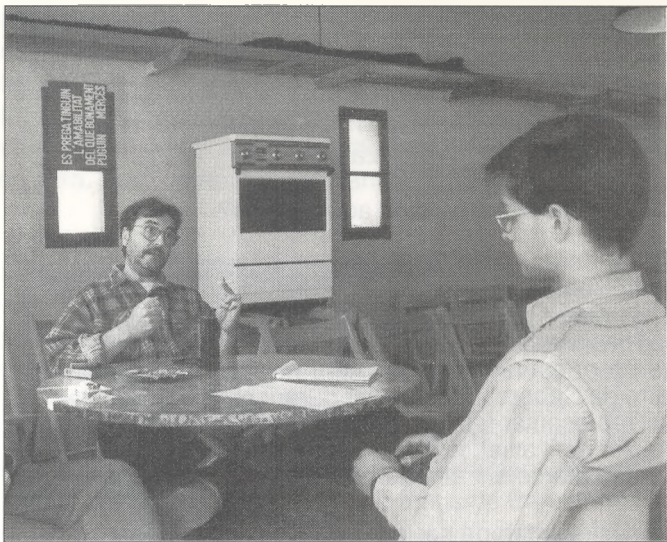
R.S. Quina obra t'agradaria fer? I amb quins actors?

P.P. M'agradaria fer la que ara faig. "El Pare" al Lliure. Aquests dies l'estic acabant de retocar per passar a fer el repartiment, ja que una cosa molt importat és saber fer un bon repartiment i saber quins són els actors més adequats per aquest o aquell muntatge. Quins són els adequats a tots nivells.

R.S. Dóna'ns una visió general del teatre a Catalunya.

P.P. En aquests moments, per sort, el teatre a Catalunya s'ha clarificat. Fins fa poc no sabíem què passaria amb el Teatre Nacional, cosa que ja sabem ara. A més, tenim un complex que és el Lliure, un futur Teatre Nacional i el Centre Dramàtic. Un cop haguem vist aquest com funciona aquest teatre institucional, ens donarà una mica el panorama d'allò que serà el futur teatral d'aquest país.

Problemes que hi ha: S'ha perdut tota la part de la distribució del teatre a comarques, ja que la Xarxa de Teatres Públics de Catalunya pràcticament no funciona. Estem mediatitzats per l'èxit ràpid, pels programadors i pel que faci riure. S'ha perdut una gran quantitat de públic, tothom està molt mediatitzat per la televisió. I el Departament de Cultura no es vol comprometre a donar diners a les companyies perquè puguin voltar com a mínim per totes les capitals de comarca. I és com si es tiessin pedres al seu propi teulat.

R.S. Estàs al cas de l'activitat teatral que es fa a Olot?

P.P. Llegeixo el que publiquen els setmanaris locals, peròestic molt poc assabentat del que passa, tot i que no m'hi sento massa implicat, ni massa connectat.

A mi em faria molta il·lusió fer a Olot la botifarra vivent, ben feta per tal que duri molts anys. Es tracta d'un concurs de botifarra i, la final, que podria ser en directe o simulada, es podria fer en un espai com la Plaça de Braus, amb cartes gegants. S'hauria d'intentar donar-li una estètica interessant. El públic només veu mig joc de cartes, i l'altre part de públic, les cartes de l'adversari, jugar i participar. I deixar-ho com a base per tal que es pogués anar repetint any rera any.

R.S. Què recomanaries als joves que es volen dedicar professionalment a la direcció teatral?

P.P. Que no se'n vagin a Barcelona de dret. Que aprofitin aquí tot el temps que puguin treballant amb companyies professionals, semiprofessionals o amateurs, que practiquin al màxim aquí i que en un moment determinat vagin a Barcelona a estudiar a l'Institut del Teatre, l'especialitat de direcció que ja està reglada amb estudis de quatre anys i llicenciatura. I hi ha una altra manera, tot i que es pot compaginar, que són les ajudancies de direcció. Primer amb els directors del país i després amb els més interessants, segons el seu criteri, d'arreu del món. Veure molt teatre d'aquí i de fora, de la resta de l'Estat, a Avignon, a Anglaterra a Alemanya...

Ricard Sargatal
Fotos: Elies Plana

Bateria:

Un actor: Ian Makellen

Una actriu: Muntsa Alcañiz i Vanessa Redgrave

Un autor: Shakespeare

Un tema: El poder

Un lloc per viure: Sant Pere Despuig

Nòmada o sedentari: Nòmada fins fa sis anys, i sedentari des de fa sis anys.

Un lloc on no voldries anar mai: un lloc on hi hagi una dictadura.

Un lloc on no voldries haver anat mai: a tots els llocs on he anat repetiria.

Una pel·lícula: L'important c'est aimer, de Solaski

Una injustícia: la tortura

Un llibre: Hamlet de Shakespeare

Les subvencions: arbitràries

Els polítics: desconnectats de la realitat

3 coses per endur-te a una illa deserta: Una altra persona, un ordinador amb CD-Rom i un animal.

Una beguda: cervesa

Un refrany: Qui no carda a Olot, no carda enlloc

Una festa : Sant Joan

Una estació: la primavera

Una música: l'opereta

Un color: el blau

Un consell: optimisme

Fred o Calent: fred

Seny o rauxa: barrejat

Raó o sentiment: barrejat

Un esport: futbol, sóc del Barça

Un sentiment: l'amor

Una qualitat humana menyspreable: la violència

Una qualitat humana lloable: l'afecte i les carícies

Platea o galliner: platea

Altres cop la premsa

Xavier Bulbena

Ben segur que encara deus recordar aquella època en què la premsa local jugava un paper important per debatre els problemes quotidians de la ciutat. Ja no vull pensar en el temps d'abans de la guerra, on podien coexistir i esbatussar-se diversos setmanaris, quan El Deber, La Tradició, La Ciutat d'Olot, Esquerra... i encara les efímeres però eficaces revistes satíriques competien per expressar les parcel·les múltiples de l'ideari olotí. Una coexistència, val a dir, no sempre pacífica, però que al cap i a la fi demostraven una pluralitat de visions que feien prou viva la ciutat. Fins i tot, ja ho saps, l'època dels anys setanta i vuitanta, amb l'Arriba España i Olot Misión, o si vols La Comarca i l'Olotí. Ara, ja ho veus, tenim l'enèssim intent per a crear una revista que trenqui el monolitisme opinant, i donar joc a una altra manera de veure la ciutat.

Pero no és pas exactament de nostàlgia del que et vull parlar. Sospito que la situació actual ve més produïda per la mateixa transformació de la societat i els seus veïns, que som tots, més que no pas per fenòmens de pressió política directa. Vull dir que dóna la impressió que si no hi ha més revistes a la ciutat és perquè ens hem acostumat, una mica tots, a no dir res, a deixar d'opinar per efecte d'un conformisme estès i universal, una mandra participativa ben arrelada. No n'hi ha prou de considerar que Olot té una opinió majoritària, expressada electoralment, que combrega amb la ideologia Convergent, que tal vegada es reflecteix a La Comarca. La veritat és que la gran o petita oposició i, fins i tot, deixant l'àmbit estrictament polític, la diversitat d'opinions de tot el teixit social ha deixat, fa temps, de demostrar un especial interès

en explicar-se, escriure o discutir en els mitjans escrits de comunicació. Més enllà doncs del simple debat ideològic, la tasca a fer, tal vegada poc realista, és la de tornar a la gent la il·lusió de la participació, la necessitat del debat en tots els ordres, fins i tot en l'aprovació. Però en veu alta. Tanmateix, no és ni saludable per als governants, que tinguin la sensació de dirigir un poble que diu sempre amén per la via del silenci, que hom cregui que tot està ben fet, ja que ningú no protesta ni aprova amb criteris expressius. Com hem pogut arribar fins aquí? Allò que no va aconseguir la dictadura s'ha extès entre nosaltres per obra i gràcia d'un monolitisme del poder polític evident, però també per una certa deixadesa de l'oposició i per un cofoïsmes i un tantsementotisme desfermats que ens va imposant a tots un pessimisme radical i un pensament «políticament i socialment correcte» que ja comença a embafar. Hi ha massa il·lusos que creuen que com que se'ns han ensorrat les grans respostes -la fi de les utopies, en diuen-, endegades en aquest segle, s'han abolit doncs les grans preguntes. És potser per tot això que no goses dir que no, com tu faries, quan et venen a demanar la col·laboració en nous projectes com el que ara tens a les mans. Cal esperar que se'n surtin, és clar, però de moment ja és d'agrair l'entusiasme i l'intent. Sempre he pensat que cada revista ha de tenir al darrera, no solament uns capdavaners i uns pencadors il·lusionats, sinó, i el que és més important, una generació amb uns certs «ideals», i perdona l'expressió per usar una paraula tan tronada. Existeix realment aquesta condició, avui, a l'Olot de final de mil·lenni i a 440 metres, no sé si amunt o avall, del nivell general d'aquest país?

Jordi Pujiula

Olot, una ciutat sense rumb?

La imminència de les eleccions municipals ens va fer pensar en l'oportunitat de convocar els caps de llista de les 5 formacions polítiques que aspiren entrar a l'Ajuntament per parlar dels grans temes que vertebraven la vida social i econòmica de la ciutat. De fet, confiàvem establir més un diàleg, amb interpel·lacions i contrastos que no pas els discursos monolítics que solen ser moneda de canvi dels debats electorals. La realitat va ser un pèl decebedora perquè es va acabar imposant la inèrcia de la rèplica estricta, sense matisos, a les qüestions plantejades per Rafel Arau, Josep Serra, Kim Domene, Anna Juárez i Ramon Fortet.

El fet que una de les bases del nostre sistema democràtic siguin les eleccions fa que els períodes anteriors a les mateixes es converteixin en moments de reflexió per tal que cadascun de nosaltres siguem capaços d'aclarir-nos sobre allò que pensem que ha

d'ésser el nostre futur, a curt i a llarg termini.

Les eleccions municipals són una peça clau en aquest panorama. Els temes que entren en joc ens són molt propers ja que el debat es fa a l'entorn d'allò que ens afecta més directament.

L'equip de «440, la Revista d'Olot» no hem volgut quedar al marge d'aquestes eleccions i per això participem en aquest procés de reflexió que, per a nosaltres, hauria de centrar-se en els diferents models de ciutat que hi ha en joc.

Per aquest motiu vàrem creure oportú organitzar un debat entre els caps de llista, debat que tot seguit intentarem sintetitzar.

L'eix fonamental havia de girar sobre el model de ciutat que volíem per Olot; tanmateix, teníem clar que discutir sobre un concepte tan genèric i global podia conduir-nos al no res, a paraules buides i a imatges finals sense contingut. Per això, ens va semblar més coherent fer una dissecció d'aquells temes o variables que, en el seu conjunt, acaben conformant el model de ciutat.

És així que per nosaltres hi ha tres aspectes clau que cal definir i sobre els quals els partits polítics han de dir-ne alguna cosa concreta abans de concórrer a unes eleccions municipals:

Els ciutadans: És important saber per qui volem que sigui la ciutat. Ens referim, tant al nombre d'habitants, com al dinamisme social, com a la integració i a les oportunitats per al desenvolupament de tots i cadascun d'ells, de nosaltres, dels qui han vingut i els que vindran. De cara al debat vàrem escollir reflexionar sobre aquest últim punt i posar sobre la taula el temes de serveis personals (ensenyament, serveis socials,...) i els de cultura.

Base econòmica: Pel desenvolupament futur de la ciutat i de cadascun dels ciutadans és important saber si s'està apostant per una base econòmica monosectorial o diversificada. En un moment de canvi econòmic a escala global i en un moment de canvi d'hàbits de la població, en un moment també en què la societat de l'oci i del lleure estan prenent molta força, és clau definir per què estem

optant. Per aquest motiu vàrem creure oportú centrar-nos en discutir sobre la indústria, motor econòmic tradicional de la ciutat d'Olot, i sobre el sector turístic que darrerament va prenent posicions a la nostra ciutat i a la comarca.

Estructura física i articulació amb la xarxa de ciutats de Catalunya. L'opció d'una forma de ciutat i d'uns determinats eixos de comunicació que facilitin una determinada connectivitat amb l'exterior, ens ha de possibilitar portar a terme, de manera coherent, les apostes fetes de cara al benestar dels ciutadans i a la base econòmica. Al mateix temps, ha de fer que Olot es converteixi en un node, en una xarxa de ciutats o que senzillament esdevingui un lloc de pas de fluxos diversos. Per aquesta raó ens va semblar que s'havia de discutir sobre els aspectes de la forma urbana i de les comunicacions.

El tractament conjunt d'aquests aspectes, juntament amb la participació en cada un d'ells dels sectors públic i privat, ha de contribuir a la projecció de la ciutat cap a l'exterior i a la consolidació d'un determinat model de futur.

El debat es va estructurar, doncs, a partir de les variables *turisme, indústria, serveis personals, cultura i estructura territorial*.

Per portar-lo a terme vàrem invitar, d'una banda, cinc persones vinculades d'una o altra manera als temes exposats i de l'altra, als caps de llista dels partits o coalicions que es presenten a la ciutat d'Olot en aquestes eleccions municipals. Els «especialistes», actuant com a ponents, varen centrar cada tema tot incitant en la seva exposició o en les preguntes posteriors la intervenció i el debat dels diferents candidats. El resultat, obtingut després de tres hores llargues d'intervencions, va ésser molt dens i, probablement, en molts temes, no es va arribar a fons tal com era el nostre objectiu; tanmateix, es van aconseguir uns resultats prou interessants com per conèixer a grans línies els models proposats pels diferents partits.

Els ponents que van participar en el debat van ser: Rafel Arau pel sector turístic, Josep Serra i Macias pel sector industrial, Anna Juárez pels serveis personals i Ramon Fortet pel tema d'estructura física de la ciutat.

Pel que fa als partits polítics, hi eren presents: Pere Macias per CIU, Albert Bramon pel PSC, Joan Barnadas per ERC, Joaquim de Trincheria pel PP i Miquel Macias per la coalició IC- Els Verds.

TEMA 1: TURISME

Rafel Arau (representant del CIT i empresari turístic)

Arau va confirmar que el turisme a Olot va a més. Va posar com a exemple que aquesta Setmana Santa totes les places hoteleres foren ocupades. Es lamentà de la manca d'informació i del fet estrany que a Olot hi hagi dues oficines d'informació que van a la seva. Es queixà de l'intrusisme que hi ha al sector i que hom pensi que és una indústria que es pot fer funcionar sense tècnics, amb molt bona voluntat i prou, fent referència explícita al Patronat de Turisme municipal.

Va plantejar dues preguntes a la taula:

1. Esteu decididament a favor de potenciar el turisme a Olot?
2. Quin model de turisme, exactament.

■ Albert Bramon va dir que era feina de l'administració encarrilar i recollir els esforços de tothom i que la seva formació apostava per un turisme no massificat, de petites infraestructures i de vida lenta i sense cotxes. L'atractiu turístic de la Garrotxa -va dir- s'ha de basar en el medi ambient, l'art i la cultura i la tranquil·litat.

■ Joan Barnadas afirmà que el futur de la Garrotxa havia de ser diversificat, entenent que la base econòmica és fonamentalment la indústria. Tot i així, va dir que en relació al turisme s'havia de potenciar el vessant cultural i que si s'entenia per turisme el fet de portar gent a la Fageda o al Croscat, ens equivocaríem del tot perquè acabaríem destruint justament allò que volem vendre.

■ Joaquim de Trincheria confirmà el bon moment turístic de la comarca i això sense haver fet res especial, sobretot a nivell de promoció.

El turisme verd serà inevitable. És el turisme que fa aquesta gent que li agrada posar-se en cases de pagès. Aquí sí que la administració hi entra de ple, perquè hi ha unes ajudes per rehabilitar les cases. Hi ha casos flagrants de gent que han tirat quatre parets a terra i han fet 50 habitacions, i això amb el patrocini de l'administració. Com a mínim no fem les coses espantant el patrimoni que tenim. Per necessitat de diners ja ens vam carregar la Costa Brava.

■ Miquel Macias Va plantejar l'ecologia, en general, com el possible motor econòmic de la Comarca. Apuntà que les àrees protegides -centres predilectes d'atenció turística- s'havien de mantenir, tot donant exemple de respecte. "La indústria -afirmà- ha de ser la punta de llança de la transformació econòmica de la Garrotxa". Va proposar de convertir-nos en un model, una referència necessària, reconvertint la indústria cap al sector del reciclatge, l'agricultura biològica, etc. Defensar finalment un model turístic més diversificat per desmassificar les àrees més vulnerables a la depredació per l'ús abusiu i promocionant-ne d'altres més sofertes (Montsacopa, Garrinada).

■ Pere Macias propugnà que la base de l'economia local és la indústria i que aquesta és compatible amb un cert grau de turisme, però que cal ser conscients que en el millor dels casos només pot donar feina al voltant del 10 % de la població. Per posar un exemple - va dir- necessitaríem 8 vegades el turisme de la Vall d'Aran per poder donar feina a la nostra població activa.

Es preguntà què és el turisme de qualitat, " el senyor que va a jugar al golf, el de qualitat humana? Després de consignar que en aquest tema ha de manar la prudència, afirmà que havia de ser un factor d'equilibri i diversificar-se bàsicament a l'entorn de dos objectius: ecològics (turisme verd) i culturals.

En el torn de rèpliques, Barnadas afirmà: "més que de prudència prefereixo parlar d'ordenació" i abogà per un Pla Comarcal d'Ordenació turística.

Foto: Mel

*Tothom té solucions
màgiques pel turisme*

Rafel Arau

*L'administració ha de
recollir i encarrilar els
esforços de tothom*

Albert Bramon

*El futur de la
Garrotxa ha de ser
diversificat.*

Joan Barnadas

*Si volem més
turisme, aquí hi ha
unes enormes
possibilitats.*

Joaquim de Trincheria

*Hem de considerar
l'ecologia com un
veritable motor
econòmic de la
Comarca.*

Miquel Macias

*En el tema del
turisme ha de manar
la prudència.*

Pere Macias

La incidència del transport en la indústria ha canviat moltíssim.

Josep Serra

Segurament, en la dificultat, es creixen les persones.

Pere Macias

Hi ha sòl industrial però no està disponible perquè és en mans dels especuladors.

Joan Barnadas

Si algú ha de crear una nova empresa no vindrà pas a Olot.

Joaquim de Trincheria

Tot el que sigui fomentar la precarietat laboral, en el fons, perjudica l'empresa

Miquel Macias

El tema del Pla estratègic ha estat un intent d'aglutinar gent al voltant d'un projecte, però l'alcalde, que havia de fer de motor, ha fallat estrepitosament.

Albert Bramon

TEMA 2: INDÚSTRIA

Josep Serra i Macias, president de la intersectorial.

El sr. Serra no va amagar que en l'àmbit de la indústria plana un cert pessimisme. Va constatar la desaparició de sectors importants de la indústria local, com el dels curtits o el gènere de punt i ponderar la sort de tenir encara actius el de la carn, el plàstic i altres indústries manufactureres i artesanals.

L'anàlisi de l'actual situació de crisi és imputable, segons ell, a les males comunicacions i al fet d'estar lluny de totes les àrees de consum.

Desglossant aquests factors remarcà especialment aquests punts:

- La incidència del transport en la indústria ha canviat moltíssim.
- No hi ha cap via de comunicació feta de cara a Olot. El Capsacosta beneficia directament el Ripollès. L'eix transversal es va deixar perdre.
- Hi ha un problema de sòl industrial, escàs i molt més car que en altres llocs (Celrà, Vilamalla, Riudellots).
- La rigidesa de l'administració complica més les coses.
- El codi de comerç.
- El tema laboral: contractes,

■ Pere Macias: El més important per aquí a Olot és poder seguir el ritme de millora en les comunicacions d'aquests darrers anys i que es mantingui la cultura empresarial i això vol dir trencar amb el pessimisme. Malgrat que la legislació sobre talons i lletres de canvi és la més bèstia d'Europa, malgrat que el tema de la Reforma laboral no ha funcionat prou bé -s'hauria de millorar- i que els problemes per obrir una indústria, una botiga o un càmping són escandalosos, els passa igual a Extremadura que aquí. I què vol dir fer empresaris? Sobretot, formar gent.

■ Joan Barnadas va dir que tenir la indústria que tenim no és qüestió de sort, sinó de tradició, que de sòl industrial n'hi ha de sobres, però que és car perquè està en mans dels especuladors i que no pot ser que cada municipi vagi al seu aire creant polígons industrials, que la Comarca hauria de tenir un sol únic polígon fora de les àrees habitades. Finalment, afirmà que els contractes "basura" no són cap solució i que paradoxalment, els sectors que prosperen tenen molts contractes indefinits.

■ Joaquim de Trincheria va dir que les comunicacions havien influït poc en la indústria olotina i que el problema és que ens trobem fora dels circuits industrials de Catalunya. "Si algú ha de crear una nova empresa - va dir- no vindrà pas a Olot. Ens hem de refiar de la gent d'aquí". Afegir que si no s'abarateix el preu del sòl i no es contempen les exempcions per a les noves empreses, en el fons, el que es fa és castigar l'empresari.

■ Miquel Macias va insistir primer en el tema de les carreteres i afirmar que s'havien de millorar les comunicacions (desdoblament Olot -Girona) però que l'obertura del Túnel de Bracons era un error perquè, entre altres coses, convertiria la comarca en una zona de pas.

Defensà la creació d'un Consell econòmic i social, el foment de l'economia social (cooperatives societats anònimes laborals, vivers d'empreses), el reciclatge del personal laboral, etc. El sòl industrial - afirmà - s'ha de planificar des d'una visió comarcal, no pas municipal, evitant els desequilibris i l'especulació. La regeneració ecològica podria ser l'element clau per atraure determinats tipus d'empreses.

■ Albert Bramon va dir que no hi havia solucions màgiques, però "tinc clar que com més portes s'obren, més possibilitats hi ha de trobar la clau justa". El primer coll d'ampolla que es troba la indústria és el tema de la formació professional. Crec que més enllà de les comunicacions, això és un signe diferencial que podria jugar a favor de la comarca, com la contrapartida que Olot podria demanar a l'administració perquè hi hagués una forta inversió de recursos. Aquí hi ha de jugar tothom: empresaris, administració, sindicats. L'altre coll d'ampolla són les comunicacions: variant de Castellfollit, Bracons, però també la xarxa de telecomunicacions, la planificació de sòl industrial a nivell de comarca i l'assoliment d'un clima d'optimisme, aprofitant les eines del Pla estratègic.

Foto: Mel

TEMA 3: ART I CULTURA

Kim Domene, conscient que la cultura és un tema menor per als caps de llista, va insistir reiteradament sobre el fet que no volia parlar d'edificis perquè normalment la construcció d'equipaments sol ser la resposta fàcil a l'hora de parlar de cultura. L'important és què s'hi fa i com es fa - va dir. Va titllar part de la cultura institucional de carrinclona i lamentà que si als anys seixanta Olot passava per ser la punta de llança en qüestions artístiques i culturals, ara s'havia quedat a la cua. Dels anys noranta, no en quedarà res.

Va apostar per un model més participatiu, per fer les coses ben fetes i per no desestimar res, d'entrada, fossin sants o pessebres. Lamentà també la poca atenció de l'ajuntament cap al sector juvenil, afirmant que per aquesta franja d'edat, no hi havia absolutament res i vinculà la manca d'oferta a les actituds antisocials dels joves d'avui.

■ Joan Barnadas va dir que no compartia aquesta actitud tan pessimista. Que d'entrada no es podia pretenir de passar dels Pastorets a Ibsen i que sovint es confon avantguarda amb cultura.

Reconec - va dir- que en els darrers vuit anys hi ha hagut una regressió, que s'haurien de dedicar més recursos a l'àmbit de la cultura, que és indispensable tenir un tècnic professional a la Fundació i que en general falla la informació.

■ Albert Bramon afirmà que la clau que pot fer possible que la cultura formi part del teixit productiu i millori efectivament la qualitat de vida dels ciutadans és l'educació, per això va insistir especialment a vetllar pel bon funcionament de les eines existents: l'escola d'expressió, la biblioteca, la ludoteca, l'escola de música i l'escola de Belles Arts.

En segons lloc, constatà el fet que hi ha recursos limitats i que, per tant, cal prioritzar les coses importants. Va insistir en la necessitat de definir un pla d'acció cultural, al·ludint al projecte cultural que CIU mai no han acabat d'elaborar.

Va remarcar la importància de dos equipaments en l'àmbit de la dinamització:

l'Escola d'arts i oficis, que hauria de fer de pont entre la tradició i la modernitat i vincular-se a la indústria (l'art aplicat) i la Fundació Pública del teatre que, fent un símil amb el Pavelló d'esports, afirmà que havia de ser un "caldo de cultiu" permanent.

■ Joaquim de Trincheria va dir que poques ciutats de 28.000 habitants poden presumir de tenir una Escola de Belles Arts modèlica, un Museu comarcal exemplar, una biblioteca, els Premis Ciutat d'Olot, les Beques, la Roda musical, el Teatre, etc. i que tot això s'havia de fer funcionar a través de la societat civil. Nosaltres - va dir- no som ningú per dir als altres què han de fer o què han de veure. Afirmà que al Teatre li falta ritme, que la gent no pensa en el Teatre Principal i que segurament falla la informació.

Es lamentà del fet que, actualment, només opinen els polítics i els periodistes i apostà per recollir les iniciatives de la pròpia societat civil.

■ Miquel Macias afirmà: El problema és que la gent entén la cultura com a expectació, com el fet d'anar a "veure" coses, fruit de la cultura televisiva i audiovisual.

Va dir que s'havia de capgirar la idea i apostar per una cultura participativa. Cal desoficialitzar la cultura - afirmà. Insistir en el fet de dinamitzar la vida dels equipaments públics obrint vies participatives i d'investigació, que calia un coordinador amb plena autonomia al Teatre i una política declaradament de portes obertes, pensant sobretot en els joves.

■ Pere Macias va reconèixer que s'havia fet un gran esforç per crear i adequar la infraestructura cultural de la ciutat i també que no estaven satisfets del treball realitzat en l'àmbit del jovent. Va apostar per la cultura popular i tradicional com a base de la nostra identitat.

Cultura per nosaltres... pluralitat. Més que d'empresaris, hem de fer mediadors perquè la gent actuï - afirmà - però tampoc no estic d'acord amb aquells ajuntaments que les àrees de joventut acaben sent promotors de rock. "Des de l'ajuntament d'Olot s'ha de fer molta cultura popular i tradicional del nostre país, molta".

Foto: Josep Maria

*El Cordobés
emplena*

Joan Barnadas

*Educació, educació,
educació...*

Albert Bramon

*En Pere Macias té
moltes qualitats,
però el bon gust Déu
li ha regatejat
completament.*

*No he vist res més
"cutre" que les
edicions municipals*
Joaquim de Trincheria

*La cultura del nostre
país s'està
empobrint
terriblement. Estem
important els models
que ens venen de
fora, sobretot dels
EEUU.*

Miquel Macias

*Les administracions
no s'han de deixar
"acorralar" per unes
èlites culturals que
només representen
una part molt petita
de la població.*

Pere Macias

En l'àmbit de la planificació cada any s'actua com si els nens de tres anys acabessin de néixer.

Anna Juárez

La política d'inversions i d'increment de personal ha deixat l'Ajuntament en una situació, que difícilment es pot plantejar donar serveis per sota del preu de cost.

Joan Barnadas

El tercer gran apartat on em sembla que hauríem de jugar fort és en els mòduls de garantia social.

Albert Bramon

El Consell escolar municipal, sobretot a través de les capacitats organitzatives que dóna, té un joc extraordinari.

Pere Macias

Està molt bé de preocupar-se per aquesta nova onada immigratòria, però que consti que la primera encara no està resolta.

Joaquim de Tricheria

És un deure de tota administració lluitar contra les bosses de pobresa i la discriminació social.

Miquel Macias

TEMA 4: SERVEIS PERSONALS

Anna Juárez, partint de l'àrea d'ensenyament, va posar l'accent en allò que l'Ajuntament POT però NO HA DE fer necessàriament perquè són coses que no entren en l'àmbit legal de les seves competències.

Va consignar la falta de planificació pel que fa a la previsió de places escolars, la poca vitalitat del consell escolar municipal, el fet de no valorar suficientment el paper de l'IME (Institut municipal d'educació), cosa que, de retruc, n'ha marcat l'estancament, i el fet que la pròpia LOGSE propicia i possibilita que l'ajuntament col.labori en molts aspectes de l'educació. Abordà també la qüestió del transport escolar a nivell urbà (estudiants d'ESO) i interurbà (estudiants universitaris) i féu referència a la configuració del mapa escolar. En l'àrea de benestar social, va parlar de l'atenció a les minories amb risc de marginació, de les bosses de pobresa, de la necessitat de tenir un model d'integració respecte als immigrants, etc. I finalment, va posar l'accent en la relació directa que hi ha entre les actuacions urbanístiques i els problemes de marginació social.

■ Joan Barnadas va començar per deixar molt clar que la gestió econòmica de CIU aquests darrers anys a l'Ajuntament, d'increment de personal i de grans inversions, ens havia deixat pràcticament en una situació de fallida, per la qual cosa, l'única cosa que podem fer és sanejar la màquina. S'han d'ofrir uns determinats serveis, sobretot en l'àmbit de la formació i l'ajuntament ha de garantir que ningú quedi exclòs de cap d'aquestes activitats per qüestions econòmiques.

■ Albert Bramon va remarcar que els serveis personals són bàsicament la salut, l'educació i l'assistència social. Quant a l'ensenyament, s'han de preveure amb temps quines són les necessitats i actuar d'acord amb això, partint del Consell Escolar i de les seves comissions de directors. En segon lloc, va parlar de la batalla per a l'aplicació del mapa escolar assegurant el bon nivell dels serveis que ara ja es donen: escola d'idiomes, escola d'adults i escola de música; en tercer lloc, on s'ha de jugar fort és en els mòduls de garantia social i finalment, assegurar una política de guarderies.

Quant a salut, va insistir en la necessitat de coordinar esforços entre els tres nivells d'atenció: ambulatori, hospital i àrees bàsiques de salut. I respecte a l'assistència social apostà per l'augment de l'atenció domiciliària i dinamitzar el tema vivenda a través de fórmules de lloguer.

Foto: Mel

■ Pere Macias va reafirmar-se en la filosofia de la contenció de la despesa, de destinar bé els recursos disponibles i de definir prioritats. Afirmà que l'augment de pressupost més remarcable d'aquesta darrera legislatura s'havia produït precisament en l'àrea de serveis personals. Les àrees prioritàries -afirmà- han de ser les de serveis personals i les d'atenció a aquella gent que corre el risc de quedar-se despenjats. Tots aquells serveis que es prestin de manera més eficient des de l'empresa privada, nosaltres els contractarem a fora.

El problema de l'ensenyament és a nivell general - sentencià. Va reconèixer que s'havia de fer una bona planificació, però que l'eficiència de la gestió política es demostrava amb un bon seguiment.

■ Joaquim de Tricheria sentencià: Si hi ha alguna cosa que funciona bé a l'Ajuntament és Joventut i Serveis Socials. Elogià les àrees d'esport, d'atenció als drogaaddictes, etc. però lamentà que persisteixi encara, potser d'una manera inconscient, una mentalitat discriminadora respecte als immigrants andalusos.

■ Miquel Macias apostà pels centres petits, poc massificats, reclamà un nou centre de primària per tal de fer possible que la mainada pugui anar a escola com més a prop de casa seva millor i afirmà que tota millora en educació és una inversió de cara al futur. També reclamà l'obertura dels centres escolars durant una franja horària més àmplia per solucionar el problema de les famílies treballadores que tenen fills en edat escolar, una bona xarxa de carrils-bici i la solució del transport escolar.

TEMA 5: EL TERRITORI

Ramon Fortet, amb voluntat de síntesi, consignà el fet que ERC, PSC i CiU es decanten més aviat per un model industrial, el PP manté una posició diguem-ne "ambigua" i IC- Els verds aposta per un model de ciutat "vertical" a l'estil medieval, una ciutat integrada, més a una mida humana.

Va deixar clar que Olot és on és i que, en tot cas, només es pot intentar canviar la seva situació relativa respecte a les altres poblacions del Principat, millorant les comunicacions, fet que passa per la construcció del túnel de Bracons i la construcció de la Via 2+2 Banyoles - Olot. Ponderà el fet que el Túnel de Bracons resituaria Olot a una distància de 100 quilòmetres de Barcelona, situació semblant a la del Gironès, una de les comarques industrials més dinàmiques.

En segon lloc i arran de la sentència del Tribunal Constitucional respecte a la construcció de l'Hotel Riu, va considerar que s'hauria de revisar a fons el Catàleg de Protecció del Paisatge, redefinint la relació de la ciutat amb el Parc natural i delimitant-ne molt bé les fronteres.

■ Miquel Macias va dir que l'aposta de futur es diu ecologisme, que cal una catalogació de sòls per veure quins són els més productius, que actualment hi ha un cert menysteniment del sector agrari, però que aquesta relació ha de canviar. Nosaltres - va dir- proposem tot un programa de regeneració ecològica d'una ciutat, des del punt de vista del transport, del manteniment de biodiversitat amb la regeneració de totes les zones malmeses, començant pel riu Fluvià, amb els temes de l'energia, etc. Afirmà amb contundència que la construcció del túnel hipoteca aquest futur perquè crea una carretera segregada i destrueix un hàbitat molt productiu i perfectament integrat. Remarcà el fet que malgrat la imatge que alguns volen donar, realment no hi ha unanimitat respecte a la conveniència de construir-lo i que tot plegat denotava la hipocresia dels partits polítics que el defensen perquè d'una banda declaren molts PEINS però en canvi es carreguen les zones protegides sense escrúpols.

■ Joaquim de Trincheria va dir que això no seria pas com posar oli en un llum, que no s'hi oposaria però que confiava molt poc que fos una solució. "La taca d'oli del desenvolupament industrial que ve del Vallès, de moment, s'ha aturat a Vic".

■ Pere Macias va dir: Nosaltres ens creiem el Pla Territorial General de Catalunya, que diu que els sistemes de reequilibri afecten també Olot i la seva àrea d'influència. L'única cosa que falta és pactar el traçat, que ha de ser eficient i amb el mínim impacte possible.

Quant a urbanisme, remarcà que la feina important ja ha estat feta: " Olot no s'ha extès, sinó que s'ha anat compactant, omplint". Queden buits encara com per poder tirar fins al 2000, per tant no fa falta cap revisió en el sentit d'ocupar més territori, però sí que s'han d'enfocar dos temes: a) Reformes interiors (Nucli antic, Sant Roc). b) I el gran repte pendent, saber fer bé el límits, determinar exactament la franja perimetral urbana, que està molt sobreprotegida i molt infraordenada.

■ Albert Bramon va destacar tres aspectes concrets: a) La ciutat s'ha de tornar parc. Hem de deixar que el paisatge penetri a la ciutat. Cal fixar les actuacions a l'entorn dels dos parcs grossos, Bonavista i Malatosquer a l'entrada, l'eix del Riu, Montsacopa i Garrinada, a l'altra banda.

b) El túnel de Bracons ens acosta a Osona i ens integrarà a la xarxa de ciutats que configuraran la Catalunya del futur.

c) Respecte a la revisió del Pla General no hem de créixer més en extensió sinó reordenar allò que hi ha, adaptant-nos al creixement econòmic que té Girona com a centre, com un nucli complementari més.

■ Joan Barnadas va dir que quan es va fer el Pla General es preveia que els municipis de vora-riu estiguessin separats, però les polítiques urbanístiques d'aquests ajuntaments han anat en contra d'això, les variants d'Olot, el vial intervencional. Des de dins ens estem menjant els límits del parc i si volem que el pulmó d'Olot sigui la Garrinada i el Montsacopa, malament rai. S'haurien d'establir molt clarament els límits interiors del Parc.

Quant al model de Catalunya, s'ha de reequilibrar el país -afirmà. Hi ha dues possibilitats: o baixem tots cap a Barcelona o bé s'han d'unir les ciutats que encara queden arran de muntanya (Igualada, Vic, Manresa). El túnel s'ha de fer ben fet. No hi ha d'haver pressa, cal millorar el projecte i adaptar-lo a les necessitats de tots els implicats.

El centre d'Olot ha fet figa per raons diverses: raons comercials i raons d'oportunitat, perquè s'ha començat tard a rehabilitar-lo. Olot, en general, és una ciutat bastant disgregada. La gran feina pendent, doncs, és refer el centre d'Olot, no només en l'aspecte de rehabilitació sinó intervenint al Firal, fent el Parc que hi ha d'haver a darrera el Teatre, fent possible la intercomunicació entre els barris per anar més cap a una idea de ciutat integrada.

Aquí encara estem amb el model desenvolupista, insistint amb els errors del passat.

Pel bé de la comarca, farem tots els possibles per aturar la construcció del Túnel de Bracons.

Miquel Macias

Si el túnel ha de ser una solució, benvingut sia, però no hi confio massa.

En qüestions urbanístiques, no hi ha hagut mai una visió global de res.

Joaquim de Trincheria

El gran repte pendent és determinar la franja perimetral urbana

Pere Macias

L'estratègia de Bracons és tenir connexió amb Osona per formar part d'aquesta xarxa de ciutats que haurien de configurar també la Catalunya del futur.

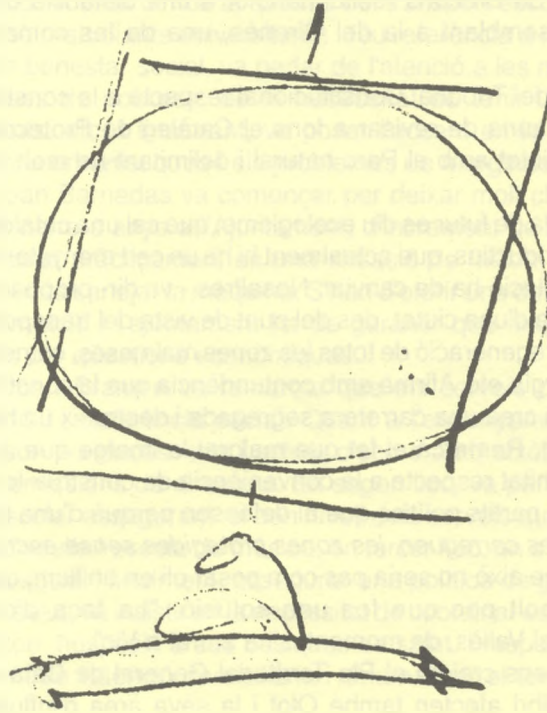
Albert Bramon

El centre d'Olot ha fet figa per raons de naturalesa comercial i perquè s'ha començat a rehabilitar excessivament tard.

Joan Barnadas

Pensar el nou món

La humanitat no pot renunciar a interrogar-se sobre el sentit de les coses

Quins són els camins que esperen al pensament filosòfic? ¿Li queda encara alguna esclatxa per on escolar-se entre la pressió de la ciència i de la tècnica?

M'atreveixo a dir rotundament que sí, perquè el contrari seria acceptar el risc que

la humanitat renunciï a interrogar-se sobre el sentit de les coses i sobre els terrenys obscurs en què es perd la noció de les variables i de les invariants, amb la qual cosa l'home perdria la seva característica diferencial: la capacitat de crear sentit i d'interrogar-se sobre ell mateix.

Per això em sembla que el futur immediat del pensament està relativament marcat: passa per extraure les lliçons necessàries del sobtat desenllaç de la modernitat i per salvar el sentit en el maremàgnum tecnològic.

Els èxits i els fracassos del projecte modern d'arrel il·lustrada (el millor: el triomf de l'autonomia individual; el pitjor: la tragèdia totalitària) imposen alguns temes de reflexió que seran dominants en els propers anys:

a) la relació entre la raó i el sagrat, després que els fets hagin demostrat l'intent de liquidar el sagrat, ha estat no només estèril, sinó també font de conflicte.

b) la recerca de formes d'articulació política alternatives a l'estatnació sobre el qual es va construir tot l'edifici modern. Si a tot això afegim la ruptura de fronteres físiques i mentals que provoca el canvi tecnològic amb la mort de la televisió

i el naixement de la imatge numèrica - per tant, de la interactivitat potencial absoluta, amb la consolidació del món com aldea global - , sorgeixen almenys quatre problemes o vies de reflexió més:

a) l'homogeneització cultural del món i l'anomenat conflicte de civilitzacions.

b) les conseqüències antropològiques: -- modificacions substancials en la forma de ser de l'home -- de l'impacte tecnològic i en especial de la invasió de l'espai privat per part del que és públic (quan es pot conversar, treballar, votar, comprar o recolzar l'equip de futbol sense moure's de casa, la noció de privacitat s'enfonsa).

c) el nou sentit de la vida pública i la necessitat d'adaptar el concepte de democràcia a les potencialitats interactives contemporànies.

d) el poder del simbòlic en un món que tendeix a ser una ciutat única.

Una enumeració de temes, quasi preguntes, que afecten a allò que és essencial. És a dir, al que segueix sent el territori que, ara per ara, només recorre la filosofia. Per això cal defensar el pensament.

Josep Ramoneda

Pere Duran i Farell: un utòpic responsable

S

ota el títol *l'home i l'empresa en el repte de la nova Europa*, davant d'un públic escàs, l'empresari Pere Duran i Farell va pronunciar el passat dia 21 d'abril la conferència que s'emmarca dintre el cicle que organitzen el Fons d'Art Olot i el Club de Debat Joves

21. La veritat és que qualificar Pere Duran i Farell tan sols d'empresari és quedar-se molt curt i no fer honor a la figura de tan il.lustre personatge, ja que Farell és Doctor Enginyer de Camins, Canals i Ports, President de Gas Natural i amb un llarg etc. de càrrecs honorífics. També caldria destacar en la seva brillant trajectòria la possessió de la Creu de Sant Jordi i les Grans Creus del Mèrit Civil i del Mèrit Naval.

Realment, sota un títol tan genèric com el que recollia la conferència, poden enfocar-se moltes qüestions i de moltes maneres. En la seva intervenció, Duran i Farell va fer un repàs a la societat actual per acabar esbossant quatre pinzellades sobre com haurà de ser segons la seva visió el nou home i empresari en el futur. El punt de partida de la seva conferència fou la descripció de la societat actual, una societat caracteritzada per un estat de crisi, una crisi que afecta en l'actualitat tot el món occidental. Farell va definir aquesta crisi com una crisi estructural, no de cojuntura, fruit d'un procés d'acumulació de defectes i va ressaltar al llarg de tota la xerrada la seva convicció que l'home i l'empresa hauran de jugar un paper cabdal per iniciar un procés de reforma que permeti sortir d'aquesta crisi. A

grans trets, aquesta crisi en el món occidental es caracteritza per tres fenòmens: un procés imparable de desagregació de les estructures convencionals: polítiques, econòmiques, socials..., (en aquest punt va destacar el cas del propi Estat, el qual està cedint poder a les estructures locals, supranacionals i regionals). A aquest primer element,

caldrà afegir la difícil governabilitat dels col.lectius humans i la manca de disciplina col.lectiva, fruit d'un altre fenomen molt important, que és la personalització de totes les coses. Finalment, i com a tercer element, caldrà destacar les llibertats sense límit de què disposa l'home, el qual ha evolucionat i ha passat de ser un home productor a convertir-se en home creador, introduït a l'era tecnològica, on l'economia del producte ha passat a ser l'economia del procediment científic tecnològic.

A partir d'aquests fenòmens, Farell va advertir que l'home ha d'aplicar el poder immens de què disposa amb sabiduria, entenent amb això, l'obligació que té l'home d'enriquir-se moralment, ajudat pel coneixement científic i tecnològic, i legitimar la seva aplicació de tal manera que només l'apliqui quan estigui garantida la dignitat de la persona i de l'organització. Aquests serien els límits indispensables perquè l'home apliqui correctament l'enorme poder que té.

Una vegada caracteritzada la societat occidental actual la intervenció de Farell va prosseguir, aprofundint en la

societat contemporània, definint-la com una societat políticament democràtica, econòmicament capitalista i tecnològicament avançada. Sobre la democràcia va destacar que el seu gran risc era l'ús il.legítim de la legalitat democràtica o l'ús irresponsable per cadascun de nosaltres de les llibertats, i va puntualitzar que amb la democràcia s'han dictat lleis i normes amb les quals s'han legalitzat conductes moralment il.legítimes (com l'especulació legal). En parlar de la societat econòmicament capitalista va ressaltar que el capitalisme tan sols era possible amb un sistema de llibertats i que després de la desaparició del seu

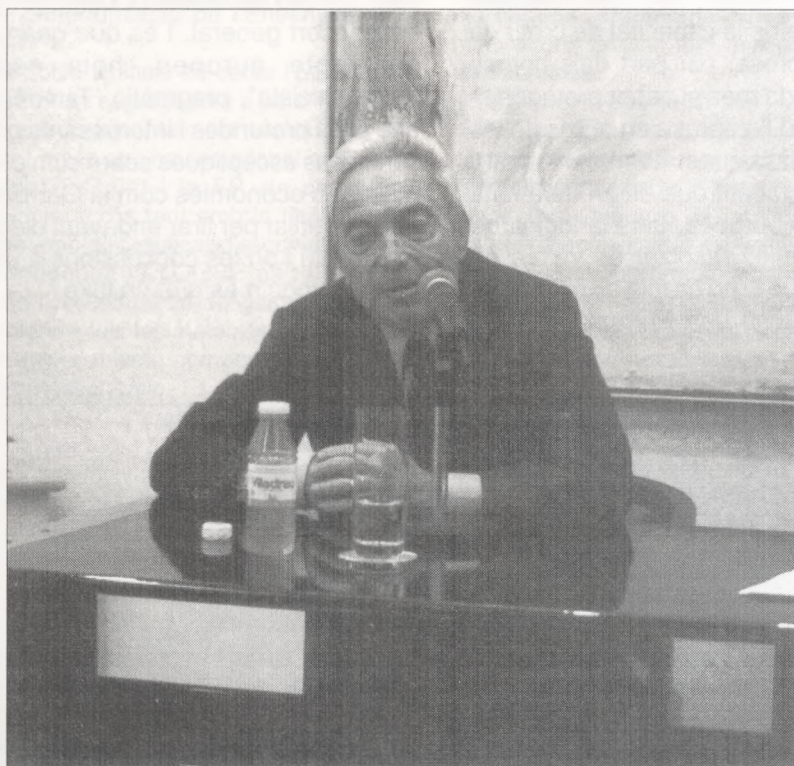

Foto: Elies Plana

Pere Duran i Farell

adversari històric, el comunisme, aquest es sentia més important, però va advertir que si l'home havia vençut la natura i tenia per primera vegada una capacitat de destrucció total. De nou, i reiterant una idea que va ser constant al llarg de la conferència, va puntualitzar que si l'home no feia ús de la seva sensibilitat i no prenia

consciència del seu poder immens, perillaven tant l'home com la humanitat ja que l'home pot ser víctima del seu gran poder administrat amb irresponsabilitat i per passar-se de llest. Parlant amb paraules més planeres va afirmar: "cal ser bons nanos".

Fetes aquestes apreciacions, Farell va passar a definir el que considerava segons el seu parer el paper de l'home en una societat que ha evolucionat tecnològicament, però no humanísticament. Ell proposava en aquesta etapa actual (que va definir de revolució sostenible), una administració dels recursos amb ètica i valors, amb uns homes sensibles, entenent la sensibilitat com allò que neix i s'expressa des de l'actiu humanista que tots portem a dins o tots podem dur i que va més enllà del que és estrictament racional. Un tipus d'home que ha de ser creatiu (que estigui dins de l'empresa amb ús de llibertat responsable), i alhora sensible, perquè a través d'aquesta sensibilitat ell pugui tenir la necessitat d'impulsar valors ètics, estètics i de sensibilitat, si nó, aquesta immensa força material que pot desenvolupar l'home actuarà de forma negativa. D'aquesta manera, Farell abogava per un nou humanisme científic creat dins l'empresa, on les decisions preses tinguessin sempre el sentit creatiu i transcendent que s'oposés a una societat que refusa sistemàticament el risc creatiu.

Farell pensava en un home i una empresa per una Europa nova, defensant que caldria trobar noves fórmules per administrar l'empresa convencional i apostant decididament per una política impulsora de sensibilitats i de creativitat. Així, va mostrar el seu convenciment que l'únic element que hi ha per superar la crisi seria la capacitat de crear de forma responsable dins l'empresa, per part dels homes sensibles, destacant una vegada més el paper protagonista que haurien de jugar l'home i l'empresa en el lloc de les institucions convencionals i clàssiques. També va posar èmfasi en la nova Europa destacant que el que feia falta per una autèntica construcció europea, dins la lògica de mercat, seria un gran ajut polític recolzat en valors de sensibilització ciutadana, perquè si no es feia això podríem anar a un projecte europeu (amb una Europa de 2.000

anys d'història) que acabés convertint-se en la Comunitat estrictament Econòmica, quan hauria de ser una comunitat que s'havia d'enriquir amb la diversitat.

Bé, fins aquí arribava la classe teòrica, però la gran qüestió era i continua sent la mateixa: i tot això com es porta a terme dins d'una empresa? Farell va explicar la política duta a terme per la companyia de la qual és president, on segons les seves pròpies paraules "hem passat de la filosofia a la pràctica". Seguint les teories darwinianes de les quals es considera un gran seguidor, Farell va argumentar que si una espècie no pot adaptar-se i pactar amb l'entorn, es mor. Per això, l'actuació de Catalana de Gas pretén unes formes d'actuació que cerquen la dinàmica de plena llibertat de l'executiu dins l'empresa perquè actuï amb una llibertat responsable, mentre que la política exterior de l'empresa està orientada a cercar fórmules de col.laboració per ser sensibles a l'entorn, citant com a exemples el cas del Magreb (Farell es va mostrar molt interessat en el Marroc) on estaven actuant de forma coherent i amb aquesta mentalitat. Bé, la veritat és que aquí va finalitzar la conferència després d'un petit torn de preguntes en les quals Farell es va ratificar en la seva visió, que podria definir-se amb una expressió que va emprar en la seva intervenció: *manquen poetes dins l'empresa*, i on també va destacar que la sensatesa d'aquest país era millor que els seus governants.

Si el lector ha tingut la paciència de llegir-se aquestes línies, comprendrà la sensació general que es respirava entre els empresaris i el públic en general presents a la sala un cop acabada la conferència: sorpresa i un cert desconcert general. I és que quan es parla d'empreses i del repte europeu, hom espera quelcom més "economicista", pragmàtic. També caldria destacar el fet que a les profundes i interessants paraules de Farell varen sortir veus escèptiques sobre com podria adaptar-se aquest model en economies com la Garrotxina on els empresaris han de vetllar per tirar endavant dia a dia en un entorn molt competitiu i on les concessions a una visió humanista del món són poc més que un luxe.

Jaume Badosa

Actituds conservadores davant la reforma

ualsevol sistema educatiu, per la pròpia finalitat de l'educació, hauria d'estar sotmès a una reforma constant. L'ajustament entre allò que està legislat i les necessitats educatives individuals i socials obliguen a una constant innovació. Hi ha moments, però, que el replantejament del sistema s'ha de fer d'una manera més àmplia i global.

La Llei General d'Educació de 1970 no podia donar ja resposta als canvis que en aquesta 20 anys s'han produït: la nova organització i ordenació territorial de l'Estat, la major demanda d'accés a l'ensenyament, la integració a Europa, el desajustament entre l'acabament de l'escolarització obligatòria i l'edat mínima laboral...

La LOGSE, Llei Orgànica d'Ordenació del Sistema Educatiu, pretén donar resposta a totes aquestes necessitats.

De la nova Reforma educativa fa molts anys que se'n parla, que s'experimenta i que és motiu de debat i de presa de posicions, sovint oposades, entre els professionals de l'ensenyament. Genera actituds contraposades, d'escepticisme i d'entusiasme, d'immobilisme i d'innovació. I és justament en aquest context d'indefinió i confrontació que, en aquest proper curs 95-96, s'implantarà a Olot un dels canvis estructurals més espectaculars de la nova ordenació: la generalització de l'Ensenyament Secundari obligatori (ESO).

S'acaba amb el sistema de doble titulació en cabar l'EGB, que conduïa a una formació paral·lela i segregadora a partir dels 14 anys. El BUP, amb continguts fonamentalment acadèmics, al qual podien accedir els nois i noies que havien acabat amb èxit l'EGB, obtenint el Graduat Escolat i la FP, de caràcter professionalitzador, on es tenia accés tant amb la titulació de Graduat Escolat com també amb el Certificat d'escolaritat.

El model educatiu que ha adoptat la LOGSE és un model comprensiu, únic, que extén l'escolarització obligatòria fins als 16 anys, amb l'aspiració d'oferir a tots les mateixes possibilitats de formació, actuant com a mecanisme compensador de les desigualtats d'origen social i/o econòmic. Es tracta d'un canvi profundament innovador i progressista, que vol evitar que el propi sistema educatiu sigui un dels primers mecanismes socials de classificació i de discriminació dels individus.

És ben cert que els canvis s'han de valorar i que, no tot el que es legisla és bo per naturalesa.

Les actituds crítiques són les úniques que provoquen conflictes a partir dels quals les societats avancen. Però davant d'aquesta nova ordenació del sistema educatiu, s'han posat de manifest actituds plenament conservadores i immobilistes, no únicament entre el col·lectiu de professionals de l'ensenyament. I en aquesta

franja conservadora s'hi poden encaixar perfectament sectors que socialment se'ls identifica amb l'eiqueta de progressisme ideològic.

Les manifestacions externes d'aquestes actituds retrògrades no són sovint explícites, sinó que s'emascaren amb argumentacions subtils que fàcilment poden confondre:

- Una consideració restrictiva de les finalitats pròpies de l'educació és una actitud clarament reaccionària. es contempla, a la pràctica, com a objectiu realment meritós i valorable el traspàs de continguts acadèmics que portin l'alumne a situar-se en una bona posició en la "pool-position" dels estudis universitaris. I si aquesta cursa s'inicia ja en una etapa educativa obligatòria, el qualificatiu hauria de ser encara més dur.

L'ensenyament, lluny d'afavorir el desenvolupament dels nois i noies com a persones, en el marc d'una societat democràtica, complexa i plural, esdevé un instrument de selecció darwiniana: aquell que aconsegueixen arribar al llistó màxim d'excel·lència acadèmica vetllen per l'ortodòxia del sistema.

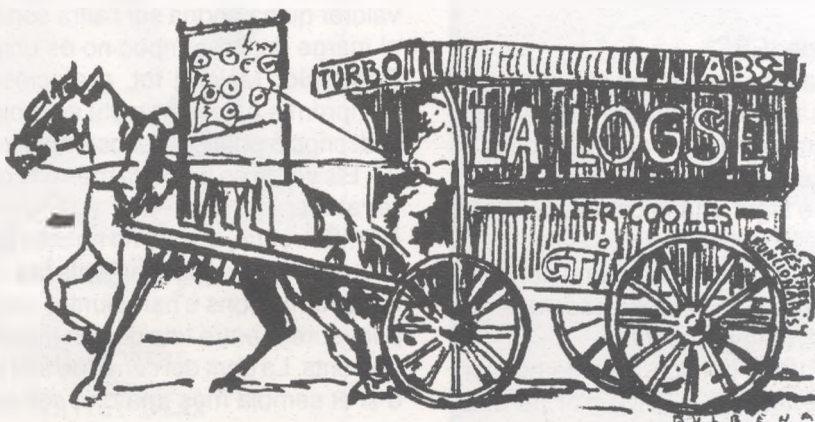
- S'accepta que l'educació ha d'afavorir l'adquisició d'actituds i de valors democràtics i de convivència, que ha de promoure el sentit de la responsabilitat i la solidaritat en un marc de convivència i pluralisme, però es vol esquivar el pluralisme en els centres, argumentant que la separació per capacitats i motivacions facilitat una millora en el procés d'ensenyament-aprenentatge.

- S'argumenta que baixarà el nivell, però no es concreta de quin "nivell" es parla. Es fa referència a continguts conceptuals i encara no referits a totes les matèries. Es tem que baixin els nivells d'educació musical, o d'educació física o bé de matemàtiques? La diferent valoració de la importància de les matèries no es voldrà reconèixer mai explícitament, però socialment, l'escala de valors està tàcitament establerta. Mai no es fa referència al nivell d'aprenentatge dels valors ètics de les persones.

Si no es canvien aquestes actituds i s'afronta la Reforma educativa com una possibilitat de contemplar maneres de fer i de ser diferents, valorant-les sense clixés preestablerts, el remei pot ser pitjor que la malaltia. L'aplicació de patrons de valoració iguals per a tots els alumnes poden provocar marginacions dintre d'un mateix centre, marginacions molt més punyents que les desigualtats implícites en els sistemes segregats.

La reflexió i el debat pedagògic, per bé que a vegades pot semblar estèril, ha d'afavorir la presa de consciència del fet que el procés educatiu ha de formar persones, més que omplir-les de coneixements acadèmics.

Anna Juárez

La marca dels independents

i ha qui pensa que el fet de participar en una candidatura com a independent és un contrasentit. Quin veritable marge de maniobra tenen les persones adscrites

circumstancialment en un partit polític? Tenen un status diferent quant a la disciplina? Tenen l'oportunitat de defensar criteris "divergents"? Per conèixer una mica millor què hi ha sota l'epígraf d'independent hem agafat 4 persones i els hem fet aquestes dues preguntes:

1. Independents, per què i per a què?
2. Per què en un partit i no en un altre?

Anna Plana (independent per CiU)

1. Sobretot, forma part de la meua manera de ser. Sempre, fins ara, he pogut desenvolupar la meua tasca, el meu treball des de la meua independència. I això no vol pas dir indiferència, no vol dir que no em vulguí comprometre en els problemes del meu temps, de la meua ciutat i de la meua gent. Penso que el compromís s'estableix en funció de les actuacions de cada dia. La independència no m'ha d'impedir ser sensible als problemes d'allà on he nascut i d'allà on visc, ni tampoc m'ha d'impedir de compartir molts projectes amb molta gent.

2. Se'm fa difícil, en aquests moments, d'incorporar-me en una estructura organitzada de partit, però jo confio en la gent, i la gent que m'ha proposat compartir la tasca de treballar per a la ciutat en aquests propers 4 anys, té il·lusió i té contingut. Ha confiat en mi gràcies a la meua trajectòria professional i a un treball fet que agrada en aquest equip. Se m'ha ofert la possibilitat de poder treballar i d'aplicar un programa d'una manera oberta, des de la plena llibertat i sense cap mena d'imposició. Per això em fa il·lusió la proposta i estic contenta d'acceptar-la.

Pere Ferrés (Independent per ERC)

1. El que menys m'interessa dels partits són els aspectes relacionats amb la disciplina. Entenc que pot ser eficaç, però per principis no m'agrada haver d'acceptar com a bones unes coses en la discussió de les quals no he pogut participar. A més, sempre he sigut una mica anarcoide.

2. L'opció per ERC és molt clara. És el partit amb qui hem sentit més identificat, tot i que hi ha moltes coses que no comparteixo, començant pel mateix Colom. Jo crec en la personificació de la política. Has de pensar que de les 24 persones de la llista d'ERC, n'hi ha una

quinzena que conec perfectament.

Sé qui són, què fan, com pensen i com treballen. Desconfio bastant de la història de partits.

Gabriel Alcalde (independent per IC-Els Verds)

El fet d'anar d'independent amb una coalició com Iniciativa i Els Verds jo personalment ho veig una mica diferent que anar d'independent amb Convergència, per exemple. Jo no he estat mai en un partit i no hi he estat perquè no he volgut estar-hi mai. No em sembla el sistema. El sistema de partits no m'agrada. Tampoc no he votat mai. Bé, vaig votar en les primeres municipals i després vaig decidir no votar més. Excepcionalment, vaig tornar a votar pel referèndum de l'OTAN que hi vam treballar molt. Em vaig adonar que realment estàvem en una situació tan desavantajosa, que el que s'havia de fer era no jugar. Ens vàrem enganyar pensant que les eleccions, el referèndum era la manera; potser no hi ha altra fórmula, potser no n'hi ha cap més. Per això no m'ha convençut mai està en un partit. Vaig estar una temporada a la CNT, molt als últims temps

Arriba un moment, però, no sé ben bé per què, que em varen proposar si hi volia anar i vaig pensar que anar-te quedant al marge tampoc no és una solució. Vaig dir que sí, tot i que no deixa de ser una participació purament testimonial. Vaig dir que sí en aquests perquè era l'única opció que a grans trets em podia interessar.

Redacció: L'opció és clara per una coalició que s'assembla poc a un partit polític.

G.A.: Iniciativa s'hi deu assemblar més i Els Verds no tant, però els Verds, si més no, tenen una proposta diferent, un altre model que potser no serà realitzable, que no serà possible. Per mi tots els altres es mouen si fa no fa per allà mateix. El fet d'anar amb un partit que serà majoritari és una cosa i el fet d'anar amb una coalició que no sé si en traurà més d'un, no deixa de ser una qüestió testimonial.

Redacció: Quant al conflicte personal de la participació, aquesta apel·lació a la consciència...

G.A.: No és tant una qüestió de consciència moral sinó de valorar quina podria ser l'altra sortida, perquè està sempre al marge de tot, tampoc no és una solució.

Redacció: Malgrat tot, a efectes públics, la qüestió del compromís és evident; cal ser conscient que Olot castiga l'adscripció política, i sense matisos. Per la gent del carrer IC- Els Verds és un partit més i de qualsevol manera t'estàs retratant...

G.A.: És veritat, la gent no ho mira pas si tu ets independent, ni quina mena de raonaments fas, etc.; en el fons aquestes dues formacions s'han ajuntat per una qüestió conjuntural per veure si entre tots dos en treuen algun i de fet són molt diferents. La gent del carrer no sap pas si vas d'independent o si et sembla més una o et sembla més l'altra, però...

Redacció: Confirmaries una falta de cultura democràtica en el sentit que l'adscripció política té un caràcter pejoratiu. Sembla que els que es valorar és no tant la independència sinó una mica estar al marge de la política. La política equival a conxorxa, a negoci, a interessos particulars...

G. A.: Hi ha llocs que és més fàcil que passi això i d'altres que no tant. Sembla que sí que en general hi ha aquesta idea de la política i amb una certa raó perquè hi ha una certa tendència a anar-hi per interessos particulars, aquí i allà on sigui.

Albert Rubirola (Independent pel PSC)

1. Una de les coses que més m'ha molestat, des de l'arribada de la democràcia, és l'intent dels partits polítics de controlar i dominar la societat civil mitjançant la creació de xarxes clientelars. El cas del PSOE a l'Estat espanyol i de CiU a Catalunya són ben clars. Crec que els partits polítics s'han d'obrir a la societat - cada dia més oberta, d'altra banda - i fugir del sectarisme i del clientelisme. Una manera, molesta, de fer-ho és donant entrada als independents.

No diré allò tan suat que sóc independent perquè m'agrada pensar per mi mateix i no obeir cegament les directrius marcades pel partit. Tinc molt clar que de vegades convé renunciar a actituds individualistes per a no afeblir una estratègia conjunta, encaminada a la consecució d'un

objectiu lloable. Establir els límits d'aquesta renúncia és un problema ètic (hi ha qui afirma que només és jurídic: és ètic el que és legal) que els ciutadans de l'Estat Espanyol encara no hem resolt. Per tant, crec que els ciutadans que ho desitgin han de trobar una fórmula de participació en els afers públics que els permeti conservar un equilibri entre el subjecte (ètica personal) i l'objecte (la cosa pública). Parlant en plata: poder votar a favor d'una Comissió d'investigació en contra d'un teu company que s'ha embutxacat diner públic o poder votar en contra d'una resolució que diu - a terra cremada - "que els serveis de prevenció d'incendis del govern que recolza el teu partit, han funcionat a la perfecció". Una manera d'avançar en la necessària reforma dels partits polítics pot ser, també, donant entrada als independents.

2. Perquè el PSC, pel que fa a Olot, agradi o no agradi, és la casa comuna de l'esquerra. Això és així per un motiu bàsic: el resultat electoral de les passades eleccions municipals. Un altre motiu és el fet que el PSC d'Olot ha mostrat sempre una clara vocació integradora i ha tingut una actitud oberta. També ha demostrat una clara vocació municipalista: a l'hora de prendre decisions, s'ha valorat sempre allò que més convenia a Olot, moltes vegades en contra dels "interessos" propis d'una estratègia de partit.

X.R.

TEATRE PRINCIPAL D'OLOT
dissabte, 20 de maig
a les 10 de la nit

Que Déu em perdoni
(o un cristo de déu i pare)

Amb Jordi Borràs
Direcció Xavier Mas

S HAKESPEARE I COMPANYIA
LLIBRERIA

Passeig de Barcelona, 1 - 17800 OLOT - Tel. i Fax. 26 71 56

MULTIESPAI
FOMENT DE LES ARTS
CENTRAL
C/ Pare Antoni Soler, 6 Telf. (972) 27 16 45 OLOT 17800 (La Garrotxa)

Cine - Club Olot: 15 anys

Els inicis

Quan un grup d'alumnes de l'Institut es van proposar, mig per casualitat, mig per broma, fer un cine-club, ningú no hauria dit que podia durar quinze anys. I no només els ha durat, sinó que tot sembla indicar que té empenta per durar-ne molts més.

Fem composició de lloc: anys vuitanta, institut, classe de religió - o era al bar?-, un grup d'alumnes de tercer de BUP, comentaris sobre la dificultat per poder veure pel·lícules interessants, parlar-ne, etc. La proposta de fer un cine-club surt en aquest context. Com que al Casal hi ha una màquina de cinema de setze mil·límetres, podríem trobar-nos de tant en tant, passar una bona pel·lícula, buscar algú que faci els comentaris més estrictament cinematogràfics i parlar-ne tots plegats.

Segurament que el projecte va tirar endavant perquè el plantejament inicial era ben senzill. Gent de l'institut que es troba de tant en tant per veure una pel·lícula i parlar-ne. L'Institut i el Casal es feien càrrec de les despeses de lloguer de les pel·lícules i no hi havia cap més complicació que la de trobar el dia que anava bé i llogar la pel·lícula que semblava més *bona*.

I vam començar així, responent certament a una inquietud cultural, però sense fer massa disquisicions sobre el tema. Que jo recordi, vam passar tres pel·lícules en aquesta primera fase: *El sirviente*, *El Che* i *El espíritu de la colmena*. Tinc els meus dubtes si no vam passar també *Porqué se asesina a un magistrado*. El que recordo clarament és que el Casal es va omplir ja a partir de la segona. I que la projecció de *El espíritu de la colmena* va posar en evidència alguns problemes tècnics. L'estat de la cinta (en 16 mm.) i les condicions precàries del Casal d'aquella època van convertir-la en una projecció de cine mut. La persona que havia de comentar-la va tenir força feina per explicar l'argument i alguns diàlegs que no s'havien sentit gens.

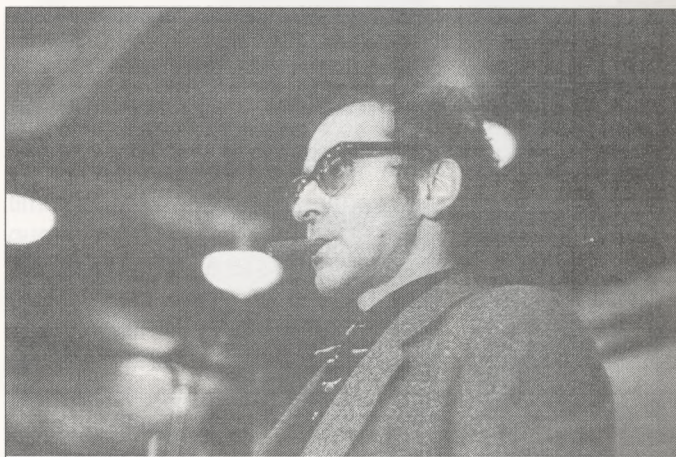
En altres èpoques, aquí s'hagués escrit el final del cine-club, però estrenàvem democràcia, sentíem la necessitat de trobar-nos, de discutir, de manifestar les opinions, de posar-nos al corrent de tantes coses, que no va ser així. Al contrari, davant la impossibilitat de continuar en aquelles condicions, la Fundació Pública del Teatre Principal - que també s'estrenava- ens va oferir instal·lar al Casal la màquina vella de 35 mm. que ells havien canviat, o bé traslladar-nos al Teatre Principal..

L'èxit de públic i les dificultats tècniques i econòmiques que comportava la instal·lació de la màquina de 35 mm. al Casal, ens van fer decidir de traslladar-nos al Teatre. La nova etapa comporta canvis significatius: el cine-club amplia els horitzons, sobretot pel que fa a les possibilitats de programació. Passarà, a més, a ser una proposta cultural

adreçada a la ciutat i no només a l'Institut, creix el grup que s'havia encarregat de tirar-lo endavant, s'estableix una periodicitat quinzenal i amb cada pel·lícula s'edita un programa de mà.

La primera pel·lícula d'aquesta nova etapa és *El Gran Dictador*. Seguirà *Derzu Uzala*, *El amigo americano*, *Il Casanova* i *El árbol de los zuecos*, entre d'altres. *El árbol de los zuecos* mereix un record especial. La pel·lícula va arribar a darrera hora, amb el Teatre ja ple de gent que esperava amb una certa impaciència. Va resultar ser molt complicada, ningú no hi va entendre pràcticament res. A la sortida, en Francesc Batlle em va dir: Què, l'has entesa? - En absolut! - vaig dir jo. Sort, diu ell, perquè amb les presses han posat el tercer rotllo en lloc del segon. Quan ens n'hem adonat, hem pogut tallar el "Fi" ben just perquè no sortís a mitja pel·lícula.

Joaquim Glot i Aymerich
Vicari d'Olot (1979-1985)
Membre fundador del Cine-Club Olot

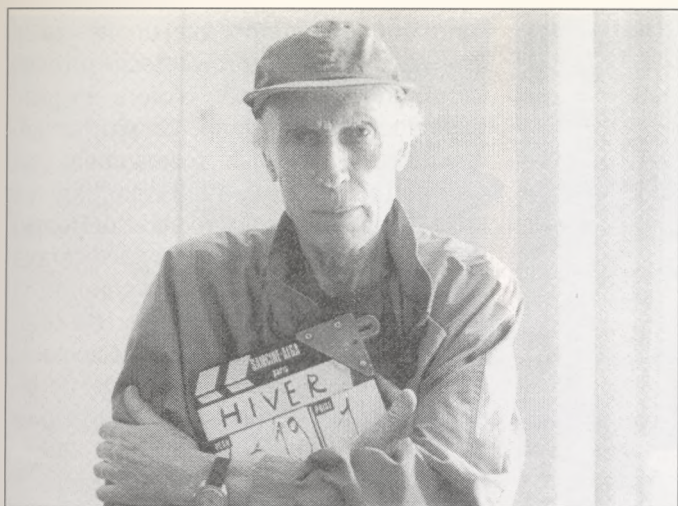

Jean Luc Godard

El cine - club, ara

La funció del Cine-club Olot

El Cine-Club Olot és una entitat cultural que té un doble objectiu, que en realitat són les dues cares d'una mateixa moneda. Per una banda, donar a conèixer tot aquell cinema que nosaltres considerem *de qualitat* i que per no ajustar-se als paràmetres comercials corrents, difícilment podríem veure mai a Olot. I per l'altra, intentar que els espectadors coneixin, a través d'aquestes pel·lícules, una altra manera d'explicar històries, descobreixin una nova mirada sobre les persones, les coses, el món. De la mateixa manera que se'ns ha educat per escriure i llegir, cal també aprendre a mirar, sobretot en aquests darrers anys en què l'allau d'imatges fa que el **veure** ens estigui matant el **mi-**

Eric Rohmer

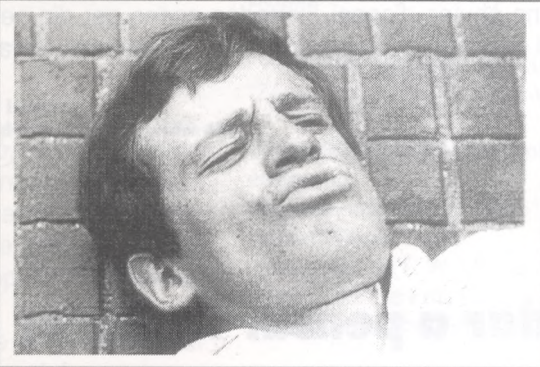
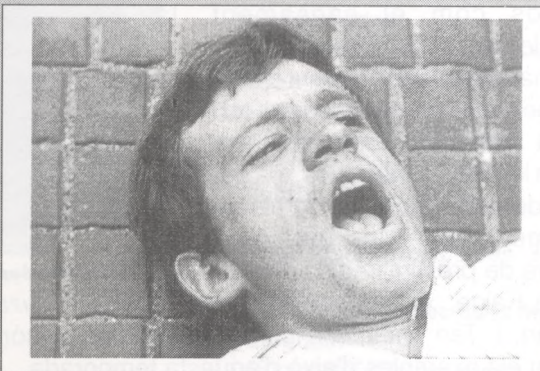
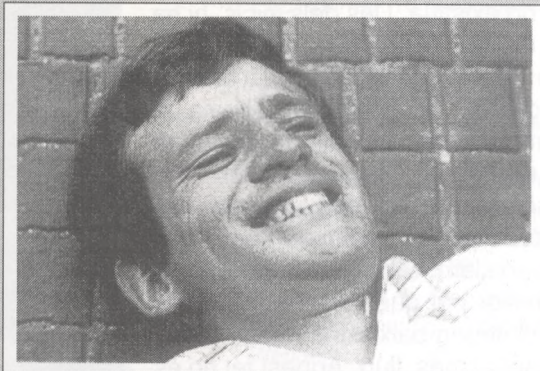
rar. Hi ha, doncs, en el Cine-Club una voluntat de donar a conèixer, però també de fer comprendre, de ser crític, d'estimar allò que es veu i de contraposar-ho a la resta. Un objectiu pedagògic no gens pedant; primer, perquè l'intentem portar a terme amb tota sinceritat i, segon, perquè tota expressió cultural ha de contemplar també això en les seves finalitats.

La programació

La programació del Cine-Club s'articula a partir dels objectius anteriors, però el fet d'haver d'escollir només sis pel·lícules per trimestre, ens obliga a seleccionar molt, aplicant encara més criteris limitatius. La figura del director, en molts casos, és un factor important. Si el director és un dels nostres, (per exemple, Rohmer, Tavernier o Loach) aquesta pel·lícula té moltes més possibilitats de ser escollida per votació com una de les programades. El factor de la nacionalitat de la producció, darrerament, està tenint també força importància. Descobrir el cinema xinès, fa uns anys, va ser tota una sorpresa i, veient el reconeixement internacional de directors de cinematografies tan llunyanes com les de l'Iran o la de Taiwan, hem decidit sovint programar-los, sense trair però mai el nostre entenedor entusiasme cap al cinema francès. A vegades, hem programat alguna pel·lícula amb un cert risc. Un risc calculat, perquè érem conscients que aquesta pel·lícula havia tingut una valoració crítica desigual. Llavoprs, la seva inclusió en una programació ha vingut donada pel fet que la pel·lícula, o bé era especialment interessant per algun motiu, o ho era la figura del director (un cas clar recent és el de *Bad Lieutenant* d'Abel Ferrara). Aquests riscos són l'únic camí per poder fer petits descobriments.

Els debats

Cada trimestre, l'elaboració d'una programació origina dins del Cine-Club dos debats importants: el primer al voltant de la inclusió o no de les pel·lícules anomenades clàssiques (*Otelo*, *Desayuno con diamantes*). Un sector de l'entitat pensa que aquestes pel·lícules han de ser contínuament revisades perquè són la base de totes les altres. Un altre sector pensa que aquestes pel·lícules es poden veure a través d'altres mitjans i que el que cal és projectar les més recents. La primera opció voldria un

"A bout de souffle" de Godard.

equilibri de programació en aquest sentit (meitat clàssics, meitat moderns). Fins ara, la solució més o menys pactada ha estat la de programar un sol clàssic per trimestre. El segon debat, no tan significatiu com l'altre, se centra en el fet de si s'ha de programar l'última pel·lícula d'un director reconegut (Wenders n'és un bon exemple) malgrat no haver tingut bones crítiques. Davant d'això, a vegades hem optat per programar-lo, seguint però criteris de coherència històrica: Wenders ha estat una peça clau en el passat del Cine-Club.

El Públic

El públic és essencial per al Cine-Club. Sense ell, la nostra activitat no tindria sentit i no existiria. Des dels inicis, hi ha hagut moltes i lògiques desercions, perquè 15 anys, són 15 anys i, a més, al començament, al Cine-Club, hi havia un públic molt divers. Actualment tenim un públic minoritari, però molt fidel. Una base sòlida, però també una de més intermitent que ens motiven i per a les quals treballem. El primer trimestre sol ser el millor pel que fa a l'assistència, durant el segon baixa una mica i el tercer sol ser el més fluix. Aquest fet no és atribuïble a la programació perquè no canvia tant d'un trimestre a l'altre, sinó que ve determinat per factors externs tan diversos com el cansament, la climatologia, etc. El públic també respon d'una manera diferent davant cadascuna de les pel·lícules programades i, tot i tenir present l'imprevist, les que tenen més èxit són les més conegudes, les que han gaudit de més publicitat en els mitjans de comunicació i les pel·lícules de directors de prestigi. *Adiós a mi concubina* de Kaige, *Blanco*, de Kieslowski, *Vidas Cruzadas*, d'Altman, i *Tan lejos, tan cerca!* de Wenders, són, de moment els exemples d'això d'aquesta temporada. Breument, hem intentat explicar quina és la funció del Cine-Club, quins són els seus criteris de programació, quin és el seu públic habitual. El repàs no és exhaustiu, per qüestions òbvies d'espai, i queden coses per dir, però la llum del projector a la pantalla és potser ara més clara que abans.

Win Wenders

Adiós a mi concubina de Kaige, *Blanco*, de Kieslowski, *Vidas Cruzadas*, d'Altman, i *Tan lejos, tan cerca!* de Wenders, són, de moment els exemples d'això d'aquesta temporada.

Breument, hem intentat explicar quina és la funció del Cine-Club, quins són els seus criteris de programació, quin és el seu públic habitual. El repàs no és exhaustiu, per qüestions òbvies d'espai, i queden coses per dir, però la llum del projector a la pantalla és potser ara més clara que abans.

Miquel Barti
Membre del Cine-Club Olot

Ajudar a pensar i a mirar el cinema

En el transcurs d'una entrevista, el cineasta italià Roberto Rossellini va manifestar: "Pel que fa a l'art, cada dia és més un mitjà d'evasió, fet que esdevé símptoma de la seva absoluta decadència. On es troba el pensament en l'evasió? I cap on va la diversió sense pensament? Jo no crec que hi pugui haver un plaer més gran que el de pensar i afirmo sincerament que un plaer d'aquesta mena podria estendre's a gran velocitat si es donessin als homes més oportunitats de pensar, de reflexionar". Les declaracions van ser fetes l'any 1962, però són de rabiosa actualitat si les situem en el context actual i a partir d'elles ens posem a pensar en què s'han convertit les diferents manifestacions de l'audiovisual.

Als anys seixanta, el debat teòric a Itàlia sobre la funció del cinema se centrava en l'oposició entre dues alternatives proposades per Guido Aristarco. La primera, defensava la

idea que el cinema era un fet de la civilització, un mitjà de civilització, un mitjà de comunicació capaç d'oferir un gran espectacle; i la segona, un art, fet que l'abocava a perseguir ansiosament una certa idea de bellesa. Rossellini va proposar un nou camí que partia del rebuig de la idea d'espectacle que considerava estèril per a la formació humana i de la reivindicació de l'esperit originari del cinema: ser una eina útil per al coneixement. La reivindicació didàctica del poder del cinema ha de ser una de les funcions bàsiques d'actuació dels cine-clubs. Estem en un moment en què la idea d'una utilitat formativa del fet cinematogràfic ha estat desterrada dels circuits dominants. L'exhibició comercial s'ha convertit en un aparador de la profunda crisi creativa que travessa el cinema-espectacle, i les televisions s'han transformat en una mena de mirall deformat de la societat on diàriament es reflecteixen totes les seves malalties. Davant d'unes estructures institucionals que són incapaces de projectar imatges veritablement útils, els cine-clubs apareixen com un possible

refugi des d'on és possible difondre la idea d'un cinema que ajudi veritablement a mirar i a pensar.

Recordo que fa uns anys, en el transcurs d'una taula rodona, el crític francès Michel Climent afirmava que en els moments actuals era molt important que tot aquell qui estimava el cinema es barallés amb els mitjans que tenia a la seva disposició. Climent considerava els cine-clubs com un camp fonamental d'acció. Al nostre país, els cine-clubs ja han estat durant molts anys una plataforma d'alternatives a la programació tradicional. Durant el franquisme van ser un nucli de resistència política, on el cinema era vist com un pretext per parlar de tot allò que habitualment no es podia parlar en públic. Actualment, la funció dels cine-clubs és la de funcionar com un espai de resistència cultural, fet que implica també una forma de resistència política.

Malgrat que els cine-clubs tenen més llibertat d'elecció d'una línia de programació que els empresaris comercials, la seva programació està igualment condicionada a les exigències d'una distribució poc atrevida, que moltes vegades respon més a uns interessos comercials que als estrictament culturals. L'activitat de determinades distribuïdores independents vol envoltar-se d'una certa coartada cultural, però moltes vegades no arriben i moltes pel·lícules artísticament importants no assoleixen distribució a l'Estat espanyol. Aquests films són vistos pels distribuïdors com productes de risc o excessivament avantguardistes. Si ens fixem atentament en la programació de la majoria de cine-clubs catalans, veurem que les programacions es repeteixen i que moltes vegades es reproduïxen a petita escala alguns dels defectes del cinema comercial. Els cine-clubs haurien de reivindicar un model de cinema arriscat que fa por a les distribuïdores, haurien de recuperar clàssics i ajudar a fer estimar el cinema a les noves generacions de la població. La política

Federico Fellini.

d'exhibició dels cine-clubs no s'hauria de limitar només a la projecció, sinó que hauria d'anar acompanyada del foment i difusió del cinema. Per aconseguir això, és importantíssim que els responsables dels cine-clubs estableixin una relació amb els altres col·lectius socials o culturals de l'entorn. El cinema no pot viure aïllat dels altres àmbits de la cultura i funcionar en els municipis com un discurs propi i autosuficient. Els films han d'esdevenir portes obertes al debat cultural.

L'any 1988, es va crear a Tabor (Txecoslovàquia) la carta dels drets del públic. En el seu primer punt es reconeixia que *cada persona té el dret de rebre informacions i expressions audiovisuals mitjançant diverses fonts. L'acompliment d'aquest punt requereix, entre d'altres coses, que el públic tingui uns mitjans per expressar-se i donar a conèixer el seu propi judici. No hi pot haver humanització sense una veritable comunicació.* El segon punt de la carta es referia a l'enriquiment cultural de les persones a partir del cinema: *El dret a l'art, l'enriquiment cultural, a la capacitat de comunicació, font de tota evolució social, és un dret imprescindible. És la garantia d'una veritable comprensió entre els pobles, l'únic camí per evitar les guerres.*

Els dos primers punts de la carta podrien servir de regla d'actuació per molts cine-clubs pel disseny d'una nova política de dignificació del fet cinematogràfic.

Àngel Quintana

Dades estadístiques:

- Directors més programats:

Jean-Luc Godard: 10 pel·lícules
Eric Rohmer: 10 pel·lícules
John Huston: 9 pel·lícules
Alain Tanner: 8 pel·lícules
Wim Wenders: 6 pel·lícules
Federico Fellini: 6 pel·lícules

- Pel·lícules programades dues vegades:

"A bout de souffle" de J. L. Godard
"El apartament" de Billy Wilder
"Jules et Jim" de François Truffaut
"El amigo americano" de Wim Wenders
"Annie Hall" de Woody Allen
"Rumble Fish" de Francis Coppola

- Cinematografies més programades:

Nord-americana: 117 pel·lícules
Francesa: 70 pel·lícules
Anglesa: 27 pel·lícules
Espanyola: 24 pel·lícules
Alemanya: 23 pel·lícules
Italiana: 23 pel·lícules

- Pel·lícules projectades: 329

- Pel·lícules projectades més llargues:

"Siberiada" d'Andrei Konchalovski
"Molière" d'Ariane Mnouchkine
"Napoleón" d'Abel Gance
"La bella mentirosa" de Jacques Rivette

- Pel·lícula projecta més curta:

"Zéro de conduite" de Jean Vigo

- Pel·lícules projectades més antigues:

"El gabinete del Dr. Caligari" de Robert Wiene (1919)
"Nosferatu" de F. W. Murnau (1922)
"Metrópolis" de Fritz Lang (1926)
"Napoleon" d'Abel Gance (1926)

- Títol més curt:

"8 1/2" de Federico Fellini

- Títol més llarg:

"El cocinero, el ladrón, su mujer y su amante" de Peter Greenaway.

- Pel·lícules més exòtiques:

"El verano de Aviya" d'Eli Cohen (Israel)
"Un ángel en mi mesa" de Jane Campion (Nova Zelanda)
"Mississippi Masala" de Mira Nair (Gran Bretanya-Índia- USA)
"La linterna roja" de Zhang Yimou (Xina-Hong Kong- Taiwan)

- Directors programats: 196

Directors: 186. Directores: 10

Christus

Teatre Principal d'Olot. 9 d'abril de 1995.

Un públic heterogeni i molt poc habitual, va omplir el teatre per veure la recuperació per a l'escena local, d'una peça en quadres plàstics sobre la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist. El públic era tan poc habitual com els actors; llevat d'en Pep Mora, en el paper de Crist, i d'alguns dels components del grup de teatre del barri de Pequín, els altres actors, lamentablement, es prodiguen molt poc pels escenaris de la ciutat. I aquest fet, per ell mateix, ja és remarcable. El teatre amateur requereix un esforç notable i una inversió de temps que poques persones, més enllà de la seva joventut, estan disposades a dedicar-s'hi.

Per la pròpia naturalesa de l'espectacle no seria adequat fer-ne una crítica formal més enllà de la fidelitat a l'original Christus del anys 60. En aquest aspecte considero una llàstima que no es recitessin en directe els textos dels entreactes, tal com sembla que ho fet originàriament. Alleugeririen el ritme de la funció i evitarien unes estones, massa llargues, en les quals l'única distracció visual de l'espectador és la contemplació del teló. És d'agrair la posada en escena, feta amb bones condicions de vestuari, escenografia i il·luminació.

D'altra banda, no puc deixar de parlar de la polèmica que s'ha generat sobre l'oportunitat o no de la reposició dels Christus. Alguns creuen, amb raó, que es tracta d'una peça històrica que tenia sentit posar en escena en el context de la Setmana Santa nacional-catòlica, on tota activitat lúdica quedava reduïda a les escenificacions d'autos sacramentals de la Passió. És veritat, però, que altres peces de «teatre popular» com ara els Pastorets tenen també les seves particularitats històriques i que ningú no en qüestiona la seva oportunitat. Possiblement s'acabaria la polèmica si s'abordés amb seriositat una de les assignatures pendents que té el teatre català: la recerca dels seus orígens i la manca de tradició. Els museus

comarcals, sovint poc actius i encara menys lúdics, tenen un bon camp per córrer, ajudant a donar entitat, profunditat i coherència a iniciatives com aquesta. Seria bo considerar la creació d'una secció conjunta entre el Museu Comarcal i el Teatre Principal que vetllés per l'estudi i recuperació d'aquestes i d'altres peces del teatre popular. Hauríem d'evitar perdre per a la memòria històrica tradicions com ara el «Xai-bè», el «Cant de l'àngel» i obres com «La Troballa de la Verge del Tura» -poema líric de Mn. Gay i el Mestre Tapiola que l'Antònia Caritat intenta reposar-, «La Perla Olotina» -sarsuela d'Antoni Molins i Ignasi Rubió- els «Christus», els «Pastorets» i d'altres que podrien incorporar-se al calendari local de festes.

Imprebís

Creació i Direcció de **Michel Lopez**. Actors: **Carles Castillo**, **Carles Montoliu**. Direcció en Escena: **Santiago Sánchez**. Música en directe: **Angel Estellés**. Il·luminació: **Kique Mañas**. Producció: **Teatreneu**. Teatre Principal, 5 de maig de 1995.

«Vostè mai no sabrà què va a veure. Ells tampoc no saben què van a fer» Aquest subtítol de l'Imprebís defineix gairebé a la perfecció l'espectacle i dic gairebé perquè és indubtable que el que veiem és Teatre, sí TEATRE amb majúscules.

Per aquells que no varen assistir a la funció cal explicar-ne la mecànica: l'espectador, en entrar a la sala, és convidat a anotar en una butlleta una frase, un nom o una idea, i dipositar-la en una mena d'urna. Aquesta butlleta pot ser extreta a l'atzar durant l'espectacle i és la que donarà el guió per a l'actuació. És, per tant, un repte constant a la imaginació i a la improvisació dels actors que, val a dir-ho, carregats d'ofici, són un sac de recursos teatrals.

La creació d'espectacles en directe no és nova, de fet Michel Lopez, el director i pare de la criatura, és un home bregat en els «Matches d'improvisació» -dos equips d'actors rivalitzen en improvisacions sota els suggeriments i les valoracions del públic-

experiència iniciada al Canadà fa més de vint-i-cinc anys. En l'actualitat, Michel Lopez, és professor d'interpretació i improvisació al Théâtre National de Chaillot a París. Sincerament no sé on és la trampa, però m'imagino, sense que això representi cap demèrit, que els actors tenen en cartera una col·lecció extensa de personatges i situacions, més o menys versàtils, que poden posar en joc i adaptar-les en qualsevol moment. El director en escena, Santiago Sánchez, condueix en breus segons l'actuació dels dos actors, marca els ritmes, que per cert em van semblar en general molt ajustats i és qui decideix el difícil moment de posar fi a les escenes.

La funció olotina de l'Imprebís, única i diferent de qualsevol altra actuació, va deixar un bon sabor als espectadors que ja en els primers sketches van connectar molt bé amb els actors i amb l'Angel Estellés, un guitarrista càustic i divertit que, també improvisant, acompanya les actuacions i serveix de nexa d'unió entre les diferents escenes, les quals, com és lògic, tenen els seus alts i baixos. Algunes molt divertides, com la que va sorgir a partir de la butlleta «la sopa d'all»: un tros de pa i un gra d'all filosofen sobre la seva trista existència, tot nedant en un plat de sopa, o una altra en què dos nens posen en qüestió la suma $2 + 2 = 4$, que algun espectador ha escrit en entrar al teatre. Especialment remarcables van ser altres escenes que no tenien un to tan còmic però que aconseguen el clímax que en alguns casos es troba a faltar: un llibreter de vell que no sap llegir o dos personatges tortuosos, a l'estil de Tennessee Williams, improvisant sobre una butlleta que pregonava «la vida és una puta merda».

En altres creacions es van poder apreciar les qualitats notables per al cant dels actors, sorprenent en Carles Montoliu en l'òpera i els dos Carles en un esplèndid blues del pare angoixat perquè el fill arriba tard a casa.

Teatre viu i fresc, creat en directe i que, naturalment, podeu tornar a veure en una altra ocasió perquè serà totalment diferent.

Pep Fargas

Una reflexió sobre l'art religiós

Jordi Rovira i Mn. Joan M. Amich dialoguen
per carta sobre el sentit de l'art religiós

Epístola per una perplexitat

A

l'amic Joan M. Amich, rector de Sant Pere Màrtir, un dubte que es fa consulta. Aquest mes d'abril s'ha celebrat una exposició titulada ART RELIGIÓS al pati de l'Hospici d'Olot, impulsada pel Patronat Municipal de Turisme i Activitats Econòmiques. Des de les planes d'art d'aquesta nova publicació sorprèn que una exposició d'art sigui comissariada per una entitat de turisme i activitats econòmiques. Una sorpresa en les credencials que va en augment quan es topa amb el contingut: convivència de peces en producció dels Tallers de Sants amb passos de Setmana Santa que són (o eren) imatges per al culte.

Un sentiment de contrarietat i estranyament respecte a la fe i l'art, al qual s'hi suma la preocupació des d'un compromís amb Olot.

Des de l'òptica de l'art, qüestiono què ha passat amb allò que començaren Vayreda i Berga.

Des del compromís amb Olot, no poder entendre la falta de nord que mostrem a l'hora d'escollir què ens representa davant del món d'avui.

Respecte a la fe i a la cultura, el temor que provoca atiar el foc de la superstició i la manca de reflexió.

Tot això és present en una exposició de Santcrists encerats, calibrats a tres talles, com pomes Stårking del Corte Inglés, i muntatge de siluetes humanes amb passos de Setmana Santa, que semblen una foto de catàleg turístic per madames com les de la cançó d'en Lluís Llach. Malfiança d'una apologia al costum (herència de jerarquia, estat i record feixista) i al consum que representen els nous turistes, més que rodamons atents i curiosos, cues humanes aformigades com una escena de la pel·lícula *THE WALL*.

A sobre, un apunt de realitat en veure el públic sortir content de l'exposició, per haver fruit d'un passat (record llegat del franquisme viscut a totes pels més grans) i d'un present (la lluita per mantenir la feina als Tallers de Sants supervivents).

Tot plegat, un esperpent escènic posat al costat d'una formació com la que imparteix l'estat des de la universitat o l'església en els seminaris.

Pel que fa a l'art, situar Vayreda i Berga en el seu context: el món modern, crític i rompidor alhora que hereu renovador de l'art anterior. Dos pols oposats que coincideixen en la fe en el paper actiu de l'art en el món. Fer arribar l'art arreu, una aposta que inclou la pròpia destrucció de l'exclusivitat de l'art. Utopia, però tendència, que arrenca de temps enrera i arriba fins avui. El Modernisme de Vayreda i Berga volia ser acció i divulgació pràctica de la

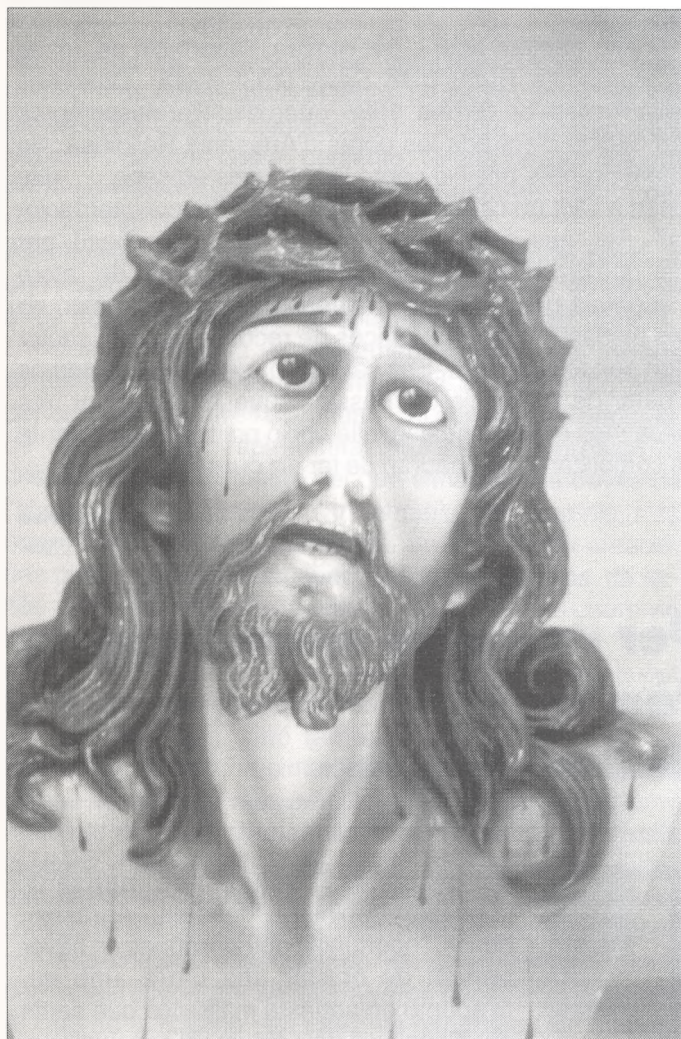

Foto: Elies Plana

cultura, art per art. Renovaren l'Escola de Dibuix per fer-ne una escola de Belles Arts, amb la voluntat d'aprofitar les particularitats locals (el paisatge) i inventar una nova artesanía (un nou art?) lligat a la indústria, com per celebrar temps moderns: imatges reproduïdes en sèrie. No van ser els únics, les motlures per a l'arquitectura historicista en són un exemple. L'època de l'art funcional va ordenar les intuïcions modernistes i les avantguardes en són el resultat. Tot això ha passat sense que ens passés, mercès a una inclinació per repetir més que per innovar. Fer recerca vol autoconsciència, intel·ligència i ganes de viure el present. Una cita de Domènec Fita a Vivències, Girona 1985 pp.7-8: "El sentit religiós com a experiència viscuda, ha marcat en mi un interès...prioritat de l'existir sobre el conèixer, avaluació de l'individualisme i la subjectivitat com a valors ... però tenint cura sempre del present en tant que sóc ésser social ... Puc dir, però, que

religió i art, art i religió s'han potenciat mútuament en mi".

La pugna entre subjectivitat creativa i societat es pot resoldre per un humanisme atent i evolutiu que freni tant de convencionalisme esteticista. És obligada la referència a Walter Benjamin i la qüestió de l'ADONAR-SE com a vacuna contra la massificació de l'art; com també a Julio C. Argan quan assenyala la poca diferència entre l'art oficialista soviètic i el nostre art de consum. Ara, la història sembla donar-li la raó: l'art de masses presenta problemes d'esterilitat.

D'això tractem aquí i, per mostra, l'aportació de Josep M. Marquès a *Rutes d'Art Sacre* (1939-1945). Quaderns de la Revista de Girona, 1986, quan diu: "Per descomptat, l'art exclou d'entrada les obres d'Artesania Religiosa. No volem prendre posició sobre les imatges en sèrie, ..., que tenen a Olot un centre productor d'importància internacional". Per més que juguem amb la història (la local), per més que davant la crisi tinguem la fàcil temptació del retorn a èpoques passades de reconeguda solvència, ningú no ens ajudarà en l'obligat procés de reconversió d'un sector mort sense sepultura. Ens cal retrobar el ritme dels temps a partir de l'herència del passat. Aquesta ha de ser una tasca més enllà de qualsevulla opció política. Depassar-la és complicar el que hauran de fer els qui ens substitueixin.

Jordi Rovira

Per una nova cosmologia en l'àmbit de l'art religiós

Les persones evolucionen pensant, contrastant opinions, debatent. Agraïxo, doncs, l'oportunitat que em dones en haver pensat de crear una carta amb mi. M'apunto en aquesta malfiança que sents per "l'apologia del costum i el consum" que pot representar la mostra d'Art Religiós celebrada darrerament a la nostra ciutat. Crec, però, que la malfiança no ha de representar manca de realisme. La mostra és una "exposició" del que hi ha, del que es fa. No hi ha més. Aquí rau el problema: que no es faci més i, sobretot, que no es faci diferent. Afirmeu que amb això s'està atiant el foc de la superstició i la manca de reflexió... Alguna cosa hi puc dir...

La religió, l'univers espiritual necessita representacions. Les ha necessitades sempre i, també avui. Intel·lectualitzar la fe excessivament és un perill. La convertiríem en una qüestió de minories. La proposta cristiana s'adreça a tot l'home: intel·lecte i afectes. Les representacions religioses han de combinar aquestes dues instàncies sense que mútuament es repugin.

L'art religiós, des de sempre, ha intentat assolir aquesta combinació. En unes èpoques se n'ha sortit i, en d'altres, pot haver-se quedat en "l'esperpent". Des dels orígens de la comunitat cristiana, les cosmologies de l'època van anar proporcionant imatges a l'esperit dels primers artistes.

Foto: Elies Plana

Aquelles cosmologies, la seva visió del món, avui no són vàlides. Són gairebé impensables. Malgrat això, la forma d'expressar artísticament les veritats religioses, moltes vegades, sembla voler continuar adaptant-se en aquella visió del món. Certa imatgeria sembla entossudida a no voler acceptar la ruptura que s'ha produït amb l'avenç del temps i les noves descobertes de l'home.

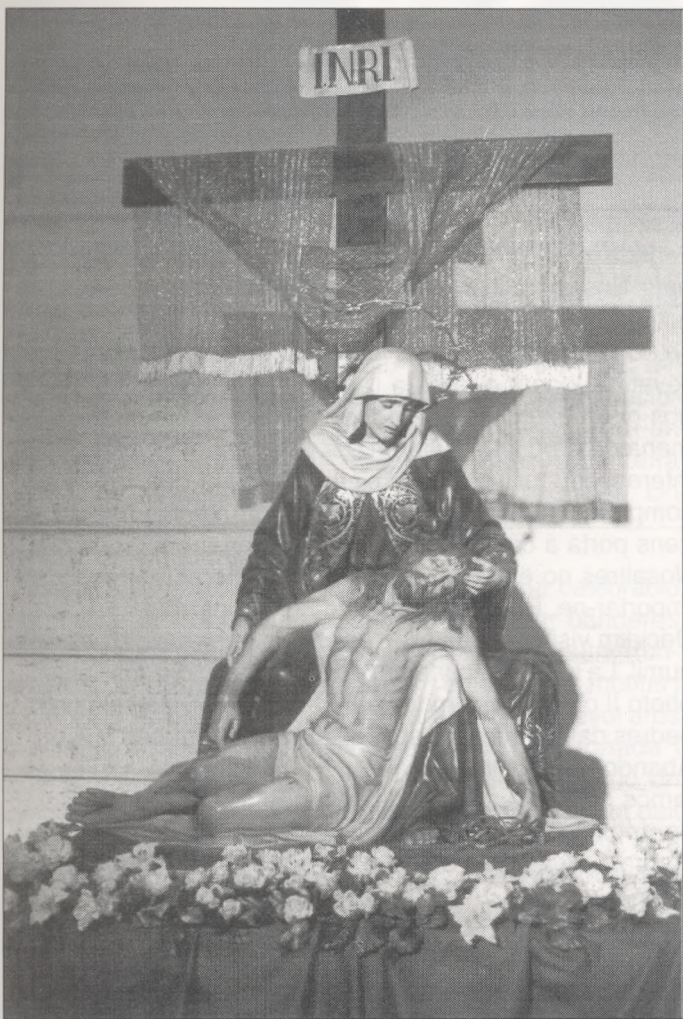

Foto: Elies Plana

Quan la visió del món canvia, convé que la imatgeria evolucioni. Aquest és el repte que els tallers d'Olot haurien de recollir. Al capdavant, els artistes, evidentment. Què pot significar per a l'home del segle XXI un cel poblat d'àngels i presències protectores? Ens trobem davant d'unes generacions marcades per la ciència que acaben per no entendre la virtualitat i la funció d'aquestes

representacions, més que discutibles. No acabarem convertint la religió en un conte de fades?

Seria força absurd que imatges que en altre temps van acostar les realitats espirituals al poble, avui servissin per fer-la més obscura, més irreal, més ingènua. Aquest és el perill. Aquesta és la malfiança que també jo sento envers el costum i el consum.

Ens caldria una reflexió col·lectiva. La mostra d'art religiós hauria estat una bona ocasió per completar l'exposició amb un fòrum de debat sobre el tema. S'haurien pogut revisar els aspectes artístics i tècnics que tu..... però també aquests aspectes de fons que jo comento. Si ens posem d'acord en la conveniència, caldrà buscar el moment oportú per realitzar-ho.

Assenyaless problemes d'esterilitat. Crec que el retorn a una inspiració més profunda requereix formació, adaptació a les noves pautes que la teologia ens ha anat donant.. L'excessiu realisme, la sensibleria barata, les formes excessivament antropomorfitzades coincideixen amb períodes de poc nivell espiritual. I, al contrari, les èpoques de més elevada espiritualitat han sabut expressar la diferència entre la imatge i el que simbolitza, a través de l'abstracció i l'estilització. L'art romànic, per exemple, n'és una mostra: una talla garrotxina, un tapís de la creació, una pintura de Taüll, és capaç d'espiritualitzar-nos, de fer-nos anar més enllà de la imatge sense fer-nos caure en infantilismes.

L'art, avui, compta amb elements més que suggerents per facilitar i promoure aquesta renovació. No només a nivell de fons ideològic, sinó també en les formes i en les tècniques. El tapís, la pintura, el vitrall... no serien també camps per conrear més àmpliament per l'art religiós?

Al costat de les escenes més familiars de la iconografia cristiana, hauríem de saber crear un sistema de signes que despertin la imaginació de les noves generacions i convoquin a la contemplació. Una simbologia que no silenciï cap dels elements essencials de la fe que, benauradament, hem anat recuperant en les darreres dècades.

Al llarg de la història i en totes les geografies hi ha hagut una presència sostinguda d'una expressió artística de la fe. La pintura n'és un exemple inesgotable. La música, amb el geni de tants notables compositors. El gregorià, reclos als monestirs, torna a despertar l'interès social. Les esglésies i les catedrals ofereixen a qui les contempla alguna cosa de la fe dels seus constructors. "És un mètode indirecte i furtiu, però nascut de la fe, pot conduir a la fe" - afirma J. Guitton. L'art té sempre els seus límits perquè vol expressar la realitat espiritual a través dels elements del món.

Tant de bo, avui també, la producció i l'expressió artística de la fe recobri, assenyaladament a la nostra ciutat, una nova originalitat, que no sigui pura reminiscència del passat i que promogui l'elevació espiritual de l'home d'avui.

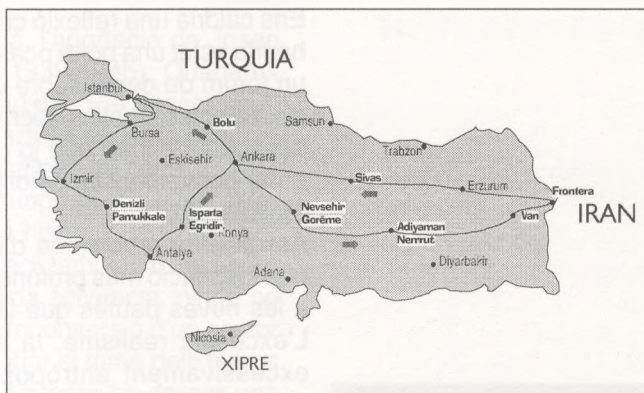
Jean M. Amich

Una volta al món

Part 1

El quatre d'octubre de 1989 començàvem un viatge que s'allargaria fins al Nadal del 1990. Després de dos anys de preparatius vam comprar un dos cavalls furgoneta per vint-i-cinc mil pessetes, el vam adaptar com a casa rodant i vam enfilem Europa camí d'Àsia. Per la

és frenètica. Botigues que venen tots tipus d'aliments i articles per a la llar, portadors que donen empentes a tothom, gent que crida i negocia, algun cotxe intenta passar i de sobte, els altaveus de les mesquites comencen a pregar. Ens quedem aclaparats. La gent però, no s'immuta excessivament.

Un dels episodis més emotius de la nostra estada a Istanbul

va ser la coneixença que vam fer amb una colla de kurds que, segons deien, pertanyien al PKK (Partit dels Treballadors del Kurdistan). La trobada va ser totalment fortuïta, però malgrat la impossibilitat de comunicar-nos verbalment vam establir-hi conversa mímica i gràfica asseguts en una tauleta d'un saló de te. Va ser la primera vegada que vam haver d'explicar què era i on era el nostre país. Ens van encoratjar a fer com ells i mantenir una lluita activa contra els imperialistes.

La següent etapa és Izmir. La ciutat no té res d'interessant llevat del basar que és a l'aire lliure. Només d'endinsar-nos-hi un exèrcit de venedors ens ataca oferint-nos tota mena de productes. Optem per practicar el regateig i ens interessem per un rull de cinta adhesiva, que al final no comprem. Un venedor de pipes d'aigua intenta un nou atac i ens porta a casa seva on ens convida a provar-ne una. Nosaltres no en volem comprar i aleshores ens proposa importar-ne. El convencem que no és possible. Decidim visitar el castell. L'anada és per enmig d'un barri humil. La mainada surten al nostre pas per dir-nos: photo, photo !! o bé money, money !!. El castell resulta ser quatre pedres damunt un turó sense cap mena d'interès aparent. Abandonem Izmir per anar cap a Pamukkale. El lloc és famós per les terrasses de calç que s'han format al llarg de segles degut a l'aigua calcària que brolla de fonts naturals. Hi arribem de nit quan tots els pendants calcaris estan il·luminats. L'espectacle és impressionant. Fem una primera incursió i quedem una mica decebuts per la poca aigua que hi ha. De tota manera fem el primer bany en l'aigua calenta. L'endemà descobriríem que l'explotació turística ha malmès considerablement l'indret, sense treure-li però, l'encant. En un altiplà proper hi ha les restes de l'antiga ciutat greco-romana d'Hieràpolis amb un amfiteatre molt ben conservat.

La següent etapa és Antalya, al sud de Turquia, banyada per les aigües de l'Egeu. La ciutat no té cap mena d'interès: està totalment abocada al turisme alemany. De tota manera, els voltants encara són verges i hi ha platges desertes que conviden a prendre un bon bany tal com vam fer en-

Istanbul és una ciutat impressionant i plena de contrastos. La ciutat bull de cotxes, gent, camions, autobusos, botiguetes i venedors ambulants. Sembla que tothom es dediqui a vendre i que no quedi ningú per comprar. Ens vam dedicar a fer el turista per les mesquites, palaus, basars i barris centrals de la ciutat.

El Gran Basar és un dels llocs més emblemàtics i fascinants de la ciutat. Un munt de petits corredors amb comerços a banda i banda, acullen una gran munió de gent que volta, mira i eventualment compra. S'hi poden trobar articles de tota mena, a milers, però hi destaquen especialment el òkilimsö (catifes turques) i objectes d'aram. És molt gratificant seure a prendre el te en un dels diversos salons que hi ha i veure tot el moviment del voltant. A fora, als petits carrers que formen el barri de Sultanahmet, la vida

Göreme: Casa troglodita

Foto: J. Güell i X. Morera.

cara que fos a finals d'octubre. La temperatura era excel·lent.

Vam fer cap a la ciutat d'Egridir, al costat d'un llac del mateix nom. A pocs quilòmetres vam visitar el parc nacional del llac de Kovada. No sabíem si creure que era un parc nacional: totalment desert i sense cap mena d'infraestructura, oferia un paisatge feréstec i solitari. Un bon lloc per perdre's.

Ankara és la següent parada.

Coincideix la nostra visita amb la vigília de la celebració del dia de la República. Per tot arreu veiem banderes turques i enormes reproduccions del senyor Atatürk (fundador de la Turquia laica i moderna), en diferents motius i situacions. Aquesta ciutat és comparable a qualsevol urbs semi-subdesenvolupada, força bruta i pol·lucionada i aparentment sense cap atractiu especial. De fet no en traiem cap impressió clara llevat del casc antic, situat dalt d'un turó, el qual es força interessant. És com una ciutatella, les muralles de la qual es conserven molt bé i amb un castell no massa interessant. La gent que hi viu és molt pintoresca. De fet, passejant pels seus carrers es perd totalment la noció d'estar en una gran ciutat. Els habitatges antics i mal conservats, alguns en estat ruïnós, dones filant o adobant pells al mig del carrer, altres gents tan sols prenent el sol a la fresca. Veritablement el contrast amb l'altra banda de les muralles és brutal. Del turó estant, es pot apreciar una magnífica vista de la ciutat.

Vam deixar Ankara per anar cap a la Capadòcia, potser l'indret més espectacular i curiós dels que vam visitar de tot Turquia. Aquesta zona és famosa per les cases excavades a la roca i els monòlits en forma d'agulla i rematats per un pedra plana a la punta, producte de l'erosió.

La vall de Göreme és la més coneguda i on es concentra la major part d'aquestes construccions. Ens vam instal·lar al poble de Göreme, en un hotel excavat a la roca. Des d'aquí vàrem explorar força racons de la vall, en un dels quals vàrem trobar una església mig desfeta, però que ens va impressionar per la seva raresa. La construcció era de dos pisos i per pujar i baixar hi havia un túnel i una escala. Les portes eren enormes rodes de pedra que fent-les rodar tapaven les obertures dels accessos. Curiosament hi vàrem trobar una edició minúscula del Coran. La zona està força devastada per l'erosió i sobretot a causa del vandalisme humà. Finalment vam anar a parar al poble d'Ortahisar on hi havia una ciutat immensa excavada dins d'un turó. Per anar-hi agafem una pista de terra que travessa poblets dels que no surten en cap mapa i cal anar alerta de no atropellar burros, cavalls i gallines. Des de fora no s'apreciava absolutament res que delatés la seva existència. Un funcionari ens va obrir una de les portes amagades que donaven accés a l'interior de la ciutat subterrània. Com que era grassonet i no passava per les galeries ens va dibuixar un plànol a terra de per on havíem de passar i se'n va anar a esperar-nos a una altra porta. Amb un lot a la mà ens vam endinsar en un laberint de passadissos verticals i horitzontals, sales i cambres. Va ser realment fantàstic i divertit.

Ens vam dirigir cap a l'est per anar a Adiyaman, i des d'allà a la muntanya de Nemrut on hi ha els vestigis d'una antiga dinastia dominant a la zona, els Comagen. El conjunt, a 2.100 m. d'alçada, es composava d'enormes escultures decapitades que representaven déus, els seus caps estesos desordenadament per terra i restes d'un temple. La missió dels déus era protegir la piràmide que coronava el cim, on hi havia enterrats els reis. Vam poder gaudir en

Casc antic d'Ankara.

Foto: Jordi Güell i Xavi Morera.

solitud de la bellesa de l'indret fins que al cap d'unes hores van arribar alguns minibusos de turistes. La vista des d'allà dalt era impressionant. Camí del llac de Van, en direcció a la frontera amb Iran, vam aturar-nos a dormir en un descampat al costat de la carretera. Al matí ens van despertar una colla de nens i

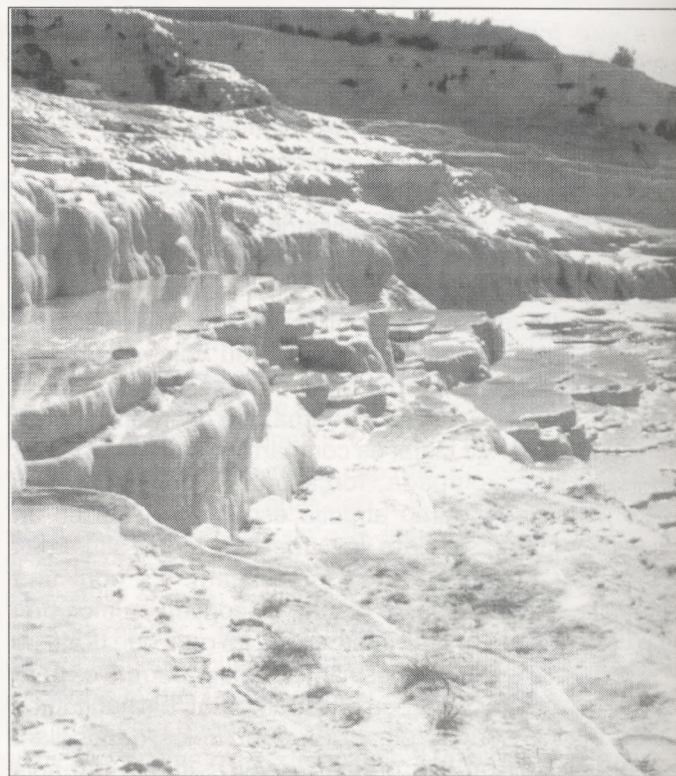
Campament nòmada Kurd

grans que ens miraven encuriós. No sabíem si estàvem més espantats ells o nosaltres. Havíem acampat al costat d'un campament nòmada kurd. La mainada havia canviat l'habitual photo, photo! pel menys graciós money, money!, que aviat es va contagiar a la gent gran. La cosa es començava a posar malament. Els vam oferir tabac i vam guillar tan ràpidament com vam poder. Vorejar el llac de Van, a l'est de Turquia, suposa fer 140 Km. El llac està envoltat de muntanyes d'origen volcànic, ja cobertes per la neu de principis de novembre i rematades per un cel d'un blau puríssim. Viatgem en silenci devorant la solitud i aspresa del paisatge amb tots els sentits. Vàrem fer nit a la ciutat de Van, a la riba del llac, per a l'endemà intentar arribar a la frontera amb Iran. Durant el camí el paisatge era espectacular. Vam creuar poblets insignificants i rius, vàiem gent cavalcant enmig d'immensos prats, ramats de xais i cabres. Vam pujar molt amunt per una carretera secundària, a voltes de terra, fins arribar a un coll on la neu era a tocar. Estàvem al mig de dues muntanyes una de les quals era un volcà. Baixant cap a la vall vam anar a parar a la carretera principal que ens havia de dur fins a l'Iran. Abans d'arribar-hi, al darrer poble turc, vam poder contemplar la muntanya d'Ararat, allà on va quedar encallada l'arca de Noè, de 5.140 m. d'alçada. Encara de clar vam arribar a la frontera. Ens van separar, un va passar a peu i l'altre en cotxe. El pas fronterer estava ple d'iranians procedents de Turquia carregats de mercaderies que no es troben al seu país, com Coca-Coles, texans, pneumàtics i curiosament, catifes. Ens van obligar a canviar 150 dòlars americans a cadascun de nosaltres i vam travessar sense cap contratemps. Fígues d'un altre paner va ser la duana. Allà no ens van voler deixar passar el cotxe perquè no dúiem els documents reglamentaris. Després de moltes discussions se'ns oferien tres alternatives: llogar un policia escorta que ens acompanyaria fins al Pakistan amb el nostre vehicle, abandonar el cotxe i travessar el país en autobús o bé reular fins a Istanbul i intentar embarcar-nos fins al Pakistan. Vam triar aquesta darrera opció i en-

cara ara no sabem si va ser la millor decisió. Vam arrencar el 2 CV disposats a fer d'una sola tirada els 1.700 km. que ens separaven d'Istanbul. Al cap de 28 hores tornàvem a creuar el pont d'Atatürk i ens retrobàvem amb la cara somrient d'en Murat, l'encarregat de l'hotel Azimkar. No se'n sabia avenir. Vam visitar unes quantes

companyies navilières intentant trobar passatges per nosaltres i pel cotxe però va ser impossible. Ens donava la impressió que ens prenién per bojos i potser tenien raó. Finalment, vam veure que l'única opció raonable era deixar el cotxe i volar fins a Karachi, al sud del Pakistan. Així, doncs, vam

Foto: Jordi Güell i Xavi Morera

Pammulcale: terrasses calcàries.

Foto: J. Güell i X. Morera.

tramitar l'abandó del cotxe amb les autoritats duaneres turques i vam comprar els bitllets d'avió. Dos dies després deixàvem Turquia.

**Jordi Güell i
Xavi Morera**

Llibres, llibres, llibres...

L'Arxiu Històric i Comarcal d'Olot, a més de conservar diferents fons documentals generats per institucions, entitats i particulars de la Garrotxa, és el centre que aplega la informació bibliogràfica de les investigacions sobre la comarca en l'àmbit de les ciències socials i, especialment, de la història. En aquesta secció pretenem donar a conèixer les novetats editorials, els articles i altres informacions relatives als estudis sobre la Garrotxa en el camp de la història i ciències afins, així com altres referències generals sobre l'edició a la comarca. En aquest primer número, coincidint gairebé amb la Diada de Sant Jordi, fem un repàs dels llibres i opuscles d'autors i/o temàtica local apareguts en els mesos de març i abril d'enguany i que ja poden consultar-se a l'AHC d'Olot.

Annals, vol. 12 (1994) -- Olot: Patronat d'estudis Històrics d'Olot i Comarca, 1995. -- 195 p.

Articles de Jordi Canal, Juli Clavijo, Carles Dorico, Albert Dou, Núria Moret, Teresa Planagumà, Narcís Puigdevall, Joan Sala i Pep Vila. El dossier central està dedicat a Joaquim Vayreda i el seu temps.

BASTÉ, Joan. *Contes de la Garrotxa; Els iaies i el Bon Déu* / Joan Basté. Olot: Edicions El Bassegoda, 1995, 97 p.

Col·lecció de dotze contes originals presentats a la manera de llegendes tradicionals de la comarca, il·lustrats per Josep Traité. Els iaies i el Bon Déu és la recreació de la història del principi de la humanitat en el laboratori del Bon Déu.

BASTÉ, Joan. *Katharina von Raitenau: novel·la* / Joan Basté. -- Olot: Edicions El Bassegoda, 1995, 251 p.

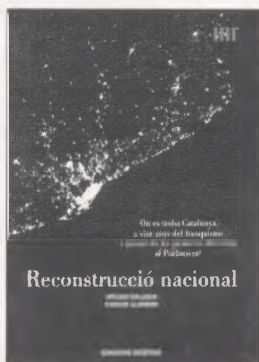
Novel·la que narra la història d'amor de dos personatges, l'anglès Bernard Quayle i l'austríaca Katharina Raitenau, en el marc de l'Europa dels anys quaranta.

BASTÉ, Joan. Una conversa amb Joan Basté: "*El meu món i jo*" / Jordi Xuclà. -- Olot: Edicions El Bassegoda, 1995. -- 83 p. -- (Els llibres del Club de Debat, 2)

Extensa conversa de Jordi Xuclà amb l'escriptor i periodista Joan Basté, on fa un repàs de la seva manera d'entendre la vida i l'ofici d'escriure.

BUSQUETS I GRABULOSA, Lluís.

Assassinat al Pati dels Tarongers i altres contes polítics. -- Barcelona: Columna. Viena, 1995.

CALZADA, Arcadi i LLORENS, Carles. *Reconstrucció nacional* / Arcadi Calzada Carles Llorens. -- Barcelona: Edicions Destino, 1995. -- 475 p.

Anàlisi del procés fet en la reconstrucció nacional de Catalunya vint anys després de la mort del general Franco i passats més de quinze des de l'aprovació de l'Estatut.

CASTAÑER, Margarida i GUTIÉRREZ, Obdúlia (coords.) *El marc geogràfic* / Margarida Castañer i Obdúlia Gutiérrez (coords.). -- Olot: Ajuntament d'Olot i Diputació de Girona, 1995. -- 95 p. -- (Quaderns d'Història d'Olot; 1).

Síntesi divulgativa dels coneixements en els diversos aspectes de la geografia de la Baixa Garrotxa o Plana d'Olot, en el qual han col·laborat una desena d'especialistes coordinats per Margarida Castañer i Obdúlia Gutiérrez.

CERVERA I BERTA, Josep M. *Biografia de Mossèn Carles de Bolós*

i Vayreda / Josep M. Cervera i Berta. -- Girona: Col·legi de Periodistes de Catalunya. Demarcació de Girona, 1995. -- 143 p.

Esbós biogràfic del prevere i periodista olotí Carles de Bolós i Vayreda (1885-1959). Inclou una selecció d'articles de la seva secció "Angulo de la ciudad" que publicà regularment al diari *Los Sitios* amb el pseudònim de "Gerión".

CUÉLLAR I BASSOLS, Alexandre. *Figures sobre paper* / Alexandre Cuéllar. -- Olot: Edicions El Brau, 1994. -- 161 p.

Recull de set històries d'aquest escriptor olotí que recullen una variada galeria de personatges. Pròleg de Miquel Dolç.

CURÓS I VILA, Joan. *Arquitectura rural de la Garrotxa: estudi estructural* / Joan Curós i Vila. -- Girona: Diputació de Girona, Col·legi d'Aparalledors i Arquitectes Tècnics de Girona i Universitat de Girona. Escola Politècnica Superior, 1994. -- 151 p.

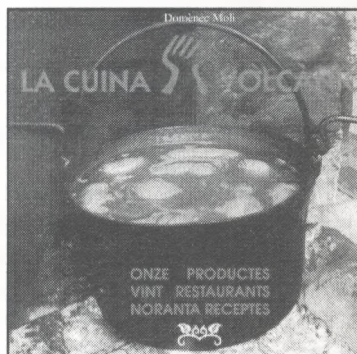
Estudi estructural de l'arquitectura rural de la Garrotxa que té com a finalitat l'anàlisi de la seva tipologia.

XVIII Embardissada. -- Olot: Centre Excursionista d'Olot, 1995. -- 38 p. Programa de l'edició d'enguany de la popular excursió per l'Alta Garrotxa, aquesta vegada pels voltants de la Mare de Déu del mont. Articles de Joaquim Agustí, Ramon Llongarriu, Albert Martínez i Xavier Viñas.

ESTAMPES. *Estampes del segrest d'Olot* / Susanna Alsina, Fidel Balès, Ramon Esteban, M. Àngels Plana, Tura Soler. -- Girona: El Punt. Club del subscriptor, 1995. -- 255 p. Recull de quaranta relats presentats de forma novel·lada, a manera d'estampes, al voltant del segrest de M Àngels Feliu, escrits pels cinc periodistes del diari El Punt que van seguir el cas.

FLAQUER, Santi. *En cotxe per la muntanya: la Garrotxa* / Santi Flaquer. -- Barcelona: L'ocell de paper, 1995. -- 95 p. -- (En cotxe per la muntanya, 3) Guia turística que recull deu itineraris especialment estudiats per a fer-los amb cotxe per pistes forestals i carreteres i camins de muntanya de la Garrotxa.

MERCADER, Joan. *Quadern sense parany* / Joan Mercader i Sunyer. -- (Barcelona): s.n., 1995). -- 54 p. Tercer llibre de poemes d'aquest autor nascut a Olot l'any 1932. Premi de poesia "Goleta i berganti" de l'Ajuntament del Masnou, l'any 1994.

MOLI, Domènec. *Cuina volcànica* / Domènec Moli. -- Olot: Associació d'Hostalatge de la Garrotxa, 1995. -- 173 p.

Onze productes, vint restaurants i noranta receptes de cuina feta i pensada a la Garrotxa, amb motiu del Segon Congrés Català de Cuina celebrat a Olot la tardor passada.

MORAN, Ricardo, "L'Angle mestre de

la Perspectiva" del Sr. Josep Mestres Cabanes / Ricard Morán i Villar. -- (Sant Joan les Fonts): (S.1.), 1995. -- 32 p.

Text de la dissertació pronunciada a l'Escola Municipal de Belles Arts de Sant Joan les Fonts pel professor de perspectiva d'aquest centre Ricardo Morán, aquest mes de març.

Olot: Olot: imatges i records / selecció de fotografies . Pep Callís i Melció Teixidor. -- Barcelona: Columna. Viena, 1995. -- 60 p.

Selecció de cinquanta fotografies sobre l'Olot del primer terç de segle. Conté un text introductor de Lluís Busquets i Grabulosa que situa les imatges en l'ambient cultural de l'època.

Olot: imatges per a la memòria, vol. V: Els treballs i els dies / amb Domènec Moli. -- Olot: Fundació Pere Simon, 1995. -- 153 p.

Cinquè volum d'aquesta col·lecció de llibres fotogràfics, dedicat a l'activitat productiva: la pagesia, els oficis, el comerç, els serveis i les fires i mercats.

Olot, parcs i espais públics. -- Olot: Ajuntament d'Olot, 1995. -- 32 p.

Catàleg de l'exposició del mateix nom, coordinada per l'arquitecte municipal Llorenç Panella, que es va poder veure el mes d'abril a la sala "La Carbonera".

PEREIRA, Francesc. *Biografia* / Francesc Pereira. -- Barcelona: Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, 1995. -- 51 p. -- (Biblioteca teatral; 85).

Monòleg que va obtenir el premi Ignasi Iglésias 1993 i que va ser representat al Festival Internacional de Teatre de Sitges el 1994. Pròleg de Jordi Mesalles.

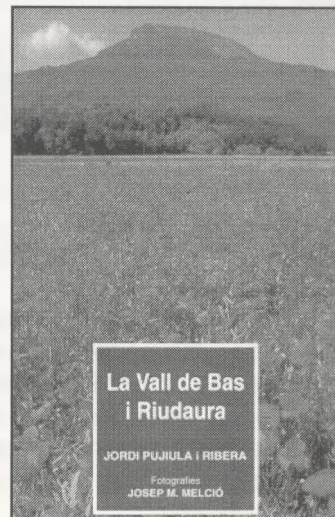
PLANA, Adelaida. *Adelaida Plana. Recull de poesia i prosa* / Adelaida Plana. -- Olot: Comissió Organitzadora dels Premis Ciutat d'Olot, 1995. -- 176 p.

Recull, a manera d'homenatge, de l'obra literària de la malauradament desapareguda Adelaida Plana. Conté articles introductoris de Dolors Ayats, Marçal Casanovas, Ramon Barnera, Kim Domene i Josep

Congost.

PLANELLA, Gabriel. *Hemisferis* / Gabriel Planella. -- Barcelona: Edicions de la Magrana, 1995. -- 49 p. -- (Cotlliure; 21).

Tercer llibre de poemes de l'autor, escrits entre els anys 1992 i 1994 "... en uns moments de fluïdesa del meu dir (...), enmig de llarguissims excessos de calma".

PUJULA, Jordi. *La Vall de Bas i Riudaura* / Jordi Pujiula. -- Olot: Llibres de Batet, 1995. -- 60 p. -- (Guies del Llibres de batet; 3).

Guia en forma d'itineraris que hom pot recórrer en vehicle o a peu pels paratges dels municipis de Les Preses, la Vall de Bas i Riudaura.

Traços d'un poble: Sant Joan les Fonts / Text de Manuel Castellet; il·lustracions de Josep Oliveras i Ventura Julià. -- Sant Joan les Fonts: (s.n.), 1995. -- (93) p.

Visió panoràmica del municipi de Sant Joan les Fonts, pretext per a l'obra pictòrica de Josep Oliveras i Ventura Julià.

VALERI, Xavier. *Uns altres temps, una altra Garrotxa* / Xavier Valeri; pròleg de Ramon Sala i Canadell. -- Olot: Edicions El Llaüt, 1995. -- 101 p.

Recull de reportatges periodístics sobre diferents aspectes de la Garrotxa de la primera meitat de segle, especialment dels anys de la postguerra.

Estampes de provincialisme

ESTAMPES. *Estampes del segrest d'Olot* / Susanna Alsina, Fidel Balès, Ramon Esteban, M. Àngels Plana, Tura Soler. -- Girona: El Punt. Club del subscriptor, 1995. -- 255 p.

Fa uns dies, parlant amb una amiga, arribàrem plegats a la conclusió que ens estem tornant reaccionaris. Som d'una generació que mira l'obra escrita amb respecte, que encara que un llibre, pel sol fet de plantejar la seva necessitat, ha de reunir un mínim de continguts. Que fugim del provincialisme. Craso error. Aquests temps moderns i el Punt, tant en el vessant informatiu, com en el més profund vessant editorial, ens demostren l'error en què vivíem bstinats i ens dibuixen el camí a seguir.

Amb "Estampes d'un segrest" s'ha acabat el monopoli editorial, fins ara reservat a les tortuoses cabòries dels intel.lectuals, a les pretensioses rimes dels poetes il.lustrats, als investigadors desitjosos de compartir els seus descobriments. Una nova i exitosa via literària pren el relleu als "Reality Shows" televisius i s'escampa per les comarques gironines de la mà dels "periodistes" del Punt: La PGR (Premsa Groga Rural). El secret és molt senzill: unes gotes d'harmonia literària, un polsim de novel.lació a l'americana, un poti-poti de documents i fotografies per ensenyar que s'investiga, es remena tot bé i s'afegeix a la trama. I quina és la trama? No és pas la del segrest. El segrest és l'excusa. La trama consisteix en buscar fets exòtics, paral.els a la durada del segrest, fent un còctel entre aspectes banals, inexcitituds flagrants, actuacions inútils i personatges incapaços on es retraten tots els estaments socials menys un, curiosament, el més actiu: els informadors - al llarg del llibre ells s'autoanomenen constantment periodistes-. Un culebrón tardí que causa furor entre el clan de la comunicació - també cal incloure-hi algun historiador, en Jordi Canal, sempre tan lúcid ell.- entre els quals comparteixen aquesta visió autista d'una societat conservadora, tancada, però que s'esforça per sortir del ruralisme mental (malgrat l'aferrissada defensa que fa el Punt, juntament amb la coalició dominant, d'aquest

concepte, a la Garrotxa). Aquests "informadors" excusen la seva incompetència, els seus errors professionals, situant-nos en un decorat ruralista, una reserva espiritual, possiblement l'únic entre tots els possibles que la seva intel.ligència pot comprendre sense demanar-se un esforç suplementari. El mínim esforç suplementari d'intel.ligència que hauria de demostrar un editor per distingir un pretensió treball de fi de curs, personal i d'ús intern, d'un llibre imprès destinat a vulgaritzar i provincialitzar un xic més el públic. Periodisme groc rural, quin gran invent pel fi de segle!

Àngel Parada

La Cuina Volcànica

MOLI, Domènec. *Cuina volcànica* / Domènec Moli. -- Olot: Associació d'Hostalatge de la Garrotxa, 1995. -- 173 p.

El llibre de recent aparició, La cuina volcànica, escrit per en Domènec Moli, és un bon recull d'aquelles receptes més clàssiques que s'han anat mantenint en la cuina tradicional de moltes cases de la nostra comarca; una cuina en què els ingredients principals són els propis de la terra (fesols, fajol, etc.) i que ara es presenten recollits en aquest llibre. A part d'això, hi ha les receptes d'uns quants restuarants, membres de l'Associació d'Hostalatge de la Garrotxa, que inclouen aquests productes com a base dels seus plats.

En Moli fa una reflexió sobre els productes més utilitzats i que constitueixen la base de molts dels plats que es presentaren al II Congrés Català de Cuina. El llibre, al meu entendre d'acurada presentació, és una bona eina i un primer pas per fixar d'una manera definitiva la cuina que s'ha anat fent amb el temps a la Garrotxa. Fora interessant, en un futur, incrementar aquest receptari amb plats oblidats, com també que els restauradors de la comarca s'animessin a crear-ne de nous, fent evolucionar així la cuina garrotxina per tal d'oferir nous atractius que ampliessin el ventall de l'oferta d'una cuina sòlida *per se*.

Toni Menturiel

maig

Exposicions:

Casa de Cultura Tomàs de Lorenzana.

Servand i Òscar Gamell "Intervenció" de l'11-5 al 13-6.

Espais.

M.A. Feliu "Mites i mil.lennis". Del 11-5 al 23-6.

Fontana d'Or

Ciudadans 19 "Un dia al guetto de Varsòvia" (Fotografia) Del 24-3 al 24-5

Barc Cocodrilo

Enriqueta Poch Barber "Terres naturals" Del 29-4 al 25-5

Foment de les Arts Central

Rosa Brugat "l'univers dins una capsa" Del 29-4 al 27-5

Fons d'Arts.

Maria Valenzuela Pintura Del 13-5 al 2-6

Museu Comarcal de la Garrotxa

J. Masdevall/N. Gironell "Plein air" Del 6-5 al 4-6

Sala Joan Prat marxant d'art

Col.lectiva Pintura Fins al 31-5

Quatre Cantons

Felicitats Fernandez Pintura Del 29-4 al 13-5

Sant Lluc

Cesc Pintura Del 29-4 al 27-5

Les Voltes

Robert Manera Pintura Del 29-4 al 18-5

11-14

■ 1es. Jornades Internacionals de Vulcanologia

11

■ Concert acústic: **Sui gèneris.**
Lloc: Cafè Central

13

■ Concert acústic: **Sui gèneris.**
Lloc: Cafè Central
Hora: 11 nit
Cine-club: Projectió de la pel.lícula **Vulcà** de William Dieterle
Lloc: Teatre Principal
Hora: 2/4 d'11 de la nit.

16

■ 205 Concert de l'Associació de Música: **Conjunt de vent de Baden-Würtemberg.**
Lloc: Teatre Principal
Hora: 10 nit.

17

■ Filmoteca: **Tous les matins du monde** / Tots els matins del món, d'Alain Corneau.
Lloc: Teatre Principal

18

■ Música en viu: **Pigrar Band**
Lloc: Cafè Central
Hora: 2/4 d'11 nit

19

■ Cine-Club: **El Valle Abraham** de Manoel de Oliveira. Portugal (1993)
Lloc: Teatre Principal
Hora: 2/4 d'11 de la nit
Concert: **L'Auzel** (Cançons tradicionals i ball)
Lloc: Cafè Central.

20

■ Teatre: "Que Déu em perdoni" de i amb Jordi Borràs. Direcció: Xavier Mas
Lloc: Teatre Principal.
Hora: 10 nit.
■ Conferència: "Ser metge: tècnica o humanisme" per Santiago Dexeus. Organitzada per Joves 21.
Lloc: Fons d'Art
Hora: 2/4 de 9 del vespre

23

■ Filmoteca: The Last Waltz / L'últim vals, de Martin Scorsese.
Lloc: Teatre Principal
Hora: 10 nit.

25-26-27

■ Teatre municipal de Girona. Dagoll Dagom presenta: T'odio, amor meu.

25

■ Música en viu: **Pertutatis**
Lloc: Cafè Central
Hora: 2/4 d'11 nit

26

■ Teatre: **Ha vingut un inspector**
Lloc: Teatre Principal.
Hora: 10 nit.

30

■ Filmoteca: **Shadows / Ombres**, de John Cassavetes
Lloc: Teatre Principal.
Hora: 10 nit.

31

■ Presentació de **l'Intercultural '95**

juny

2

■ Cine-club: : A través de los olivos, d'Abbas Kiarostami (Iran, 1994)
Teatre Principal, 2/4 d'11 nit.

A casa, Convergència i Unió.

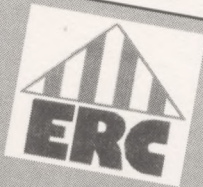
Perquè Catalunya sigui forta, ens cal també la força dels ajuntaments.

Davant dels qui entenen la política com a aparador i espectacle, els homes i dones de Convergència i Unió som uns convençuts que la política és un instrument al servei de la promoció de les persones i dels pobles.

Apostem de debò pel progrés, pel desenvolupament econòmic, per la cultura i per l'atenció a la gent.

Aquesta és la garantia que us podem oferir. I aquesta és la tasca que Convergència i Unió vol dur a terme des dels ajuntaments, des de casa, per créixer en qualitat i per consolidar un projecte de país.

vota **CONVERGÈNCIA I UNIÓ**

G E N T

LA MILLOR ALTERNATIVA

DE CONFIANÇA

MERCAT AL FIRAL. ANYS 40

ÀNGEL VILA

Amb la col.laboració de:

 RÀDIO OLOT
98.1 FM

SOM LÍDERS D'AUDIÈNCIA